

Naslov originala TEARS OF THE Renegade

Linda Howard

SUZE ODMETNIKA

1.

Bilo je već prilično kasno, negde oko jedanaest sati, kada se muškarac širokih ramena pojavio na otvorenim dvokrilnim vratima salona. Stajao je tamo, u potpunosti opušten, i radozno posmatrao zabavu. Suzan ga je odmah primetila, premda se činilo da je ona bila jedina, proučivši ga sa primetnim iznenađenjem na licu, budući da ga nikada pre nije videla. Setila bi se da jeste; bio je od onih ljudi koji se nikada ne zaboravljaju.

Bio je visok i mišićav, a njegov izvrsno skrojeni beli smoking savršeno je prijanjao uz njegova moćna pleća. Međutim, ono što ga je izdvajalo od ostalih nije bila gotovo raskalašna opuštenost kojom je odisao; bilo je to njegovo lice. Imao je bestidan pogled razbojnika i oštre crte koje su još više bile naglašene debelim tamnim obrvama, nadvijenim nad njegovim svetlim, kristalno plavim očima. Privlačile su poput magnetu, pomislila je, uprkos tome što u tom trenutku nisu bile uperene u nju. Nekakva neobična jeza prostruja joj niz kičmu, i njena čula se iznenada izoštriše - muzika je bila nekako vibrantnija, boje intenzivnije, a opojan miris prolećne noći jači. Dok je zurila u tog stranca sa neskrivenim, i gotovo primitivnim interesovanjem, svi njeni instinkti bili su naglo

probuđeni. Žene su oduvek umele da prepoznaju opasne muškarce, a ovaj je bio otelotvorenje opasnosti.

Izbijala je iz njegovih očiju samouverenost čoveka koji je bio spreman da rizikuje, ali i da prihvati posledice. Ogromno iskustvo koje je nosio u sebi bilo je vidljivo i na pomalo ogrubelim crtama njegovog lica, i Suzan je znala, dok ga je posmatrala, da on pripada onoj vrsti ljudi kojima se čovek radije ne zamera. Opasnost je obavijala njegova široka ramena poput vidljivog plašta. Nije bio baš... civilizovan. Izgledao je kao savremeni pirat, počevši od tog odvažnog pogleda, pa sve do kratke, uredno podšišane crne brade i brkova, koji su skrivali linije njegove vilice i gornje usne. Mogla je samo da pretpostavi da su oštre. Njene oči se potom prebaciše na njegovu kosu, tamnu, gustu i sjajnu, nehajno oblikovanu i tek toliko dugu da mu je dosezala do kragne. Većina muškaraca bi platila čitavo bogatstvo za takvu frizuru, ali Suzan je bila ubeđena da je on svoju oblikovao samo prstima.

U početku se činilo da ga niko ne primećuje, što je bilo iznenađujuće, jer se za Suzan on izdvajao poput tigra okruženog gomilom domaćih mačora. A onda su, postepeno, ljudi počeli da obraćaju pažnju na njega, nakon čega je, na njeno još veće iznenađenje, prostorijom zavlada neprijatna i gotovo neprijateljska tišina, koja se poput koprene širila od

osobe do osobe. Suzan najednom oseti neprijatnost i pogleda u svog devera, Prestona, domaćina večeri, koji je stajao na svega metar udaljenosti od novopridošlog gosta. Zašto ga nije pozdravio i dočekaio onako kako dolikuje? Umesto toga, Prestonovo lice je bilo blede kao kreč, i buljio je u stranca sa istim onim strahom i užasom u očima sa kojim bi neko gledao kobru obmotanu oko svoje noge.

Plimski talas tišine vladao je sada čitavim salonom, a čak su i muzičari, koji su se nalazili na izdignutom podijumu, prestali da sviraju. Pod blistavom svetlošću kristalnih lusteru, gosti su se jedan za drugim okretali prema neznancu, lica sablažnjenih od šoka. Suzan oseti kako je podilazi neka neprijatna jeza. Šta se to dešava? Ko je on? Dogodiće se nešto užasno. Predosećala je to jer je videla Prestona kako je, onako napet, zaustio da nešto kaže, i ona u tom trenutku shvati da ne sme to da dopusti. Ko god on bio, bio je gost Blekstounovih, i niko nije smeo da bude neuljudan prema njemu, pa čak ni Preston Blekstoun. Ona instinktivno pohita napred, ponavljajući tihim glasom „Izvinite" dok je prolazila pored ljudi. Sva pažnja sada je bila usmerena ka njoj, kao privučena magnetom, budući da je ona bila jedina osoba u prostoriji koja se kretala. Neznamac je takođe uperio svoj pogled u nju; čekao je i streljao je onim svojim prodornim plavim očima, koje su se sužavale dok je promatrao tu tananu, prefinjenu žensku

priliku, čije su crte lica bile čiste i besprekorne poput kameje, obučenu u krem haljinu od najfinije svile, koja joj je poigravala oko članaka dok je hodala. Kratka biserna ogrlica uokvirivala je njen prefinjeni, dugi vrat. Sa svojom mekom, tamnom kosom, sakupljenom u pundu na temenu, i nekoliko nežnih kovrdžica koje su joj krasile slepoočnice, bele poput alabastera, bila je san, priviđenje, neuhvatljiva poput anđelovog daha. Izgledala je tako čisto i besprekorno, nalik viktorijanskoj devici, netaknuto i nedodirljivo; i kao takva je, za čoveka koji ju je posmatrao kako mu se približava, predstavljala neodoljiv izazov.

Suzan nije bila svesna te muške sirove žudnje koja je iznenada zablistala u njegovim svetloplavim očima. Bila je usredsređena samo na to da izbegne neprijatnost i skandal koji je lebdeo u vazduhu, nešto što nije razumela, ali što je želela da spreči. Ukoliko je neko imao nameru da izravna račune sa tim čovekom, mogao je to da uradi neki drugi put, na nekom drugom mestu. U prolazu je ćutke klimnula glavom bendu i muzičari ponovo zasviraše, isprva oklevajući, a potom sve žešće i glasnije. Kada je konačno došla do neznanca, Suzan mu pruži ruku.

- Dobro večer - rekla je svojim zvonkim glasom, na zaprepašćenje svih zvanica, koje su i dalje zurile u nju. - Ja sam Suzan Blekstoun. Da zaplešemo?

Zaobišavši rukovanje, njegovi dugi, snažni prsti prihvatiše njenu ruku. Sada ju je držao u svojoj, prelazeći gotovo neprimetno palcem preko njene nežne kože, osećajući njenu mekotu i njene krhke kosti. Blago je podigao obrve, i ona primeti da su njegove plave oči izbliza još prodornije, jer je to bledo plavetnilo bilo oivičeno prstenom tamnim poput najmračnije noći. Zagledana u te oči, zaboravila je da su nekoliko trenutaka nepomično stajali držeći se za ruke, sve dok je on jednim, ne toliko snažnim, ali odlučnim pokretom, nije povukao ka plesnom podijumu i privukao je u svoj zagrljaj, pri čemu se njena haljina obmotala oko njegovih dugih nogu.

U početku ju je samo tako držao, plešući sa njom i krećući se preko podijuma sa takvom lakoćom da su njena stopala jedva dodirivala tle. Jedino su oni plesali, i Suzan pogleda u nekoliko gostiju kojima su bili okruženi, izdavši im svojim odvažnim pogledom prećutnu naredbu, te im se oni svi odreda pridružiše i zaplesaše zajedno sa njima.

Suzan oseti kako se prsti njegove snažne šake, koja je počivala na donjem delu njenih leđa, lagano šire, i nežno ali neumoljivo je privijaju uza se. Najednom mu je bila bliže, njene grudi su ovlašno dodirivale njegovo čvrsto poprsje i ona oseti kako je toplota koja je nesputano izbijala iz njegovog tela celu obavija. Sada joj je bilo teško da prati njegove korake,

premda vrlo jednostavne i izuzetno vešte, i morala je da načini ogroman napor da se usredsredi i da prestane da ga gazi.

Osećala je nekakvo neobično treperenje i napetost u stomaku, i njena ruka zadrhta u njegovoj. On na to samo čvrsto stegnu njene prste.

- Ne boj se, neću te povrediti - šapnuo joj je na uvo.

Glas mu je bio dubok, kao što je i očekivala, ali u isto vreme mek, i opet je podiđe ona čudna jeza. Podigla je glavu i tek onda primetila koliko mu je zapravo bila blizu, jer se jedna loknica sa njene slepoočnice na trenutak zakačila za njegovu bradu, da bi se ubrzo potom oslobodila i vratila na svoje mesto. Osetila je blagu nesvesticu zatekavši sebe kako zuri u njegove pune, isklesane usne, i ponesena nekom iznenadnom požudom koja joj je zaposela misli, zapitala se jesu li čvrste ili meke, i jesu li tako sočne i opojne kao što izgledaju. Potiskujući nečujne jecaje u sebi, očajnički se trudila da prestane da se pita kako bi bilo ljubiti se s njim. Bilo joj je teško da podigne pogled, ali pošto je to konačno učinila, odmah je zažalila zbog toga; ponovo zagledana u te neobične oči, nikako nije uspevala da ostane staložena. Zašto se ponašala kao tinejdžerka? Nalazila se već u zrelim godinama, a čak i kao devojka bila je smirena i suzdržana, nimalo nalik ženi koja je sada drhtala pod pogledom jednog muškarca.

Bio je to pogled koji prži, ispituje, istražuje, očekuje i... zna. On je bio jedan od onih retkih muškaraca koji poznaju žene, i samim tim mnogo opasniji. Suzan je na tu neposrednu opasnost koja ju je opkoljavala odgovorila na način na koji gotovo sve žene postupaju u sličnim situacijama; prkosno je podigla glavu i odvažno se suprotstavila njegovom upornom, bestidnom pogledu.

-To što ste kazali je vrlo čudno - rekla je, ponosna što joj glas nije zadrhtao.

-Je li?

Njegov glas je ovaj put bio još mekši i dublji, i nevezano intiman.

-Znači da ne znate o čemu razmišljam.

-Ne znam - rekla je, ne želeći više ništa da kaže, svesna njegovog provokativnog tona.

-Saznaćete već - obećao je samouvereno, pri čemu je njegov hrapav glas dotakao svaki nerv u njenom telu. Pošto je to rekao, njegova ruka, koja je počivala na njenom struku, privukla ju je još bliže, ne toliko da bi se osetila primoranom da se pobuni, ali dovoljno da oseti napete mišiće na njegovim butinama dok su plesali pripijeni jedno uz drugo. Uprkos tome što su joj prsti bili prikovani za njegovo rame, bili su nespokojni jer je žudela za tim da ih zavuče pod kragu njegove košulje i proveriti hoće li ih vrešina njegovog tela

spržiti. Iznenadena svojim smelim maštarijama, Suzan nije skidala pogled sa šava na neznaničevom smokingu, trudeći se da ne misli na njegove snažne prste koji su stezali njene, ili pak na njegovu ruku koja je nežno klizila niz njena izvajana leđa. Bila je ubedena da bi je on nekako sprečio ukoliko bi pokušala da se odmakne od njega. I to možda ne tako nežno...

-Ramena su vam glatka poput satena - prošaputao je, i pre nego što je ona uspela da dokuči njegove namere, on sagnu glavu i njegove usne, vrele i sočne, dodirnuše meku udolinu njenog ramena. Suzan obuze zanos i ona uzdrhta, zatvarajući oči. Gospode, on je vodio ljubav s njom na plesnom podijumu, a ona mu čak ni ime nije znala! Ipak, čitavo njeno telo bilo je podređeno tom čoveku, u potpunosti joj izmičući kontroli; nije uspevala da kontroliše ni svoje misli, koje su se sada bavile još opasnijim temama, pitajući se kakve bi bile njegove usne kada bi nastavile da klize niz njeno telo.

-Dosta - rekla je, kako sebi tako i njemu, ali u njenom glasu nije bilo ni trunke zapovednog tona; umesto toga, bio je blag i drhtav, i otkrivao je njeno trenutno stanje. Osećala je kao da joj koža gori, ali uporna jeza i dalje nije prestajala da joj klizi niz kičmu.

-Zašto? - upitao je, dok su mu se usne lagano kretale ka njenoj prefinjenoj ušnoj školjki.

-Gledaju nas - promrmlja Suzan jedva čujnim glasom,

naležući na njega celom svojom težinom, jer je usled blage nesvestice, uzrokovane vrelinom koja je kuljala njenim venama, na trenutak klonula. On je još čvršće obujmi rukom oko struka kako bi je zadržao, ali osećaj da mu je bila bliže činio ju je još slabijom. Udahnula je vazduh poput davljenika koji je konačno isplivao na površinu; tako prikovana za njega, iznenada je postala svesna njegove otvrdle, nabrekle muškosti, i ona podiže glavu i uputi mu jedan zaprepašćen, skamenjen pogled. Međutim, naišla je samo na sužene neznančeve oči koje su je bestidno proždirale, bez imalo srama ili izvinjenja; on je naprosto bio muškarac, i tako je i reagovao. Suzan shvati, na svoje ogromno iznenađenje, da negde duboko u sebi ona nije ni želela strančevo izvinjenje. Sve što je želela bilo je da spusti glavu na njegovo rame i prepusti se njegovim snažim, vešt看 rukama; ipak, bila je vrlo svesna ne samo ljudi koji su ih posmatrali, već i toga da bi on, ukoliko bude sledila isključivo svoje instinkte, mogao da je odvuče negde, ko zna gde, poput pirata koji otima damu na koju je bacio oko. Kako god se ona u tom trenutku osećala, ovaj čovek je za nju i dalje bio potpuni neznanac.

-Ja čak ne znam ni ko ste vi - rekla je tiho, zarivajući nokte u njegovo rame.

-Da li bi se nešto promenilo ako bih vam rekao svoje ime?

Nežno je dunuo u jednu loknicu na njenoj slepoočnici,

posmatrajući kako se njene svilenkaste vlasi podižu i spuštaju.

-Ako će to učiniti da se osetite bolje, draga, i dalje se sve dešava i krugu porodice.

Začikavao ju je, a njegovi beli zubi su se caklili dok se osmehivao. Suzan po ko zna koji put duboko udahnu i na trenutak zadrža dah, kako bi sakupila snagu da opet nešto prozbori.

-Ne razumem - priznala je, podižući lice prema njemu.

-Udahnite još jednom tako duboko, i više uopšte neće biti važno razumete li ili ne - prošaputao je, stavljajući joj do znanja da su se njene grudi pripile uz snažni torzo ispod njegovog belog smokinga. Njegove prodorne oči bile su prikovane za njene meke usne dok joj je objašnjavao:

-I ja sam Blekstoun, premda su verovatno već zaboravili na mene.

Suzan je zaprepašćeno zurila u njega.

-Ali ja vas ne poznajem. Ko ste vi?

Stranac se isceri, ponovo otkrivši svoje životinjski bele zube, pri čemu mu se krajevi brkova poviše uvis.

-Zar niste čuli nikakav trač? Izraz „crna ovca“ verovatno je smišljen samo za mene.

Ona je i dalje zbunjeno buljila u njega, a njen tana- ni, ranjivi vrat sada je bio izložen njegovom požudnom pogledu,

pošto je podigla glavu tek toliko da bi mogla da ga gleda pravo u oči.

-Ne znam ni za kakvu crnu ovcu. Kako se zovete?

-Kord Blekstoun - odgovorio je spremno. - Brat od strica Vansa i Prestona Blekstouna, sin jedinac Elijasa i Mardžori Blekstoun, rođen trećeg novembra, najverovatnije tačno devet meseci nakon što se moj otac vratio iz Evrope, premda nikada nisam uspeo da nateram majku da to prizna - izdeklamovao je, ponovo nabacivši onaj svoj uvrnuti, očaravajući kez koji je mogao da se uporedi sa svetionikom u mračnoj noći. - A vi, draga? Ako ste od Blekstounovih, niste rođeni pod tim prezimenom. Svakako bih upamtio rođaku koja izgleda kao vi. Pa, koji od mojih cenjenih rođaka se oženio vama?

-Vans - odgovorila je, a njeno lepo lice na trenutak pomračilo senka tuge. - On je mrtav, znate.

Samo zahvaljujući snazi svoje volje uspela je to da kaže smirenim tonom, ali ništa nije moglo da prikrije bol koji je najednom zasenio blistavi sjaj njenih očiju.

Osetila je kako je neznanac još čvršće privija uza se.

-Znam, čuo sam. Žao mi je zbog toga - rekao je, jednostavno, ali iskreno. - Prokletstvo, to je ogromna šteta. Vans je bio dobar čovek.

-Da, jeste.

Nije znala šta bi više rekla, jer i dalje nije mogla da shvati

tu besmisleni nesreću koja je oduzela Vansov život. Smrt ga je tako naglo odnela, i toliko joj toga uskratila, da je od tada štitila sebe tako što je ljude držala na maloj, ali ipak značajnoj razdaljini.

-Šta mu se desilo? - upitao je svojim baršunastim glasom, a ona je bila pomalo iznenađena što je to uopšte pita. Zar je moguće da nije znao čak ni kako je Vans umro?

- Bik ga je probo rogovima - konačno je odgovorila. - U butinu... Probijena mu je arterija. Iskrvario je pre nego što smo uspeli da stignemo do bolnice.

Umro je na njenim rukama. Život je u vidu crvenog potoka isticao iz njega, ali njegovo lice je uprkos tome bilo beskrajno spokojno. Za sve to vreme nije skidao svoje plave oči sa nje, kao da zna da umire, te je stoga želeo da poslednji prizor koji vidi na zemlji bude njeno lice. Na njegovim usnama lebdeo je miran, ali strahovito tužan osmeh, dok je sjaj u njegovim očima lagano iščezavao, zauvek...

Njeni prsti stegnuše rame Korda Blekstouna, uranjajući u njega, i on je opet čvrsto privi uz sebe, kao da želi da se osigura da mu neće pobeći. Na neki čudan način, učinilo joj se da njen bol polako jenjava, kao da ga je on ublažio svojim krupnim, snažnim telom. Podigavši pogled, u tim svetlim očima ugledala je odraz njegovih surovih uspomena, i istog časa je znala da je on čovek koji se u svom životu nagledao

poprilično nasilnih smrti, koji je držao nekoga, možda prijatelja, u svojim rukama, dok se smrt neumoljivo približavala i uzimala ga pod svoje. Mogao je da razume kroz šta je ona sve prošla. I upravo zato što je razumeo, njen sopstveni teret je najednom postao nekako lakši.

Suzan je tokom godina naučila kako da nastavi sa svakodnevnim životom uprkos gotovo parališućem bolu sa kojim se svako jutro budila. I zato je sada naterala sebe da odvрати misli od strašne prošlosti i da se vrati u sadašnjost. Bacila je pogled unaokolo, primetivši da je većina zvanica i dalje nepomično stajala, zurila u njih i došaptavala se. Uхватила je pogled vode benda i još jednom mu, diskretno, klimnula glavom, stavivši mu time do znanja da odmah prede na sledeću numeru. Potom je prešla pogledom preko gostiju, zaustavljajući ga na kratko na svakom ponaosob, nakon čega plesni podijum počne da se puni, a šapat da iščezava, i zabava opet dosegne isti onaj nivo buke koji je imala pre dolaska Korda Blekstouna. U toj prostoriji nije postojala ni jedna osoba koja bi želela da je uvredi, i ona je to znala.

- Vrlo mudar trik - rekao je, posmatrajući je ispod oka, pošto je od početka do kraja ispratio sve njene pokrete, dok je u njegovom glasu takode bilo primetno izvesno divljenje. - Jesu li vas tome učili u privatnoj školi za devojke?

Gotovo neprimetan smešak zaigra na njenim usna- ma pre

nego što ga je izazovno pogledala, svesno pristajući na njegovu igru.

-A zašto mislite da sam išla u privatnu školu? - upitala je, kao naivno.

Njegov smeo pogled skliznu na njen dekolte kako bi potražio i očima dodirnuo njene oble grudi.

-Zato što je vaša... prefinjenost tako očigledna. Ne mogu da pronađem ništa što je majka priroda ostavila nedovršeno.

Njegovi snažni, topli prsti predoše ovlaš preko njenih leđa.

-Bože, kako vam je koža meka - prošaputao je, teško uzdahnuvši.

Na ovu njegovu intimnu, a možda čak i bezobraznu primedbu, Suzanine obraze obli blago rumenilo, premda joj je na neki način bilo drago što je primetio teksturu njene kože. Da, bio je jako opasan, a najopasnije u vezi sa njim bilo je to što je mogao da navede ženu da rizikuje uprkos tome što zna koliko je opasan.

Pošto ona nije prozborila ni reči, on nastavi da je začikava.

-Pa, jesam li u pravu?

Bio je beskrajno šarmantan.

-Recimo - priznala je, podižući bradu i osmehujući mu se, pri čemu joj se čitavo lice ozari, dok su joj oči blistale iskričavim sjajem. On je pogleda svojim prodornim očima sa poluspuštenim, teškim kapcima, pogledom koji bi svakome ko

ga dobro poznaje bio i više

nego jasan. Ali Suzan ga nije dobro poznavala i nije bila u potpunosti svesna toga da hoda po tankom ledu.

-Pohađala sam školu Ederli u Virdžiniji, ali svega četiri meseca, pošto je moja majka doživela moždani udar, pa sam onda napustila školovanje da bih brinula o njoj.

-Ne znam zašto ste bacali novac da bi oni ulepšali ono što je ionako već lepo - rekao je, pomalo otežući, i prelazeći pogledom sa njenog lica niz njen gladak, vitak vrat, da bi se konačno, i s neskrivenim oduševljenjem, zaustavio na savršenoj, svilenkastoj udolini između njenih grudi. Suzan oseti kako joj neočekivana vrelna struji čitavim telom, uzrokovana otvorenim divljenjem ovog čoveka; izgledao je kao da želi da se sagne i zagnjuri glavu u tu udolinu, a ona zadrhta od iznenađujuće žudnje za tim da on baš to i učini. Kord Blekstoun ne samo da je bio opasan; bio je smrtonosan!

Morala je nešto da kaže kako bi razbila čaroliju koja ju je obavijala i skrenula razgovor u nekom drugom pravcu, i prva stvar koja joj je pala na pamet bila je da ga pita kad je stigao.

-Danas popodne.

Smešak na njegovim usnama, blago izvijenim uvis, sasvim jasno je govorio da on zna šta ona pokušava, ali da joj dopušta da to učini. Lenjo je skupio usne i ponovo dunuo u nežni uvojak tamne kose koji je počivao na prozirnoj koži njene

slepoočnice, ispod koje su se nazirale plavičaste vene. Suzan oseti kako joj čitavo telo bridi. Njegov topao dah bio je tako snažan, kao da je podigao ruku i pomilovao je. Zurila je u njega, premda gotovo zaslepljena, terajući sebe da se usredsredi na njegove reči, ali micanje tih isklesanih usana bilo je još omamljivije od njegovog daha.

Čuo sam da Preston priređuje zabavu - rekao je, ponovo otežući, tonom koji nikada nije izgubio onu prepoznatljivu, južnjačku melodičnost. - Pa sam pomislio kako bih mogao da upadnem i upropastim mu veselje.

Suzan je morala da se nasmeje na pomalo nemuštvu opis ove elegantne svečanosti kao „veselja“, a posebno zato što je i on sam bio obučen kao da je upravo izašao iz nekog kazina u Monte Karlu... gde bi se verovatno osećao mnogo lagodnije nego ovde.

-Oduvek ste imali običaj da upropašćujete zabave? - upitala ga je znatiželjno.

-Ako bih smatrao da će to iznervirati Prestona, da - odgovorio je, osmehnuvši se nostalgичno, kao da se priseća nekih davnih vremena.

-Preston i ja smo uvek bili na suprotnim stranama - objasnio je sa nehajnim smeškom na licu. Bilo je očigledno da ga to nimalo nije pogađalo. - Vans je bio jedini sa kojim sam se slagao, ali ni njega često nisu baš mnogo zanimali moji

problemi. Ipak je on bio taj od koga se očekivalo da će uvek i u svakoj situaciji osvetlati obraz Blekstounovih.

To je bila istina. Vans se prividno mirio sa zahtevima koje su mu nametali samo zato što je bio jedan Blekstoun, ali Suzan je oduvek znala da mu to nije bilo baš pravo. Ponekad joj se činilo da njena svekrva, Imodžen, nikada neće oprostiti Vansu to što se, oženivši se njome, pobunio protiv dinastije Blekstoun, premda Imodžen nije bila toliko glupa da to prizna; Blekstounovi su izbegavali svaku vrstu razmirica. Zato se Suzan često stidela same sebe, jer se Vansova porodica prema njoj ophodila sa izuzetnim poštovanjem.

Sada je osećala neobičnu bliskost i neku vrstu saučesništva sa ovim čovekom, zato što je i on, poput nje, istinski poznavao Vansa i njegovu pravu prirodu, i ona mu uputi osmeh koji je ujedno obasjao njene krupne, tamnoplave oči. Njegove ruke je još jače prigriše, kao da je želeo da se stopi s njom.

-Ličite na Blekstounove - rekao je tihim glasom, ne skidajući pogled s nje. - Sa tom tamnom kosom i plavim očima. Ali tako ste nežni da nema nikakvih šansi da biste mogli da budete prava Blekstounova. U vama nema te tvrdoće, zar ne?

Suzan je sada zbunjeno zurila u njega, upitno podigavši obrve.

-Šta podrazumevate pod tvrdoćom?

-Nisam siguran da biste razumeli ako bih vam objasnio - odgovorio je zagonetno, a potom dodao: - Jesu li vas oni odabrali da budete Vansova žena?

-Ne.

Suzan se nasmeši, pošto joj u sećanje navreše lepe uspomene.

-On me je sam odabrao.

Kord namesti usne kao da će da zvizne, ali nije proizveo nikakav zvuk.

-Imodžen se nikada neće oporaviti od tog šoka - rekao je, uputivši joj opet onaj svoj šeretski kez.

I premda to nije želela, Suzan oseti kako se uglovi njenih usana izvijaju u osmeh. Osećala se dobro u svojoj koži i uživala je u razgovoru sa ovim opasnim, bestidnim čovekom neverovatno prodornih očiju, i bila je iznenađena jer je prošlo jako puno vremena od kada se poslednji put tako osećala... od Vansove smrti, zapravo. Između njenih osmeha prošlo je isuviše godina i suza, ali stvari su joj se najednom činile drugačijim; ona se osećala drugačije. U početku je mislila da se nikada neće oporaviti od Vansove smrti, ali otada je prošlo pet godina i ona je opet počela da se raduje životu. Istinski je uživala u zagrljaju ovog čoveka, u njegovom dubokom glasu... i da, uživala je u njegovom pogledu, i u samoj spoznaji da ju je želeo.

Nije želela preterano da ispituje svoju reakciju na njega; donedavno je osećala da je umrla zajedno sa Vansom, a sada je polako oživljavala, i htela je samo da uživa u toj promeni, a ne da je analizira.

Prepoznala je slabost koja ju je obuzimala i opasnost od potpunog prepuštanja, ali nije imala snage da se odupre. Budući da je intuicija koju je posedovao bila gotovo vidljiva, poput aure opasnosti koja ga je okruživala, morao je da oseti u kakvom se ogromnom isku-šenju ona nalazila. Sagnuo se i priljubio usne uz njenu nežnu ušnu školjku, šaljući svaki nerv u njenom telu u delirijum.

-Hajdemo napolje - prošaputao je, gricnuvši nežno njenu baršunastu resicu.

Čitavo Suzanino telo zadrhta od ogromnog šoka, ali ovaj njegov postupak ipak je uspeo da raščisti njen um od oblaka žudnje koji su ga pomućivali. Njeni obrazi naglo pocrveneše od usplahirenosti i ona se najednom uspravi.

-Gospodine Blekstoun!

-Korde - ispravio ju je, ne skrivajući osmeh. - Na kraju krajeva, nije nam zabranjeno da se ljubimo sa rođacima, zar ne?

Nije znala šta da kaže, ali, na svu sreću, nije morala da smišlja odgovor, koji verovatno ne bi ni bio preterano smislen, jer je Preston odabrao baš taj trenutak da im priđe. Dok je

kružila podijumom u Kordovom naručju, bila je delimično svesna da je Preston pratio svaki pokret svog rođaka, ali ga ipak nije primetila dok im se približavao. Stavljajući ruku na Suzanino rame, uputio je jedan leden pogled prema uljezu.

- Je li rekao nešto što te je uznemirilo, Suzan?

Bila je u nedoumici. Ako kaže da, verovatno će izbiti skandal, a ona je bila odlučna da to izbegne. Sa druge strane, nije mogla da kaže ne, jer bi to bila očigledna laž. Nakon kratkog razmišljanja, Suzan se doseti šta da kaže, a da se ne upušta u nepotrebnu diskusiju.

-Razgovarali smo o Vansu.

-Da...

Preston je savršeno shvatao da je, čak i nakon pet godina, Suzan bila uznemirena kada je pričala o svom pokojnom mužu. On prihvati njen odgovor kao objašnjenje, a ne kao odvratanje pažnje, što je zapravo bio, i usredsredi se na svog rođaka, koji je stajao pred njim potpuno opušten, dok mu je na usnama titrao blednjavi smešak.

-Majka te čeka u biblioteci - procedi Preston kroz zube. - Pretpostavljamo da imaš neki razlog zbog koga si odlučio da nas uznemiriš svojim prisustvom.

-Da, imam.

Kord se složi sa Prestonovom uvredom, i dalje se smešeći i ignorišući crvenu zastavicu kojom mu je ovaj mahao. Podigao

je jednu obrvu.

-Pođi ti prvi. Nekako ti ne verujem kad mi ideš iza leđa.

Preston se namršti, a Suzan spreči izliv besa koji je kuljao u njemu položivši ruku na Kordovo rame.

-Nije u redu da nas gospoda Blekstoun dugo čeka - rekla je blago.

Nije ni sumnjala u Prestonovu reakciju na ovu njenu rečenicu.

-Nema potrebe da i ti ideš s nama, Suzan. Bolje da ostaneš sa gostima.

-Voleo bih da pode i ona.

Kord se odmah usprotivio svom rođaku, i to tako da je Suzan bila ubeđena da je to učinio samo da bi ga nervirao.

-I ona je deo porodice, zar ne? Bolje da čuje sve iz prve ruke, nego opranu i ispeglanu verziju od tebe i Imodžen.

Preston je na trenutak izgledao kao da će se raspravljati oko toga, ali onda se okrenuo i pošao ka biblioteci. Preston je bio Blekstoun; možda je pozeleo da udari Korda posred usta, ali bio je vaspitan tako da nikada ne pravi scene u javnosti. Kord ga je gotovo u stopu pratio, obujmivši ovlašno Suzan oko struka. Uputio joj je jedan od onih svojih neodoljivih osmeha.

-Morao sam da se uverim da mi nećete pobeći.

Suzan je bila odrasla žena, a ne neka tinejdžerka. Štaviše, ona je bila žena koja je tokom proteklih pet godina uspešno

upravljala poslovima sa hladnom proračunatošću; imala je dvadeset devet godina, i neprestano je ponavljala sebi da je još odavno trebalo da prestane da crveni, u kakvoj god situaciji se nalazila. Međutim, samo jedan pogled ovog čoveka, sa izgledom bonvivana i tim bestidnim, izazovnim očima, bio je dovoljan pa da ona istog trena pocrveni kao nikada do tada. Uzbuđenje kakvo nikada pre nije osetila strujalo je čitavim njenim telom, a srce joj je tuklo kao sumanuto. Zapravo, osećala je vrtoglavicu. Jako dobro je znala šta je ljubav, ali ovo nije bilo to. Volela je Vansa, volela ga je toliko da ju je njegova smrt gotovo uništila, i odmah je shvatila da se ne radi o istoj emociji. Ovo su bile ništa drugo do niske strasti, opijajuće i grozničave, zasnovane isključivo na seksu. Vans Blekstoun je bio ljubav; Kord Blekstoun je bio samo Požuda.

Ipak, nazivanje stvari pravim imenom nije umanjilo njeno uzbuđenje dok je pitomo hodala pored njega, potaknuta njegovom rukom na njenim leđima, zamišljajući je kako klizi niz njeno nago telo. Ona nije bila tip za kratkotrajne veze. Upravo suprotno, kao da je živela u viktorijanskom dobu, zbog čega ju je Vans nekada začikavao. Bila je odgojena sa puno ljubavi, ali veoma strogo, i izrasla je u damu kakvu je njena majka želela da načini od nje, od glave do pete. Suzan nikada nije ni pomišljala da se pobuni, jer je u svojoj biti bila

prava pravcijata dama. Imala je priliku da iskusi ljubav i nije pristajala ni na šta manje od toga, pa čak ni na opojan užitak koji joj je nudila crna ovca porodice Blekstoun.

Pre nego što će ući u biblioteku, gde ih je čekala Imodžen, Kord se nagnuo prema njoj.

-Ako već niste hteli da izađete napolje sa mnom, onda ću vas barem odvesti kući i ljubićemo se na tremu kao tinejdžeri.

Suzan ga prostrela pogledom, na šta se on samo iskusno nasmeja, ali bila je sprečena da mu odgovori jer su u tom trenutku upravo ulazili na vrata, i ona shvati da je krajnje iskusno izabrao kada će joj onako nešto reći. Imao je dara da izbacila ljude iz ravnoteže, i sada je još jednom to uradio; uprkos svom trudu, osetila je strahovitu vrelinu u svojim obrazima.

Imodžen ju je zamišljeno pogledala, a potom su njene sive oči prešle sa nje na Korda, da bi se onda opet vratile na Suzanino zajapureno lice. Ubrzo je uspela da povрати kontrolu nad svojim pogledom i te sive oči opet poprимиše onu uobičajenu hladnoću i pribranost.

-Suzan, jesi li dobro? Zajapurena si.

-Bilo mi je toplo dok sam plesala.

Suzan je bila svesna da je još jednom izjavila nešto što je trebalo da predstavlja odgovor, a zapravo je bilo samo paravan. Ako se ne bude pazila, Kord Blekstoun će je

pretvoriti u lažljivicu svetskog kalibra još pre isteka ove noći!

Visoki čovek koji je stajao pored nje poveo ju je do plavog kauča, i seo pored nje, onako visok i graciozan, postavši smesta predmet pažnje kako Prestona, tako i Imodžen. Uputivši joj srdačan osmeh, Kord je pozdravi.

-Zdravo, strina Imodžen. Kako porodično bogat-stvo?

I on je bio je dobar u mahanju crvenom zastavicom, primeti Suzan. Imodžen se još dublje zavalio u svoju fotelju, ne osvrćući se na provokaciju.

-Zašto si se vratio?

-A zašto se ne bih vratio? Ovo je moj dom, zar ne? Ili ste to možda zaboravili? Čak posedujem i deo zemljišta. Već neko vreme lutam unaokolo, ali konačno sam spreman da se skrasim. Ima li boljeg mesta za to od onog gde su vam koreni? Mislio sam da bih mogao tla se uselim u onu kolibu u Džubili Kriku.

-U onu straćaru? - upita Preston prezrivo, ne pogledavši ga.

Kord slegnu ramenima.

-O ukusima ne vredi raspravljati. Ja više volim straćare od mauzoleja.

Iskezio se, pogledajući oko sebe u sav onaj antikvarni nameštaj, originalna ulja na platnu, besprizorno skupe vaze i sitnice koje su ukrašavale police. Premda je prostor u kome su se nalazili bio nazivan bibliotekom, u njoj je zapravo bilo

svega nekoliko knjiga, a Suzan je još odavno primetila da su sve kupljene tako da se njihove oker korice uklapaju sa krem bojom zidova i hrastovinom koja je dominirala prostorijom.

Preston baci pogled na svog rođaka sa hladnom, prećutnom mržnjom, i premda je trajao kratko, taj trenutak činio se dugim poput čitave večnosti.

Koliko će nas koštati?

Suzan je krajičkom oka mogla da vidi kako Kord podiže obrvu na onaj svoj šaljivdžijski način.

-Koliko će vas šta koštati?

-Da zauvek napustiš ove krajeve.

Kord se nasmeši, i to smeškom koji je na Prestona trebalo da deluje nikako drugo do upozoravajuće, premda Suzan nije bila sigurna da je on to primetio.

-Nemate vi dovoljno novca za to, rodače.

Imodžen podiže ruku ne bi li sprečila Prestonov ishitren odgovor. Ona je bila znatno staloženija i veštija u pregovorima od svog sina.

-Ne budi lud... Ne žuri s odgovorom - rekla je mirnim tonom.

- Ne znam da li si toga svestan, ali spremni smo da ti ponudimo popriličnu sumu u zamenu za tvoj odlazak.

-Nisam zainteresovan - reče Kord lenjo, i dalje se smeškajući.

-Ali čovek sa tvojim... načinom života, sigurno ima dugove

koje treba da izmiri. Potom, ja imam gomilu prijatelja koji mi duguju uslugu i koji jedva čekaju da tvoj boravak ovde učine... u najmanju ruku neprijatnim.

-Nisam baš ubeđen u to, strina Imodžen.

Kord je bio u potpunosti opušten, a njegove duge noge bile su opružene pred njim.

-Prvo iznenađenje koje sam spremio za vas jeste to da mi novac nije potreban. A druga stvar, ako ma koji od vaših *prijatelja* odluči da vam pomogne tako što će meni otežati život, imam i ja svoje prijatelje koje mogu da pozovem. U poredđenju sa njima, vaši ljudi su pravi anđeli, verujte mi na reč. .

Imodžen frknu.

-Uopšte ne sumnjam u to.

Suzan se po prvi put oseti pozvanom da se umeša. Ovakve svade su je istinski uznemiravale; bila je smerna i po prirodi veoma miroljubiva osoba, ali posedovala je neku unutrašnju snagu koja joj je dopuštala da se povremeno baci u vatru, naravno, ukoliko se za tim ukaže potreba. Njen umilni glasić odmah privuče pažnju svih u prostoriji, premda se ona zapravo obraćala svojoj svekrvi.

-Imodžen, pogledajte ga. Pogledajte njegovu odeću.

Svojom nežnom, belom rukom pokazala je na čoveka koji je sedeo pored nje, duboko zavaljen u fotelju.

-On vam govori istinu. Njemu nije potreban novac. A kad je pomenuo svoje prijatelje, mislim da pri tom uopšte nije mislio na neke lokalne mangupe.

Kord ju je sve vreme posmatrao s neskrivenim divljenjem.

-Konačno jedan Blekstoun koji ume dobro da opaža, premda vi niste rođeni pod tim prezimenom. Verovatno otuda i vaš talenat. Ona je u pravu, Imodžen, koliko god ti se ne svidalo to što čuješ. Nije mi potreban novac Blekstounovih jer imam svoj novac. Nameravam da živim u kolibi zato što mi je potrebna privatnost, a ne zato što ne mogu da priuštim ništa bolje. E sad, ja predlažem da naučimo da cenimo različitost onog drugog, jer sam ja odlučio da ostanem ovde. Ako želite da provetrite prljav veš ove porodice, samo napred. To mi neće smetati; samo će vama naneti štetu.

Imodžen nabusito uzdahnu.

-Oduvek si bio drugačiji, Korde, čak i kao dete. Moji prigovori se odnose na tvoje predašnje ponašanje, a ne na tebe lično. Oblatio si svoju porodicu toliko da se ne bi oprala ni za naredna četiri života. Teško da to mogu da ti oprostim i teško da mogu da poverujem da ćeš se ponašati koliko-toliko pristojno i civilizovano.

-Prošlo je dosta vremena - reče on, pogledavši Imodžen ispod oka. - Proveo sam puno vremena u Evropi, i još više u Južnoj Americi. Čovek nakon toga počne mnogo više da ceni

sopstveni dom.

-Je li? Može biti. Oprosti mi što sumnjam u tvoje dobre namere, ali tvoja prošlost mi ne ostavlja mnogo izbora. U redu, proglašićemo primirje... barem donekle.

-Primirje - reče Kord, i namignu, i na Suzanino iznenađenje, Imodženine obraze obli rumenilo. Znači, imao je takav uticaj na svaku ženu! Međutim, bio je budala ako je mislio da će Imodžen zaista ispoštovati primirje koje su sklopili. Ona je možda izgledala kao da se predala, ali to je bilo sve, samo izgled. Imodžen se nikada nije predavala; samo će promeniti taktiku. Ukoliko ne može da mu zapreti ili da ga zastraši, pokušaće nešto drugo, premda Suzan nije mogla da zamisli ništa što bi uzdrimalo ovog čoveka.

Polako je ustajao, uhvativši Suzan za lakat kako bi joj stavio do znanja da i ona to treba da učini.

-Već dugo ste odsutni, gosti se sigurno pitaju gde ste - rekao je ljubazno. - Najiskrenije vam obećavam da večeras neću napraviti nikakav skandal. Samo se opustite i uživajte.

Povukavši Suzan za sobom poput krpene lutke, prišao je Imodžen i sagnuo se da je poljubi. Imodžen je za sve to vreme sedela savršeno mirno, premda su joj se na dodir njegovih usana obrazi još više zažarili. Potom se uspravio i uputio se prema vratima.

-Idemo, Suzan - rekao je zapovednim tonom.

-Samo trenutak - umeša se Preston, isprečivši mu se na putu. Imodžen je možda proglasila primirje, ali Preston nije. - Dogovorili smo se da neće biti otvorenog neprijateljstva, ali ne i da ćemo se družiti. Suzan ne ide

nikuda s tobom.

-Zaista? Mislim da dama treba o tome da odluči.

Suzan?

Kord se okrenu prema njoj, stavljajući joj do znanja šta bi on voleo time što joj je gotovo neosetno stegnuo ruku.

Suzan je oklevala. Želela je da ide s Kordom. Želela je da se smeje s njim, da vidi onaj žar u njegovim očima, da ponovo oseti onu magiju dok je on drži u svom naručju. Ali nije mogla da mu veruje, i po prvi put u svom životu nije verovala sebi. I upravo zato što je tako očajnički želela da pode s njim, morala je da ga odbije. Polako i tužno je odmahnula glavom.

- Ne. Mislim da je bolje da ne pođem s vama. Njegove plave oči se suziše i najednom se više nisu smejale. U njima je sada bio primetan samo bes. Sklonio je svoju ruku sa njene.

Možda ste u pravu - procedio je hladno i izašao iz prostorije ne rekavši više ni reči.

Tišina koja je u tom trenutku zavládala mogla je da se seče nožem. Njih troje ostali su nepomično da stoje. A onda je Imodžen ponovo uzdahnula.

-Hvala bogu što nisi otišla s njim, draga. On je šarmantan,

znam, ali ispod tog šarma krije se ogromna mržnja prema čitavoj porodici. Učiniću sve, ali bukvalno sve što može da nam naudi. Ti ga ne poznaješ, ali bilo bi ti bolje da ga se kloniš.

Pošto ju je tako srdačno upozorila, Imodžen slegnu ramenima.

- Dobro, pretpostavljam da ćemo neko vreme morati da ga trpimo, dok mu ne dosadi i dok se ponovo ne otisne u potragu za novim avanturama. Doduše, bio je u pravu u vezi s jednim, previše smo se zadržali. Sad zaista moram da se vratim svojim gostima.

Ustala je i napustila biblioteku, a njena elegantna duga svilena haljina sivkaste boje obigravala joj je oko članaka dok je hodala. Imodžen je još uvek bila izuzetno lepa žena; jedva da je izgledala dovoljno staro da bude majka čoveka koji je stajao pored Suzan. Imodžen nije starila; ona je trajala.

Preston uze Suzan za ruku, a ona primeti kako mu se ona njegova duboko ukorenjena učtivost ponovo vratila. Njegov sukob sa Kordom bio je jedini slučaj kada ga je Suzan videla ikakvog drugačijeg nego ljubaznog, pa čak i kada se nije slagao s nekim.

- Hajde da se malo opustimo pre nego što se vratimo. Jesi li za piće? - predložio je.

- Ne, hvala.

Suzan je sela na sofu, posmatrajući ga kako sebi sipa viski. Potom je seo pored nje, blago se mršteći dok je posmatrao čašu u svojoj ruci. Nešto mu se vrzmalo po glavi; poznavala je govor njegovog tela gotovo podjednako dobro kao svoj. Čekala je, nije htela da navaljuje. Ona i Preston postali su vrlo bliski nakon Vansove smrti i osećala je izuzetnu naklonost prema njemu. Veoma je ličio na Vansa, to jest na sve Blekstounove, sa svojom tamnom kosom, plavim očima i šeretskim osmehom. Prestonu je nedostajao Vansov smisao za humor, ali zato je bio vrlo uspešan poslovan čovek. Bio je tvrdoglav; sporije je reagovao od Vansa, ali je zato bio mnogo odlučniji kada je trebalo preći s reči na delo.

-Ti si predivna žena, Suzan - rekao je iznenada.

Zaprepašćena, Suzan je samo zurila u njega. Bila je svesna da je večeras izgledala dobro; dugo je razmišljala da li da obuče svilenu haljinu krem boje, budući da je njen ukus od Vansove smrti postao znatno mračniji, .ili setila se da je srednjovekovna boja žalosti bila bela, a ne crna, te je na kraju ipak obukla svetlu haljinu, kojom je takođe na neki način isticala bol koji je i dalje osećala u svom srcu.

Večeras se obukla za Vansa. Nosila je bisere koje joj je on poklonio i namirisala se njegovim omiljenim parfemom. Međutim, tokom nekoliko suludih trenutaka kao da je to potpuno smetnula s uma i uživala je u divljenju koje je videla

u nekim drugim, prodornim, magnetski privlačnim očima. Šta bi se desilo da je večeras otišla sa Kordom Blekstounom, umesto što je igrala na sigurno?

Preston je pogleda znatno mekšim pogledom od onog koji je pre samo nekoliko minuta bio prisutan u njegovim plavim očima.

-Nije on za tebe. Ukoliko mu to budeš dozvolila, iskoristiće te da nas povredi, a onda će te ostaviti, skrhanu, i otići će, ne osvrćući se za sobom. Drži se podalje od njega, on je čist otrov.

Suzan ga je mirno posmatrala.

-Prestone, ja sam odrasla žena, nisam dete. Sposobna sam da sama donosim odluke. Shvatam zašto ne voliš svog rođaka, budući da je potpuno drugačiji od tebe, ali meni za sada ničim nije naudio i ja ga ne-ću izbegavati.

Čuvši njen odlučan glas, Preston se samo osmehnu.

-Tokom proteklih pet godina toliko puta sam čuo taj tvoj ton na sastancima izvršnog odbora i znam da si se zainatila i da nećeš popustiti bez nekog dobrog razloga. Ali ti njega zaista ne poznaješ. Ti si dama, i nikada nisi bila izložena stvarima koje za njega predstavljaju opšte mesto. Živeo je životom uličnog psa, ne zato što nije imao izbora ili izlaza, već zato što više voli takav način života. Slomio je srce svojoj majci. Toliko ga se postidela da više nije bio dobrodošao u njenom domu.

-Ali šta je zapravo uradio? Šta je to bilo toliko strašno?

Vodila je računa o tome da zvuči blago nezainteresovano jer nije želela da Preston primeti koliko je zaista zanima odgovor na njeno pitanje, koliko ju je Kord Blekston prodrmao i izbacio iz ravnoteže.

-Šta nije uradio?

Prestonov kratak odgovor bio je nabijen sarkazmom.

-Tuče, pijanstva, žene, kocka... ali kap koja je prelila čašu bio je onaj skandal kada ga je Grant Keler zatekao u krevetu sa svojom ženom.

Suzan se zagrcnu. Grant Keler bio je oličenje dostojanstva, njegova žena takođe. Ugledavši njeno zaprepašćeno lice, Preston se nasmeja.

-Ne sa ovom gospođom Keler, već sa prethodnom. Bila je u potpunosti drugačija. Imala je trideset šest, a Kord dvadeset jednu godinu kada su zajedno pobjegli iz grada.

-Ali to je bilo davno - reče Suzan.

Pre četrnaest godina, ali ljudi ne zaboravljaju tako lako. Zapazio sam izraz lica Granta Kelera kada je večeras ugledao Korda. Bio je izbezumljen.

Suzan je bila ubedena da to nije bio kraj priči, ali nije želela da čeprka dublje. Taj stari skandal svakako nije objašnjavao duboku i veoma ličnu mržnju koju je Preston gajio prema Kordu. Najednom je osetila umor i vim joj nije bilo do priče. Uzbudjenje koje se rasplamsalo u njoj dok je plesala sa

Kordom kao da je sada uminulo. Ustajući sa sofe, popravila je rukama haljinu.

Možeš li da me odvezeš kući? Iscrpljena sam.

- Naravno - reče Preston iz istih stopa, što je i očekivala. On je bio potpuno predvidljiv, i uvek njoj na usluzi. Ponekad joj je tolika količina ušuškanosti davala topao osećaj sigurnosti, ali katkad ju je gušila. Večeras se to gušenje produbilo toliko da joj se na trenutke činilo da će se onesvestiti. Želela je slobodno da diše, bez nekoga ko je neprestano posmatra.

Vožnja do kuće trajala je svega petnaest minuta, nakon čega je konačno ostala sama. Sedela je duboko zavaljena u pletenu fotelju na mračnom tremu i osluškivala vukove južnjačke noći. Prvo je sačekala da Preston ode, pa je tek onda izašla napolje. Lagani povetarac nežno je njihao grane i milovao joj lice. Zatvorila je oči. Kao što je to često radila, pokušala je da prizove u sećanje Vansovo lice i uveri se da nije zaboravila te plavoljubičaste oči i šeretski osmeh, ali na njeno ogromno zaprepašćenje, lice koje joj se ukazalo nije bilo njegovo. Umesto njega, videla je bledoplave oči i kratko podšišanu bradu odmetnika; bile su to bestidne oči čoveka koji je bio spreman na sve. Oseti kako je podilazi jeza dok se prisećala dodira njegovih toplih usana na svom ramenu i koža joj se naježi kao da su je još uvek dodirivale.

Hvala nebesima što je bila toliko razumna da zamoli

Prestona da je odveze kući i što nije otišla s tim čovekom. Preston je barem bio bezopasan, za razliku od Korda Blekstouna, koji verovatno nije znao ni šta ta reč znači.

2.

Društveni krug Blekstounovih obuhvatao je područje od Biloksija do Nju Orleansa, dok je oblast Galfport- Biloksi bila centar njihove široko rasprostranjene mreže imućnih poznanika plave krvi.

I pored toliko široke oblasti i prijatelja šarolikih interesovanja, Suzan je bila zapanjena činjenicom da je u poslednje vreme jedina tema razgovora bio povratak Korda Blekstouna. Već je prestala da broji koliko se žena, od kojih su mnoge bile udate, raspitivalo o tome zašto se vratio, koliko ostaje, da li je oženjen, da li je bio oženjen i beskrajnim varijacijama na ta pitanja, pri čemu ona ni na jedno nije imala odgovor. Šta je mogla da im kaže? Da je otplesala s njim dva plesa i da ju je njegov osmeh opio?

Nije ga videla od noći njegovog povratka, niti je otada uopšte pitala za njega. Rekla je sebi da je najbolje da se ostavi toga i da pusti da njeno interesovanje za njega umre prirodnom smrću. Sve što je trebalo da radi bilo je da ne radi

ništa i da prestane da pothranjuje tu neobičnu privlačnost koju je osetila. Uostalom, ni on je ni- je baš jurio po čitavom južnom Misisipiju; nije je zvao i nije je tražio, čega se ona sa jedne strane pribojavala, dok je sa druge žudela da on to učini.

Međutim, njena odluka da ga zaboravi bila je ometana na svakom koraku; premda ne namerno, Preston nije prestajao da priča o svom rođaku. Kord nije morao ništa da čini, naprosto je nervirao Prestona samim svojim postojanjem. Preko Prestona je saznala da Kord radi na staroj kolibi u Džubili Kriku, da menja krov i daske na tremu, kao i da stavlja nove prozore. Preston je pokušao da sazna gde je Kord pozajmio novac za obnovu kolibe, da bi na kraju otkrio, na svoje veliko razočaranje, da nije bilo nikakve pozajmice. Kord je otvorio pozamašan tekući račun u najvećoj banci u Biloksiju i plaćao je sve gotovinom. Preston i Imodžen provodili su sate i sate u nagađanjima otkud mu toliki novac i koji je bio motiv njegovog povratka u Misisipi. Suzan se pitala zašto im je bilo tako teško da prihvate da se jednostavno vratio kući. Pošto zađu u neke godine, ljudi često požele da se vrate u kraj u kome su odrasli. Delovalo joj je smešno što mu pripisuju svakojake podle namere, ali onda je shvatila da i ona čini to isto. Nikako nije uspevala da ubedi sebe da je one noći, da mu je dopustila da je odveze kući, on ne bi odvuкао u

krevet, uprkos njenom opiranju... ukoliko bi ga uopšte bilo.

Ukoliko bi ga uopšte bilo... Bilo joj je jako teško da to prihvati. Da li bi se opirala, barem malčice? Šta joj se to desilo? U jednom trenutku njen život je bio miran i spokojan poput površine jezera u lenjo letnje popodne, i bila je zadovoljna, ako izuzme prazninu koja je ostala nakon Vansove smrti. A onda je Kord Blekstoun jedne noći ušetao u njen život, niotkuda, i sve se promenilo, sve se preokrenulo. Sada je najednom želela da pobegne ili barem da uradi nešto... bilo šta, šta god, što je potpuno odudaralo od njene ličnosti.

I sve to zbog Korda. On je bio čovek koji je živeo po sopstvenim pravilima, čovek koji je živeo nesmotreno i opasno, ali toliko burno da su u poređenju sa njim svi drugi muškarci delovali beživotno i bljutavo. Za razliku od njega, ona je bila poput kakve mišice i volela je udobnost i sigurnost, ali i ta sigurnost za kojom je celog života žudela sada je počinjala da je guši. Prioriteti koje je sebi nametnula činili su joj se bezvrednim u poređenju sa nesputanom slobodom u kojoj je Kord uživao.

Bila je mirno dete, a potom i mirna devojka, i nikada svojim roditeljima nije zadavala brige koje je većina roditelja imala sa svojom decom. Suzan je po prirodi bila vedra, neusiljena i učtiva, a njeno staromodno, pomalo uštogljeno vaspitanje još

je dodatno isticalo te kvalitete. Bila je rođena dama, u svakom smislu te reči.

Život joj nije bio pošteđen bola i teškoća. Bez reči je napustila školovanje kako bi negovala majku koja je doživela moždani udar i ostala delimično nepokretna. Naredni udar bio je smrtonosan za jednu ženu i Suzan je ostala sama sa ocem. On se već nakon godinu dana ponovo oženio, uz Suzanin blagoslov, i otišao da živi na jug Floride; ona je ostala u Nju Orelansu. Zaposlila se kao sekretarica i povremeno je izlazila sa momcima, premda nikada za ozbiljno, sve dok je Vans Blekstoun nije ugledao i poželeo da baš ona jednoga dana krasi njegov dom. Vans je nije odmah oborio s nogu; nežno i polako je zadobijao njeno poverenje, postepeno povećavajući učestalost njihovih sastanaka sve dok nije prestala da vida sve osim njega; a onda ju je zaprosio, poklanjajući joj jedan savršen ružin pupoljak u čijem središtu se nalazio skupoceni dijamantski prsten.

Imodžen nije bila preterano oduševljena time što je njen sin izabrao ženu koja nije pripadala elitnom krugu njihovih prijatelja, ali čak ni ona nije uspevala da pronade Suzan nijednu manu. Suzan je, prema rečima svih, bila „savršena dama“. Prihvatili su je kao Vansovu suprugu i naredne tri godine za nju su bile blagoslovene srećom. Vans je bio uviđavan ljubavnik i muž koji nikada nije prestajao da je

podseća da je ona nešto najvažnije u njegovom životu, daleko važnije od imperije Blekstounovih. Dokaz njegovog poverenja u nju bila je i činjenica da joj je u svom testamentu ostavio apsolutno sve, uključujući i kontrolu nad deonicama porodične kompanije. Skrhanoj bolom zbog njegove iznenadne smrti, Suzan taj testament nije ništa značio. Bez Vansa joj više ništa nije bilo važno.

Ali vreme je prolazilo i rane su polako zaceljivale. Imodžen i Preston, u početku besni kada su shvatili da ona nema nameru da prepusti deonice Prestonu, kako su očekivali, postepeno su zaboravljali na svoju ljutnju, budući da se Suzan izuzetno dobro vladala, kako u privatnom životu, tako i u javnosti. Ona nije bila svojeglava žena, niti je bila sklona donošenju neodgovornih odluka. Stajala je obema nogama čvrsto na zemlji... barem donedavno, sve dok još jedan Blekstoun nije ušetao u njen život.

Dani su prolazili i ona je neprestano ponavljala sebi kako je glupa i smešna. Zašto je uopšte razmišljala o čoveku koji nije pokazao ni najmanje interesovanje za nju od one noći kad su se upoznali? Time što joj se udvarao samo je želeo da nervira Prestona i to je bilo sve. Ali onda se prisetila njegove otvrdle muškosti i njegovog vrelog tela i znala je da se Kord nije pretvarao.

Nije mogla da izbriše njegovo lice iz glave. Bilo bi čudno da

nije primetila porodične crte koje je i on posedovao, plave oči i tamnu kosu, ali ništa osim toga nije joj bilo poznato i blisko. Kad bi pogledala Prestona, on bi je odmah podsetio na Vansa; međutim, Kord Blkstoun nije ličio ni na koga osim na samoga sebe, sa svojom crnom potkresanom bradom i tim prodornim pogledom. Njegova snažna ličnost bacala je u zasenak sličnosti koje je imao sa ostalim muškim članovima porodice Blekstoun.

Prestani da misliš na njega!, naredila je sebi jedne noći dok se spremala da ode na zabavu sa Prestonom. Posmatrala je svoj odraz u ogledalu, proveravajući da li joj haljina pada onako kako bi trebalo, i najednom je zatekla sebe kako se pita da li bi se Kordu svidela haljina i da li bi mu bila privlačna u njoj. A onda je sa zgražavanjem okrenula leđa ogledalu. Morala je da ga izbacila iz glave! Prošlo je gotovo tri nedelje otkad ga je upoznala i bilo je očigledno da njeno uzbuđenje nije imalo nikakvog smisla jer se on za sve to vreme nije nimalo potrudio da je ponovo vidi.

Upravo tako, njih dvoje su bili kao nebo i zemlja. Ona je bila nežni prolećni cvet; on je bio grmljavina i oluja. Dopustila je da joj jedan običan flert obuzme misli i bilo je krajnje vreme da se pomiri s tim da od toga neće biti ništa.

Pogledavši kroz prozor u olovno nebo, otvorila je plakar kako bi uzela kaput. Čudljivo vreme u Zalivu podsećalo je sve

da je ipak bio tek mart, uprkos prijatnom vremenu u kome su uživali veći deo meseca. Temperatura će verovatno biti izuzetno niska kad se bude vraćala kući, te se pored haljine sa dugim rukavima odlučila i za najtopliji kaput koji je imala.

Preston je uvek bio tačan, pa je Suzan sišla nekoliko minuta ranije da popriča sa svojom kuvaricom i domaćicom, Emili Feris.

-Ja krećem za nekoliko minuta. Zašto danas ne odete ranije kući? - predložila joj je.

-Mogla bih - odgovori Emili.

Pogledala je kroz prozor, posmatrajući kako vetar njiše grane ogromnog hrasta u uglu dvorišta.

-Ovo je jedan od onih dana kad samo želim da se umotam u ćebe i spavam pored kamina. Imaš li kaput? - upitala je, bacivši pogled na Suzaninu tanku haljinu.

Suzan se nasmeja.

-Da, imam kaput.

Emili je brinula o Suzan poput majke, što je bilo sasvim normalno za nju, budući da je imala petoro svoje dece. Najmlađi sin je napustio gnezdo pre godinu dana i Suzan je otada bila pod potpunom Emilinom zaštitom. To joj nije smetalo; Emili je bila osoba od poverenja i radila je kod nje još od kad se udala za Vansa. Svoje najstrašnije suze nakon Vansove smrti Suzan je isplakala upravo u Emilinom

naručju.

-Ostaviću uključeno grejanje, da kuća bude topla kad se budeš vratila - reče Emili. - Kuda ćeš večeras?

-Kod Gejdžovih. Mislim da Vilijam planira da se kandiduje za guvernera naredne godine, te mu je potrebna sva moguća podrška za kampanju.

-Ma nije valjda? - promrmlja Emili odmahnuvši glavom. - Sta bi jedan Gejdž uopšte mogao da zna o politici? Nemoj mi reći da će ga Preston podržati.

Suzan elegantno podiže jednu obrvu.

-Znate već Prestona; on je vrlo oprezan. Proučite svakog kandidata pre nego što donese odluku.

Iz iskustva je znala da svi političari u državi obasipaju Blekstoune pozivima. Suzan se trudila da ostane izvan političkih voda, ali Imodžen i Preston su bili zagriženi i Preston ju je gotovo uvek pozivao da ga prati na zabave, bilo one političkog karaktera ili ne.

Začula je zvono na vratima tačno u trenutku kada je sat otkucao dogovoreni čas i ona s osmehom na licu pode u susret Prestonu.

Pomogao joj je da obuče kaput, nežno ispravljajući kragu koja se bila podvila.

-Baš je zahladnelo - rekao je. - Toliko od proleća.

-Ne budi tako nestrpljiv. Tek je mart. Stvar je u tome što

nas je u proteklih nekoliko nedelja vreme razmazilo, ali svi smo znali da to ne može da potraje.

Dok su se vozili prema kući Gejdžovih počela je da pada kiša. Sitna, uporna kiša koja je kasno poslepodne pretočila u noć. Preston je bio oprezan i siguran vozač i dosta brzo je prešao tih pedesetak kilometara. Kerolajn Gejdž ih je dočekala na vratima.

-Prestone, Suzan, drago mi je što ste uspeali da dođete! Jeste li za neko piće pre večere? Vilijam je večeras odlučio da se igra barmena.

Uprkos Kerolajnoj prividnoj opuštenosti, Suzan je primetila tračak napetosti na njenom licu, zapitavši se je li uzrok tome možda protivljenje ove starije gospode ulasku njenog muža u politiku. Pošla je za Prestonom u salon u kome je već vrvelo od prijatelja i poznanika koje su obično vidali na ovakvim skupovima. Utom ih je pozdravio i Vilijam Gejdž, koji je zatim, uputivši Suzan jedan kratak smešak, odvuкао Prestona u stranu.

Pošto nije ništa jela, Suzan je odbila piće i šetkala se unaokolo ćaskajući sa ljudima. Bila je veoma popularna i među ženama i među muškarcima i trebalo joj je podosta vremena da obiđe krug oko salona. Bilo je već gotovo vreme za večeru kad je primetila kako Kerolajn, vidljivo uznemirena, povremeno baca pogled prema vratima. Je li neki od posebnih

gostiju kasnio?

Kada se konačno začulo zvono, Kerolajn preblede, ali odmah pohita da dočeka novopridošle goste. Suzan je radoznalo gledala prema vratima, čekajući da vidi ko je došao. Kerolajn je obično bila veoma suzdržana i mora da se radilo o nekom izuzetno važnom čim je bila tako nemirna.

Njene obrve se blago izviše kad su Džordž i Olivija Voren ušli u prostoriju; Vorenovi su bili na vrhu društvene hijerarhije, ali Kerolajn se godinama unazad družila sa njima. Za njima je išla Ceril Voren, sa svojom dugom loknastom kosom pepeljastoplave boje, u uzanoj crnoj haljini koja je savršeno isticala njeno vitko telo... A iza nje, sa svojom tamnom kosom i prodornim plavim očima, bio je Kord Blekstoun.

Znači zato je Kerolajn bila tako nervozna! Znala je da će Kord doći sa Čeril Voren i sve vreme je bila na iglama pri samoj pomisli da će se Kord i Preston naći na istom mestu, u isto vreme.

Nije morala da brine, pomisli Suzan pogledavši u Prestona. To mu se neće svideti, ali on nikada ne bi napravio scenu u tuđoj kući. Ukoliko Kord bude bio pristojan, veče će proći glatko, premda je bila svesna da će se Kord ponašati isključivo onako kako njemu u tom trenutku bude odgovaralo.

Na njeno veliko iznenađenje, tokom čitave večeri vladao se

kao savršen džentlmen. Bio je ljubazan i pažljiv prema Čeril, zbog čega je Suzan sve vreme stajala knedla u grlu. Trudila se da ne gleda u njegovom pravcu i neprestano je ponavljala sebi kako ne treba da bude iznenađena što ga vidi sa drugom ženom. On je bio od onih muškaraca koji su uvek bili u društvu žena. Međutim, bila je iznenađena ljubomorom koja ju je obuzimala svaki put kad bi čula Čerilin zvonak smeh ili pak Kordov dubok glas negde u pozadini.

Kerolajn je bila raščistila veliki salon za ples i nakon večere je pustila laganu i prijatnu muziku koja je tiho svirala kako bi gosti, već po izboru, mogli da plešu ili razgovaraju. Suzan je otplesala nekoliko plesova, a u međuvremenu je ćaskala sa prijateljima, nadajući se da će je Preston uskoro odvesti kući, ali on je sa još nekolicinom muškaraca bio udubljen u razgovore o politici i ona je znala da će to sigurno potrajati satima. Uzdahnula je, odsutno posmatrajući parove koji su se lagano njihali uz muziku, sledivši se od glave do pete kada se njen pogled slučajno susreo sa Kordovim bleđim, svetlucavim očima. Čvrsto je držao Čeril u svom zagrljaju, ali sva njegova pažnja bila je usmerena ka Suzan u koju je zurio preko golih ramena svoje partnerke. Nije se smešio; njegov pogled klizao je niz i uz njeno telo da bi se konačno zadržao na njenom licu; osećala je kao da joj čita misli. Suzan preblede i skrenu pogled u stranu. Zašto je to radio? Tokom protekle tri nedelje svojim

ćutanjem joj je sasvim jasno stavio do znanja da mu njihov flert nije ništa značio; zašto ju je onda sada odmeravao kao da namerava da je odvuče u svoju jazbinu? Kako je uopšte mogao tako da je gleda dok je stezao Čeril u svom naručju?

Suzan je pokušala da skrene misli upuštajući se u razgovor o krstarenjima i okrećući leđa improvizovanom plesnom podijumu. Bila je to taktička greška, koje nije bila svesna sve dok nije osetila kako se fine dlačice na njenom vratu nakostrešuju, što je bio znak neposredne opasnosti, i ona je znala da je Kord iza nje. Duboko je udahnula, spremajući se za susret koji više nije bilo moguće izbeći. Njegova ruka dodirnula je njen struk u istom trenutku kad je začula njegov dubok, gromki glas.

- Pleši sa mnom.

Kako da se oduprem?, zapitala se opijeno, dopuštajući mu da je okrene i da je uzme u svoje naručje. Da je *uzme...* Osećala se *uzetom* u bukvalnom smislu te reči, kao da su je njegove snažne ruke odvojile od ostatka sveta i omađijale je, duboko i nepovratno. Bila je luda što pleše tako blizu vatre, znajući da će se opeći, ali nije mogla da se odupre njegovom društvu. Kada ju je privio uza se, muževan miris njegove kolonjske vode, pomešan sa omamljujućim mirisom njegove kože, još više ju je opio. Vrelina koja je isijavala iz njegovih dlanova pržila joj je telo preko haljine; njeno brzo i ispreki-

dano disanje bilo je u potpunosti izvan njene kontrole.

Osetivši strahovitu požudu, ona u jednom trenutku zatvori oči i prepusti joj se. Srce joj je besomučno tuklo, gotovo bolno, a krv koja je tekla njenim venama kao **da je** bila nabijena elektricitetom.

Nije se ni trudila da započne nekakav razgovor. **Jednostavno** ga je pratila, svesna snage njegovog tela i **životinjske** gracioznosti njegovih pokreta. Njegov topao **dah** milovao joj je slepoočnicu poput mirisnog proleć- **nog** povetarca koji je obožavala, i ona ne razmišljajući **otvori** oči, podižući svoj dremljiv pogled u susret njegovim prodornim očima.

Njihov izraz bio je pomalo zastrašujuć, ali nestao je **pre** nego što je ona uspela da odgonetne njegovo **značenje**. Kordove oštre crte lica bile su napete, kao da je bio pod ogromnim pritiskom.

-Pokušao sam da te se klonim - prošaputao je.

-I uspeli ste u tome.

Zbunjena, pitala se šta je time mislio da kaže. On je bio taj koji je opasan, a ne ona. Zašto je se onda klonio? Ona je bila ta koja je trebalo da pobegne, a svest da to nije želela duboko ju je uznemiravala.

-Uopšte nisam - rekao je suvo. Njegova ruka, koja je počivala na njenim leđima, blago je pritisnu, i ona oseti

njegove čvrste butine među svojim, i njegovu otvrdlu muškost pripijenu uz njen Venerin brežuljak. Suzan duboko udahnu i zari prste svoje desne ruke u njegovo rame. Sagnuo je glavu kako bi namestio svoje usne tik uz njeno uvo.

-Želim da vodim ljubav s tobom. Ti si kriva za ovo, dušo. Skroz sam tvoj.

Ove reči trebalo je da je uplaše, ali ona je bila iza straha i potencijalne opasnosti koja je dolazila od ovog čoveka. Njena čula izoštravala su se sve do trenutka dok on nije postao jedina osoba u prostoriji, zaokupljajući svu njenu pažnju. Svi ostali bili su zamagljeni, daleki, a ona je plesala sa njim u mehuru od sapunice. Osetivši jezu koja ju je prožela od glave do pete, ponovo je zatvorila oči.

-Izgledaš kao da upravo sada vodim ljubav s tobom. Izluđuješ me, srce - nastavio je da joj šapuće na uvo.

On i jeste vodio ljubav s njom, svojim rečima i svakim dodirrom svoga tela, dok su plesali u ritmu muzike. I ako je on bio na mukama, bila je i ona. Bila je potpuno čedna od Vansove smrti, nije čak ni poljubila drugog muškarca, ali sada se osećala kao da ju je Kord posedovao, i to u najbukvalnijem smislu te reči.

-Pošto sam došao sa Čeril, moraću da je vratim kući - rekao je, prislonivši usne uz njenu slepoočnicu. - Ali nas dvoje moramo da porazgovaramo. Hoćeš li biti kod kuće sutra

popodne?

Onako opijena, pokušala je da se priseti ima li kakve planove za naredni dan; nije se ničega setila. Uostalom, to nije ni bilo važno. I da ih je imala, sve bi otkazala.

-Da, biću kod kuće.

Glas joj je zvučao čudno, primetila je, kao da je ostala bez daha.

-Sutra imam neka posla, tako da ne mogu da ti kažem kad ću tačno doći, ali doći ću - obećao je.

-Znate li gde živim?

Mogla je da oseti kako mu se usne izvijaju u osmeh.

-Naravno. Potrudio sam se da to saznam već dan nakon što sam te upoznao.

Pesma se završila i ona se automatski udalji od njega, ali je njegova ruka i dalje mirno počivala na njenom struku. Nasmešio se i njegovi blještavo beli zubi promoliše se kroz tamnu bradu.

-Moraćeš da budeš moj štit narednih nekoliko minuta.

Suzanine obraze obli fino rumenilo.

-Ne bi trebalo da plešemo. To će samo... produžiti to stanje.

-Povući ćemo se u neki ćošak.

Jedna iskra zablista negde duboko u njegovim očima.

-Moraćemo da stojimo. Ja sad nikako ne mogu da sednem.

Osetila je kako se njeno rumenilo produbljuje, a on se

zakikota i nežno je povuče za sobom u stranu. Negde duboko u sebi bila je svesna da zagasita boja na njenim obrazima nije poticala od stida, već od uzbuđenja.

Stao je okrenut leđima svima, a njegova široka ramena zaklanjala su joj pogled na prostoriju. Njegove oči prelazile su lagano, istraživački, preko njenog lica, kao da je pokušao da protumači njen ozbiljan izraz.

-Došla si sa Prestonom? - upitao je iznenada.

-Da.

Poželela je da mu objasni zašto je bila tu u Prestonovom društvu, ali te reči ostale su neizgovorene. Moraće da se zadovolji njenim kratkim odgovorom. Preston je bio njen dever i ona ga je kao takvog volela i poštovala; nije imala nameru da se izvinjava što je bila s njim.

Magnetska moć Kordovih očiju bila je zastrašujuća; sićušne svetlosne prizme u njima držale su njen pogled zarobljenim. Dah joj je stajao u grlu dok je čekala da je on oslobodi svojih čini.

-Jesam li se ja umešao između tebe i Prestona? - konačno je upitao.

-Jesi li u vezi s njim?

Suzan je konačno oslobodila dah, uobličivši ga u još jedan kratak odgovor.

-Ne.

Osmeh izvi jedan ugao njegovih punih usana.

-Dobro je. Samo me je zanimalo imam li konkurenciju. To me ne bi sprečilo, ali volim da znam protiv čega se borim.

Ne, nije imao nikakvu konkurenciju - u bilo kom smislu. Odudarao je poput kuguara među ovcama. I sama pomisao na to da je on usredsredio svu svoju pažnju na nju bila je uznemirujuća, ali istovremeno je bila svesna da nije u stanju da izgovori reči kojima bi ga odvratila od sebe. Znala je da treba da pobegne od njega, ali njeno telo je odbijalo da poslušava zapovesti zdravog razuma.

Dok ju je posmatrao, blago je podigao jednu obrvu, kao da je ugledao nešto što nije očekivao. Nemoguće da je bio oprezan ili pak uzdrman njenom ženstvenošću; za života je sigurno upoznao pregršt žena i za njega više nije bilo tajni. Možda je bio iznenađen time što je uopšte flertovao s njom, budući da ona nikako nije bila njegov tip. Možda se dok je posmatrao njeno smireno lice i njenu pristalu, ali nimalo spektakularnu haljinu, pitao da li je privremeno izgubio razum. A onda taj njegov izraz lica naglo nestade, on se osmehnu i okrznu njen obraz vrhovima prstiju. - Sutra, dušo.

- Da - promrmlja Suzan, kao omađijana.

Suzan se pribojavala sutrašnjeg dana, ali je istovremeno žudela za njim. Uprkos tome, ostatak večeri provela je izuzetno smirena, sa onom svojom urođenom

samodisciplinom. Časkala je sa Prestonom na povratku kući i obavila je pripreme za odlazak na spavanje ne propuštajući ni jedan jedini ritual. Međutim, kada je konačno legla u krevet, onako sama u mračnoj sobi, nije mogla da odvрати misli od Kordovog stamenog lica, njegovog neverovatnog čeličnog pogleda i crne brade, meke poput dečije kose.

Posedovao je tu mračnu magiju koja joj je udarala u glavu kao najfiniji šampanjac, ali kako je mogla da bude toliko blesava da dopusti da bude uvučena u vrtlog njegovog sirovog i nesputanog šarma? Potonuće tako duboko u smutne vode da više neće imati kontrolu nad sobom i svojim životom; nalik drugim ženama, i ona je bila njegova igračka, sa kojom će se poigrati neko kratko vreme, a zatim će je odbaciti zarad neke nove, zanimljivije. Da li je zaista mogla da dopusti sebi da postane jedna od njegovih igračaka? Sa Vansom je upoznala pravu ljubav, koja je njihovom fizičkom sjedinjavanju pružala duboko i ispunjujuće bogatstvo. Kako je onda mogla da se zadovolji nečim manjim?

Njen um, njeno srce, sama suština njenog bića - sve je govorilo ne. Njeno telo, međutim, koje je onako vrelo i drhtavo ležalo u postelji, žudelo je za dodiranjem njegovih snažnih ruku, pobunjeno protiv načela njenog razuma. Tek sada je shvatila koliko žudnja može da bude prizemna i moćna i kako pohota može da bude neposlušna kad njome upravlja samo i

isključivo podsvest. Njeno nežno, krhko telo instinktivno je prepoznalo dodir gospodara, čoveka koji je bez sumnje znao kako da joj pruži zadovoljstvo.

Ležala je budna tokom nekoliko dugih, mučnih časova, ali njena nepokolebljiva volja konačno je uspela da nadvlada njeno grozničavo, željno telo. Niti jeste, niti je ikada bila, niti će ikada biti tip žene koja bi se upustila u površnu vezu, bez obzira na to koliko je muškarac bio fizički privlačan. Ako je želeo njeno društvo zbog nečeg drugog, a ne zbog seksa, biće srećna da mu bude prijatelj, ali i sama pomisao na seks bez ljubavi bila joj je gnusna. Vođenje ljubavi sa Vansom bilo je ne samo fizičko, već i duhovno i emotivno iskustvo i, budući da je s njim dosegla ogromne visine, one manje, koje bi joj donela strast bez ljubavi, sigurno je ne bi zadovoljile.

Niti jednom tokom tih mračnih sati nije posumnjala u prirodu odnosa koji je Kord želeo od nje. Jasno joj je rekao kako želi da vodi ljubav sa njom; znala je da je on uvek iskren kada je reč o njegovim željama. Njegova iskrenost nije se mogla nazvati časnom otvorenosću, to je pre bio nedostatak brige za ono što će drugi pomisliti ili reći za njega. On je ionako bio otpadnik; zašto bi onda brinuo hoće li još više uništiti svoj ugled?

Da barem zabranjeno voće nije oduvek bilo najprimamljivije! Misli su joj obletale oko njegovog lika, koji

joj je ostao veoma jasno urezan u sećanje. Bio je neka- ko opasno privlačan; čak i dok je samo razgovarala s njim, imala je osećaj da se igra vatrom. Morala je da prizna da je Kord zaposeo njenu maštu, ali samo to i ništa više, jer bio je tako očigledno šarmantan. Opasni putevi uvek su fascinirali one koji su hodili svetlom i uzanom stazom morala.

Ali ona je pripadala upravo toj svetloj i uzanoj stazi, tamo ju je život postavio, tamo je bila srećna. Senke II kojima je Kord Blekstoun obitavao nisu bile za nju, koliko god bilo privlačno ono prekaljeno iskustvo u njegovim kristalnoplavim očima.

Spavala je malo, ali probudila se spokojna i odmor- na. Njeno istaknuto samopouzdanje često je prikrivalo fizičke slabosti kao što su umor ili lakše bolesti; njena koža možda jeste bila bleđa, ali uvek je posedovala izve- snu smirenost, koja je zataškavala sve znake napetosti. Bila je nedelja, te se obukla i odvezla svojim osam godina starim plavim audijem do kuće Blekstounovih, kako bi zajedno sa Imodžen i Prestonom otišla u crkvu, kao što je to uvek činila. Na njeno olakšanje, Preston nije pomenuo da je Kord bio na sinoćnoj zabavi; poneseno je pripovedao Imodžen detalje još uvek mlade političke karijere Vilijama Gejdža. Suzan je slabo šta pričala i ubacivala se u razgovor samo kada bi joj se neko od njih dvoje direktno obratio. Mirno je odslušala službu, a potom je prihvatila Imodženin poziv na ručak, tokom koga je

bila izuzetno suzdržana i ćutljiva. Ostali nisu pokuřavali da je na silu izvuku iz njenog sveta; naućili su da prihvate njene povremene tiřine kao řto su prihva- tali njene osmehe. Suzan nije imala obićaj da posegne za ramenom za plakanje kad god bi je neřto mućilo; oni uglavnom nikada nisu znali zařto su njene zagasitoplave oći tako zamiřljene, a najćeřće nisu ni hteli da pitaju.

Upravo su bili zavrřili rućak i uputili su se ka salonu kada je gospoda Robins, kućna pomoćnica, najavila posetioca koji je stajao tik pored nje.

-Imate posetu, gospo - rekla je, i otiřla za svojim poslom. Gospoda Robins radila je kod Blekstounovih poslednjih pet godina, ali bilo je oć- igledno da nije ćula traćeve i svakojake priće o Kordu Blekstoun koje su kruřile unaokolo, jer se ćinilo da ga uopřte nije prepoznala kada ga je pustila u kuću.

Suzan je brzo preřla pogledom preko njegovog lica i iznenadila se kada je videla kako izvija obrve nakon řto ju je ugledao, kao da je neprijatno iznenađen. Međutim, taj izraz je brzo nestao i on lagodno prořeta salonom kako bi poljubio Imodžen, saginjući se da usnama do- dirne njen hladan, većno mlad obraz. Imodženino lice se opet zajapuri, premda je njen glas kada je progovorila bio smiren kao i uvek.

-Zdravo, Korde. Upravo smo zavrřili rućak, inaće bih te

pozvala da obeduješ s nama. Jesi li za neko piće?

-Da, hvala. Viski, čist.

On se nasmeja Imodženinom uštogljenom južnjačkom običaju da ponudi hranu i piće nekome koga je inače prezirala. Suzan je bila iznenađena time što je samo posmatrajući njegov izraz lica, mogla da pročita i njegove misli. Mislila je da je Korda mnogo teže dokučiti.

Izabrao je jednu od nekoliko velikih, braon kožnih fotelja, prihvativši kratku, široku čašu, ispunjenu tekućinom bolje ćilibara, koju mu je Imodžen dodala, na čemu joj on tiho zahvali. U potpunosti opušten, ispružio je svoje duge noge ispred sebe, lagano pijuckajući viski.

Prostorijom je vladao muk, izuzev ritmičkih otkucaja starinskog sata, umetnutog u masivni okvir od hrastovine. Činilo se da je Kord bio jedini kome tišina nije smetala. Preston je postajao sve zajapureniji u licu, dok je Imodžen nervozno gladila suknju dlanovima. Postavši svesna svojih pokreta, nekako je naredila rukama da se skrase u krilu. Suzan se nije vrpaljila, ali je zato osećala kao da će joj srce iskočiti iz grudnog koša. Kako je samo svojim pojavljivanjem mogao da ima takav uticaj na nju? To je bilo suludo!

Bio je obučen kao da nije mario za ćudljivo martovsko vreme. Na sebi je imao besprekorno ispeglane crne pantalone i tanku piavu svilenu košulju, kroz koju se nazirala njegova

preplanula koža i kovrdžave malje na grudima. Iako je pokušavala da odvрати pogled od njega, oči su joj se neprestano vraćale njegovoj neodoljivoj pojavi. Sada je prvi put primetila tanani zlatni prsten koji je nosio na malom prstu desne ruke i zapitala se je li to verenički prsten neke žene. Na ovu pomisao podiže je jeza. Koja žena je bila tako važna u njegovom životu da bi nosio njen prsten?

U jednom trenutku Prestonovom strpljenju konačno je došao kraj.

- Imaš li neki razlog zašto si došao ovamo? - upitao je, bez dlake na jeziku.

Kord podiže jednu obrvu.

- A imaš li ti razlog da budeš tako sumnjičav?

Preston verovatno nije ni primetio da je Kord maltene doslovno ponovio njegovo pitanje, ali Suzan jeste, i ona malčice podiže glavu, gotovo neprimetno, ali jasno stavljajući do znanja onima koji su je dobro poznavali

da joj nije prijatno. Preston i Imožen su to shvatili i Preston je pogledom zamoli da mu oprost. Čak je zaustio da se glasno i pred svima izvini, što mu svakako nije bilo lako, ali Kord ga iznenada preduhitri.

-Naravno da imam razlog zašto sam došao i drago mi je što si dovoljno bistar da pretpostaviš da ti se neće svideti ono što ćeš čuti. Ne bi mi prijalo saznanje da imam rođaka idiota.

Nije bilo teško primetiti da je Kord došao svađalački nastrojen, međutim Suzan je samo nastavila da zuri u njega, ne prozborivši ni reči.

Ponovo je zavladala tišina, a Preston i Imodžen su samo nepomično sedeli, iščekujući dalji razvoj situacije. Suzan ubrzo shvati da su oboje znali na šta Kord cilja i ona prede pogledom sa njih dvoje na Kordov blago ciničan izraz lica. Pustio je da taj neprijatan muk dovede do gotovo nepodnošljive napetosti, a onda je nehajno prekrstio noge.

Zamišljen, otpočeo je nešto što je isprva ličilo na govor.

-Znam da verovatno mislite da sam prethodnih nekoliko godina proveo tumarajući po svetu, ali otkad sam napustio Misisipi ja sam, zapravo, veći deo vremena radio, i to veoma unosne poslove. Trenutno sam posrednik u jednoj naftnoj kompaniji.

Njegove svetle oči su se caklile dok je posmatrao zapanjen izraz na Imodženinom i Prestonovom licu. Suzan nije pogledao ni u jednom trenutku.

-Ja... rešavam stvari za njih - nastavio je. - Nemam diplomu, ali zato imam svoje kontakte i metode. Iznenadjuće sam dobar u svom poslu, jer ne prihvatom ne kao odgovor.

Imodžen se prva pribrala od šoka, počastivši Korda jednim srdačnim osmehom.

-Drago mi je što si uspešan u poslu, ali zašto nama to

pričaš?

-Samo sam želeo da vam objasnim svoj položaj. Posmatrajte ga kao časno mesto među lopovima, ako vam je tako lakše. Nego, hajde sada da predemo na posao.

-Mi nemamo nikakva posla s tobom - ubaci se Preston.

Kord mu uputi jedan nestrpljiv pogled.

-Blekstounovi poseduju velika prostranstva u Alabami, južnom Misisipiju i Luizijani. I ja sam nasledio jedan deo, tako da to dobro znam. Međutim, zemljište koje me zanima nije deo mog nasledstva; da jeste, sada ne bih bio ovde. Takođe znam da je u proteklih deset godina nekoliko naftnih kompanija tražilo dozvolu za bušotine na grebenima, ali da ste ih vi sve odreda odbili. Najnovija ispitivanja pokazuju da su rezerve nafte i gasa mnogo veće nego što se prvobitno mislilo. Hteo bih da u ime svoje kompanije uzmem to zemljište pod zakup.

-Ne - reče Preston bez oklevanja. - Majka, Vans i ja smo već razgovarali o tome pre nekoliko godina. Ne želimo nikakve bušotine na posedu Blekstounovih.

-Mogu li da znam zašto, osim što je to najverovatnije isuviše prizemno i halapljivo za jednu južnjačku porodicu plave krvi poput Blekstounovih?

Suzan je nepomično sedela, pažljivo prateći razgovor. Nekakva jeza obavijala je čitavo njeno telo, ne dopuštajući joj

da se pomeri. Grebeni zapravo nisu bili grebeni; bila su to samo uzvišenja obrasla gustom borovom šumom. Ona je volela te grebene, mir i spokoj koji su tamo vladali, i sladak miris zemlje i borovine. Ali zašto je Kord uopšte pitao Imodžen i Prestona za njih? Zar nije znao?

-Ništa tako banalno - objasni Imodžen smireno.

-Jednostavno nismo smatrali da su nalazišta nafte dovoljno važna da bi se grebeni dirali. Tamo nema nikakvih puteva osim one jedne staze za džipove; morali bi da poseku drveće i da naprave puteve. Videla sam kakvu pometnju prave naftne bušotine.

- Stvari su se promenile u proteklih deset godina -reče Kord, prinoseći čašu viskija ustima. - Vodi se mnogo više brige o tome da se određena oblast ne ugrozi i, kao što sam rekao, čini se da na tom području ima mnogo više nafte nego što se isprva mislilo.

Preston se nasmeja.

-Hvala na informaciji. Razmislićemo o tome; možda ipak damo dozvolu za bušotine na grebenima. Samo, mislim da taj srećnik neće biti tvoja kompanija.

Jedan lenj, zadovoljan osmeh pokrenu Kordove usne.

-A ja baš mislim da hoće, rođače. Ili ćete se suočiti sa krivičnom prijavom.

Suzan nije imala pojma o čemu on govori, ali je zato jako

dobro shvatala njegove namere. Odigrao je upravo onako kako je želeo, znajući kakva će biti Prestonova reakcija, i znajući da je upravo on taj koji ima keca u rukavu. Kord Blekstoun posedovao je neku nemilosrdnu crtu u svom karakteru koja joj je ledila krv u žilama.

Preston je prebledeo. Naravno, pomislila je. Kord nikada ne bi rekao tako nešto da nije bio savršeno samouveren. Primitila je da je Imodžen takođe bleđa i mirna poput porculanske lutke. Znači, i ona je znala šta se događa.

-Šta to pričaš? - upita Preston jedva čujnim glasom.

-Moje nasledstvo. I ja sam Blekstoun, sećaš se? Posedujem deonice u svim kompanijama Blekstounovih. Samo, čudi me što do sada nisam primao svoj deo profita. Na moje račune nije leglo ništa, ni u jednoj od banaka. Nisam morao da kopam previše duboko pre nego što sam pronašao neke papire sa falsifikovanim mojim potpisom.

Otpio je još jedan gutljaj viskija, lagano stežući obruč. Znao je da ih ima u šaci.

-Čini mi se da su falsifikovanje i lopovluk i dalje protivzakoniti. Osim toga, mi ovde ne govorimo o nekoj sići, zar ne? Mislio si da se nikada neću vratiti, pa ste ti i strina Imodžen punili svoje džepove mojim novcem? Ne može se reći da je to baš mnogo časno, zar ne?

Imodžen je izgledala kao da će se onesvestiti. Preston je bio

ukipljen. Kord ih je posmatrao, zadovoljan dobro obavljenim poslom. Ponovo se nasmešio.

-A sad da vidimo šta ćemo s tim zakupom.

Suzan ustade, a njeni prefinjeni pokreti privukoše pažnju svih u prostoriji. Osećala se kao uljez, kao da je bila odvojena od ostalih nekim nevidljivim štitom. Začudo, saznanje da su Preston i Imodžen uzimali za sebe deo profita koji je zapravo pripadao Kordu nije je uopšte iznenadilo, pa čak ni šokiralo. To jeste bilo glupo i protivzakonito, ali oni su drugačije gledali na stvari.

Za njih, ono što je pripadalo jednom Blekstounu, pripadailo je svima. Krajnje feudalno poimanje odnosa, ali tako je bilo. Najveći problem koji je Suzan ikada imala sa Imodžen bio je kada je Vans umro i kada je nje- na svekrva saznala da je on sve ostavio njoj, umesto da to bude vraćeno u porodičnu riznicu. Jedina Kordova greška bila je ta što je pretpostavio da je Vans svoj deo nasledstva ostavio svojoj majci i bratu. Bila je to greška koja nije ličila na njega, ali koju je počinio jer je i on bio Blekstoun, a samim tim urođeno nadmen.

- Obraćate se pogrešnim osobama - reče Suzan Kordu, pokušavši svojim smirenim glasom da barem donekle ublaži nepijatnu atmosferu koja ih je okruživala. Osetila je njegov prodoran pogled na sebi, ali to je nije omelo da nastavi dalje. - Ako su Preston i Imodžen krivi, onda sam i ja, samim tim što

pripadam ovoj porodici. Ali oni ne mogu da vam daju grebene u najam... Grebeni su moji.

3.

Nije se ni sećala kako se dovezla kući. Izletela je ne zastavši čak ni da uzme svoj kaput, ali usled prevelikog uzbuđenja uopšte nije osetila hladnoću. Kada je stigla kuća je bila prazna, a iz kuhinje se nisu širili nikakvi mirisi dobrodošlice jer je nedelja bila Emilin slobodan dan. Suzan je znala da će sigurno pronaći nešto u frižideru, ukoliko bude gladna, ali pretpostavila je da tog dana neće više ništa moći da stavi u usta.

Presvukla se i pažljivo okačila garderobu u ormar, a potom je obukla kućni mantil koji je odmah zatim i skinula. Bila joj je potrebna topla kupka, nešto što će oterati hladnoću koja nije imala nikakve veze sa nje- nom kožom, već sa ogromnom prazninom koju je osećala u grudima. Ubacila je aromatične trave u vodu i sela u kadu, osećajući kako toplota polako počinje da joj ublažava napetost.

Zašto je bila toliko iznenađena? Preston ju je upozorio na Kordovu nemilosrdnost; zašto mu nije poverovala? Nije se čak radilo o tome šta je uradio, već o načinu na koji je to učinio. Imao je pravo da kazni Prestona i Imodžen jer su mu

oduzeli nešto što je praktično bilo njegovo pravo stečeno rođenjem. Da je samo želeo to da zameni za najam grebena, to bi takođe bilo u redu. Ali on se igrao sa njima, vodeći ih korak po korak do trenutka kada su se oni oduzeli od šoka, uživajući u utisku koji su njegove reči ostavile na njih. Među njima očigledno nije bilo ljubavi, ali Suzan je bez obzira na situaciju uvek bila protiv nanošenja nepotrebnog bola. A Kord je želeo da oni pate.

Pošto se voda ohladila, ona ju je ispustila i obrisala se, dišući znatno opuštenije dok je oblačila tamnobraon pantalone i belu bluzu. Kupka joj je pomogla, ali i dalje je osećala tu neku unutrašnju jezu koju je bilo teško iskoreniti. Proverila je termostat i videla da je podešen na prijatnu temperaturu, ali njoj nije bilo prijatno. Upalila je vatru u kaminu, a zatim je odšetala do kuhinje da pristavi vodu za kafu.

Kada se vratila u salon, vatra se već bila rasplamsala i ona se sa uzdahom olakšanja spusti na sofu, odakle je nekoliko narednih minuta zurila u plave i narandžaste plamenove koji su lizali na sve strane. Ništa nije bilo tako smirujuće kao vatra u kaminu tokom hladnih dana. Pomislila je kako bi mogla da nastavi svoj goblen, ali odmah je odbacila tu ideju. Nije želela da veze; vezenje je oslobađalo njene misli da lutaju unaokolo, a sve što je ona u tom trenutku želela bilo je da

izbriše taj dan iz svoje glave i da obuzme misli nečim drugim. Ustala je i otišla do biblioteke. Prelazila je prstom preko hrbata knjiga iščitavajući naslove tihim glasom. Međutim, pre nego što je uspela da izabere neku, začula je zvono praćeno kucanjem od koga su se čitava vrata zatresla.

Jako dobro je znala ko je, ali se uprkos tome sigurnim koracima uputila prema vratima i otvorila ih.

Stajao je naslonjen na dovratnik, a dah mu se mrznuo od hladnoće. Njegove plave oči bile su zažarene od besa.

-Nisam želeo tebe da mešam u ovo - procedio je.

Suzan zakorači unazad i pokaza mu rukom da uđe u kuću. Barem se obukao u skladu s vremenskim prilikama, primetila je, dok je skidao svoj lagani kišni mantil. Uzela ga je iz njegovih ruku i uredno ga okačila na vešalicu. Bila je mirna, kao da ju je šokiranost njegovom okrutnošću oslobodila magije njegovog šarma. Srce joj je smireno kucalo i ravnomerno je disala.

-Upravo sam pristavila kafu. Jeste li i vi za jednu?

Njegove usne pretvoriše se u jednu tanku liniju.

-Nećeš mi ponuditi viski i pokušati da me napiješ kako bi me lakše podnela?

Zar je mislio da ga je Imodžen zato ponudila pićem? Zaustila je da ga to pita, ali onda se predomislila, jer su njegove sumnje možda bile opravdane. Imodžen je mogla da

mu ponudi kafu, pošto su ionako imali običaj da je piju nakon svakog obroka. Ni Imodžen ni Preston nisu mnogo pili, a i kada jesu, to je uvek bilo u prihvatljivim granicama.

Odlučila je da na njegovo pitanje odgovori bukvalno.

-Nemam viski u kući, zato što ga ne pijem. Ako želite neki alkohol, moraćete da se zadovoljite vinom. Osim toga, mislim da je vas jako teško napiti i da ste pijani sigurno mnogo teži za podneti, nikako lakši.

-To je istina; nisam baš najbolji kad popijem. Kafa je sasvim u redu - rekao je pomirljivo, i pošao za njom u kuhinju. Uprkos tome što nije mogla da ga vidi, znala je da on pažljivo proučava njen dom i da sigurno oseća toplinu i udobnost koje su njime vladale, za razliku od uštogljene atmosfere kuće Blekstounovih. Ovdašnje prostorije bile su velike i prostrane, sa puno prozora; na podu je bio kvalitetan brodski pod, uglancan do visokog sjaja. Obilje biljaka, koje su zahvaljujući toplo- ti i svetlosti uspešno rasle, doprinosilo je živopisnosti i ugodnosti prostora.

Posmatrao ju je dok je uzimala dve braon keramičke šoljice iz kuhinjskog ormarića i sipala jaku, vrelu kafu u njih.

- Mleko, šećer? - upitala je, na šta on odmahnu glavom, uzimajući šolju iz njene ruke.

- Upalila sam vatru u kaminu; hajdemo tamo. Bilo mi je hladno kad sam došla kući - rekla je, a potom se uputila

prema salonu.

Sklopčala se na svoje omiljeno mesto, u ugao sofe koja se nalazila odmah pored vatre, a on se, ispijajuću kafu, naslonio na okvir kamina. Ponovo je osmotrio prostor u kome se nalazio, knjige na policama, goblen koji je Suzan vezla, televizor i muzički uređaj koji su bili smešteni u ugrađenim policama. Nije ništa rekao i ona se pitala da li je koristio tišinu kao oružje, primoravajući tako druge da načine prvi korak. Međutim, nije joj bilo neprijatno. Osećala se sigurno u svom domu. Lagano je ispijala kafu, posmatrala vatru, i čekala.

Kord spusti šolju na kamin uz tup udarac i Suzan podiže pogled.

-Hoćete li još kafe? - ponudila ga je.

-Ne.

Svojim kratkim odgovorom, lišenim onog „hvala“, koje je pristojnost nalagala, jasno joj je stavio do znanja da je spreman za okončanje tišine. Suzan prikupi snagu za okršaj i odloži šolju na stočić.

-Pretpostavljam da ste došli da razgovaramo o zakupu grebena - rekla je smirenim glasom.

Kord na to ne reče ništa, već samo zakorači prema njoj, uhvati je za ruku i zavrte je tako da se pre nego što je uopšte uspela da shvati šta se dešava našla u njegovom naručju,

zatečena njegovom brzinom i umećem. Obujmio ju je levom rukom oko struka i privukao je bliže k sebi, dok ju je desnom rukom nežno, ali čvrsto uhvatio za bradu. Podigao joj je glavu uvis i ona vide pohotu u njegovim očima, od koje je po ko zna koji put podiđe jeza.

Nije ga se plašila, premda je to neobično uzbuđenje koje je strujalo čitavim njenim telom poprilično podsećalo na strah. Ona hladnoća i pribranost na koje je bila toliko ponosna ustuknule su pred prvim pokretom koji je načinio, i njeno srce sada je kucalo kao ludo, potaknuto njegovim dodirima. Znala je da je on nikada ne bi povredio; nije se toga plašila. Nelagodnost je poticala od nevoljne, ali strahovito moćne privlačnosti koju je osećala prema njemu, ali njene ruke se ipak izboriše i ona ga odgurnu od sebe baš u trenutku kad se sagnuo da joj šapne nešto na uvo.

-Prestanite - prošaputala je, okrećući glavu u stranu, pri čemu su njegove tople usne okrznule njen meki obraz. On je još jače steže za bradu i prede palcem preko njenih usana, ali umesto da ih uzme, on prinese svoje usne njenom uvetu i poče lagano da ga gricka svojim oštrim zubima. Suzan zadrža dah dok su se njegove meke, pune usne polako spuštale niz njen vrat, požudno ga ljubeći, da bi svoje kratko putovanje konačno okončale na njenoj nežnoj, beloj koži, u udubljenju

koje se nalazilo tik ispod ključne kosti. Činilo joj se kao da

njegov jezik želi celu da je okusi i ona ispusti jedan dubok uzdah.

-Korde, ne - usprotivila se, potaknuta nepodnošljivom vrelinom koja joj je obavila telo i širila se poput požara na sam dodir njegovih usana. Njene ruke nisu uspele da ga odgurnu. Sve što je postigla bilo je da postane svesna njegove životinjske snage i snažnih mišića koji su oblagali njegove grudi i ramena.

-Suzan, dušo, ne govori mi ne - prošaputao je neodoljivo, a ona oseti njegov topao dah na mekoj koži svog ramena i požudne poljupce koji su potom počeli da se penju uz njen vrat. Svaki put kad bi je dotakao vrhom jezika, tlo pod nogama bi joj izmicalo i ona je zarivala prste u njegova leđa kako ne bi poklekla. Konačno je podigao glavu i nadneo se nad njom, usne jedva da su im bile razdvojene, a dah im se mešao.

-Poljubi me - rekao je promuklo. Oči su mu bile sužene i caklile su se od nesputane želje.

Njeno telo drhtalo je u njegovom naručju, njena koža je bridela i žudela za još većom bliskošću sa njim, ali njen razum se sve vreme borio da nadvlada fizičku želju. Pogled u njegovim očima bio je istovremeno hladan i pohotan, kao da je njegovo telo instinktivno čeznulo za njenim, ali da su njegovi postupci bili brižljivo isplanirani. Užasnuta, shvatila je da je

on tačno zna šta su joj njegovi poljupci činili i da ako ga uskoro ne zaustavi, posle to nikako neće biti moguće. On je zapravo uradio tako malo, samo joj je ljubio rame i vrat, ali ona je mogla da oseti očvrslu snagu njegovog tela i njegove napete

mišiće. On je bio vatra koja je čekala da je proguta, a ona se plašila da ne zna kako da se protiv toga bori.

- Ne, ne mogu... - promrmljala je, ali on se nije obazirao na njene reči. Spustio je svoje usne na njene i Suzan mu se odmah predade. I premda se njen um opirao, želja njenog tela bila je neuporedivo jača. Njene usne i zubi se razdvojiše kako bi propustili njegov topao jezik; njene ruke pohitaše nagore i obrgliše ga oko vrata, a prsti joj se zariše u njegovu gustu kosu. Iako prvi, poljubac je bio razarajući. Vrelina koja ju je sve vreme obavijala sada je postala gotovo nepodnošljiva i ona se pokorno prepusti njegovim rukama, kojima ju je privukao još bliže svom užarenom telu.

Njen unutrašnji glas upozorenja bio je rasut na hiljadu bespomoćnih komadića, potpuno beskoristan u borbi protiv njegove opijajuće muževnosti. Isuviše toga je napadalo njeno telo, koje pet dugih godina nije osetilo dodire i strast, pretvarajući ga u vrtlog požude, a njene misli u potpuni haos u kome više nije bilo nikakvog reda ni poretka.

Nikada pre nije bila tako svesna poljupca jednog muškarca,

koji je predstavljao ništa drugo do besprekornu imitaciju seksualnog čina, a lagano prodiranje i povlačenje njegovog jezika činili su da je oblije znoj i podiđu trnci kakve nije osetila ni tokom pravog odnosa. Nesvesno se propela na vrhove prstiju, a njegove snažne šake na to skliznuše niz njena leđa i obuhvatiše njenu malu, zaobljenu guzu, pritiskajući je prstima pošto ju je još malčice podigao i još više priljubio uza se. Suzan gotovo ostade bez daha i učini joj se kao da je naga, kao da je on svojim pokretima strgao svu odeću sa nje.

Najednom se začu jedan tihi jecaj, koji je pre podsećao na vibraciju nego na zvuk, i ona preneraženo shvati da je potekao baš iz njenog grla.

Ne.

Ovo je isprva bio samo usamljeni šapat u njenom umu, ali neki delić njenog mozga ga je čuo, razumeo i shvatio kako ne sme da dozvoli sebi da okusi pohotne užitke koje je ovaj čovek nudio. Vekovno stara ženska mudrost govorila joj je da ne sme da mu se prepusti tek tako, uprkos tome što bi je on rado uzeo. Međutim, to mu ne bi ništa značilo; bio bi to tek jedan trenutak zadovoljstva, prijatan, ali nevažan i brzo zaboravljen. Budući žena, Suzan je znala da kao takva treba prvo da ponudi svoje srce, pa tek onda svoje telo, i premda ju je on opasno privlačio, to je bilo nešto čega je sve vreme bila i

više nego svesna.

Ne! Ova reč ponovo odjeknu njenim umom, ovaj put jače, i ona se zgrči u njegovom zagrljaju, pokušavajući da izbegne njegov jezik koji ju je uporno tražio. I dalje joj nije polazilo za rukom da to naglas izgovori, ali načinivši ogroman trud, uspela je da razdvoji svoje usne od njegovih. Još uvek je bila u njegovom naručju, još uvek je držao njene kukove čvrsto privijene uza se i stopala su joj još uvek lebdela nad podom, ali njene ukočene i blago ispružene ruke, premda drhtave, ipak su uspevale da je drže podalje od njega. Podigla je glavu i susrela se sa njegovim blistavim, iskričavim pogledom. - Ne...

Usne su mu bile jarkocrvene i blago natečene od ljubljenja, i ona je znala da njene sigurno izgledaju isto tako. Njegova tamna brada bila je tako mekana da joj

koža na obrazima uopšte nije bridela, čak je imala neodoljivu potrebu da uroni u njegovo lice, u tu mekotu.

-Ne - ponovila je, kako ne bi iznova opovrgla sebe.

Njegova usta se izviše u osmeh, koji je obasjao njegovo lice poput zraka sunca.

-Ako ljudi uče ponavljanjem, onda je meni ta reč urezana u mozgu - rekao je.

U bilo kojim drugim okolnostima verovatno bi se nasmejala, ali sada je bila isuviše napeta da bi to sebi mogla da dopusti. Još snažnije je odgurnula njegova ramena, očajnički se

trudeći da ne obraća pažnju na vrelinu njegovog tela, koja je isijavala i grejala je kroz njegovu tanku, svilenu košulju.

-Spusti me. Molim te.

Učinio je to, bez reči, a njegova poslušnost bila je gotovo podjednako provokativna kao i njegov napad. Pustio ju je da lagano sklizne niz njegovo čvrsto telo. Umalo da je posrnula kad je odvajala svoje ruke od njegovog snažnog vrata. Čim su joj stopala dotakla tlo, Suzan načini jedan korak unazad i on je sa šeretskim osmehom na licu pusti da se udalji.

-Sinoć nisi bila tako oprezna - rekao je, prateći je prekornim pogledom dok se odmicala od njega.

To je bila živa istina.

-Ne, nisam - složila se.

-Je l' ja to izgledam opasnije na dnevnoj svetlosti?

Da, vrlo, jer sada je u njemu videla nemilosrdnost koje isprva nije bila toliko svesna. Suzan ga je ozbiljno posmatrala, ni ne trudeći se da se osmehne. Mogla je da pokuša da ga odbije nekim neubedljivim izgovorima, ali on nije bio čovek koji bi tako nešto progutao. I dalje je zurio u nju, lenjo poput mačke koja vreba miša, puštajući ga da malčice odmakne da bi potom samo ispružila šapu i dograbila ga. Suzan tiho uzdahnu.

-Nisam sigurna da mogu da verujem nekome ko je učinio ono što ste vi danas učinili.

Kord se gotovo neprimetno trgnu i naglo se uspravi, premda su njegove prodorne oči još uvek bile uprte u njeno lice.

-Samo sam išao onoliko daleko koliko sam morao. Da su pristali da mi daju grebene u najam, ne bi bilo potrebe da im pretim.

Suzan odmahnu glavom, pri čemu njena tamna kosa na trenutak prekri njeno lice poput mekog, paperjastog oblaka.

-Nije samo to. Sve ste unapred smislili i mučili ste Imodžen i Prestona od trenutka kad ste ušetali na ona vrata, znajući da će odbiti da vam daju grebene u najam i da ćete morati da ih ucenite. Svesno ste ih vodili ka tome, likujući čitavim putem ka ostvarenju svog cilja.

Tu je zastala, suzdržavši se da ne izgovori još jednu sumnju koja joj je opsedala misli. Uprkos tome što ga je tek nedavno upoznala, osećala je da ga poznaje sasvim dovoljno da bi znala kako on nije od ljudi koji često greše; jednostavno je bio isuviše bistar, isuviše lukav. Međutim, ili je pogrešio ne raspitavši se detaljno o vlasniku grebena, ili je pak sve vreme znao da je ona ta i nadao se da će je, ucenivši Imodžen i Prestona, primorati da potpiše ugovor o najmu. Svi su jako dobro znali koliko je bila bliska sa porodicom svog bivšeg muža; čak i neka pridošlica mogla je to da otkrije. Kord možda nije imao načina da joj lično zapreti, ali mogao je jasno da vidi koliko je bila slaba na Blekstounove. Da li je naumio

da je zavede radi nekog skrivenog plana osvete ili je to bilo samo nečasno sredstvo za pridobijanje grebena? Kako god, njegovo zanimanje za nju bilo joj je krajnje sumnjivo i ona se naježi na ove pomisli, potrudivši se da ih barem na neko vreme izbaci iz svoje glave.

On ju je i dalje posmatrao svojim nemirnim pogledom.

-Priznajem, kriv sam. Uživao sam u svakom trenutku dok sam posmatrao ono kopile kako se koprca i trese od straha.

-To je bilo krajnje okrutno i bespotrebno - brećnula se Suzan, potaknuta likujućim tonom u njegovom glasu.

-Okrutno možda - reče Kord. - Ali prokleta potrebno.

-U kom smislu? Da biste nahranili vašu potrebu za osvetom?

Bio je to pucanj u prazno, ali odmah je videla da je metak pogodio metu pravo u centar. Pogled koji joj je uputio bio je gotovo nasilan; potom se okrenuo i uzeo žarač, savijajući se da presloži cepanice u kaminu, iskaljujući svoj bes na njima. Uspravivši se, vratio je žarač na mesto i stao pognute glave, zureći u vatru koja je hipnotišuće plesala i ogledala se u njegovim svetlim očima, čineći ih još divljijim.

-Imam ja svoje razloge - rekao je suvo.

Čekala je da nastavi dalje, ali tih nekoliko sekundi kao da se odužilo u nedogled i ona shvati da on nema nameru ništa da kaže. Nije imao ni najmanju potrebu da se opravdava pred

njom; već jako dugo nije morao ni od koga da traži odobrenje za svoje postupke.

Ipak, jedno pitanje moralo je da bude postavljeno, te Suzan sakupi svu svoju snagu i učini to.

-Šta ćete uraditi po pitanju novca koji vam Preston duguje, sad kad ste saznali da on nije vlasnik grebena?

On joj uputi jedan ozbiljan, odsečan pogled.

-Nisam još odlučio.

Suzan se strese od njegovih sumnjičavih, prodornih očiju i obuze je neka neobična tuga. Je li zaista očekivala da joj on veruje? On verovatno nije verovao nikome, a njegove misli bile su zaključane iza čeličnih barikada.

I premda je odbacila pomisao da ude u bilo kakvu vezu s njim, zbog nekih duboko skrivenih osećanja sada je bila povređena pri samoj pomisli da je on možda imao neke svoje razloge za to što je obletao oko nje. Da je imala iole mozga, ne samo da bi zadržala mentalnu distancu između njih, već bi je i povećala. On joj se udvarao, ali ona na to nije trebalo da obraća pažnju; sigurno se udvarao mnogim ženama. Ako su njegovi poljupci uopšte išta značili, verovatno su bili samo prefinjeno sredstvo osvete. Samim tim što je nosila prezime Blekstoun, bila je jedna od njegovih meta. Prljanje ugleda udovice Vansa Blekstouna savršeno bi se uklapalo u Kordov profil, a posebno ukoliko je nameravao da uceni

Blekstounove.

Užasnutu tom pomisli, njen glas kada je opet progovorila bio je gotovo nečujan i isprekidan.

-Ne mogu da vam dam odgovor u vezi sa grebenima. Neću reći ne, ali ni da. Naložiću da se sprovede još jedno geološko ispitivanje. Takode bih volela da čujem različita mišljenja u vezi sa ekološkom štetom koja bi eventualno mogla da bude naneta, a potom ću doneti odluku. I da, ta odluka biće zasnovana isključivo na rezultatima istraživanja, a ne na bilo kakvoj uceni.

-Ne sećam se da sam vas uopšte pitao za grebene - promrmljao je, leđeno se nasmešivši.

-Ali zato ste ovde, zar ne?

-Mislite?

-Dajte, molim vas! - uzviknu Suzan, umorno odmahujući rukom. - Nije mi do igre reči s vama. Znam da vas zanimaju isključivo ti grebeni.

Njegov pogled se izoštri, a telo mu je bilo nepomično, poput divlje zveri koja se sprema da napadne.

-Ne bih se baš prostituisao zbog naftnih bušotina - procedio je. Bes je poput tamne senke izbijao iz njegovog prividno smirenog glasa.

Suzan ga smelo pogleda pravo u oči.

-Oboje znamo da ja nisam vaš tip žene.

-Naravno da niste, do đavola! S tim se u potpunosti slažem!

Prostrelio ju je pogledom, dok su mu usne bile toliko stisnute da su se pretvorile samo u jednu tanku, beličastu liniju.

-Sedite tu hladni kao led i optužujete me za nešto prilično nisko. Uostalom, vi verovatno nikada ni ne podižete glas, zar ne? Recite mi, gospo, postoji li nešto što vas može da uzbudi? Imate li osećanja, ili ste samo najobičnija porculanska lutka, beskorisna, ali prijatna za oko?

Suzan je bila preneražena njegovom zajapurenošću i besom.

- Da, imam osećanja - prošaputala je. - Samo ne bih da budem povređena. Ne želim da me iskoristite.

On iznenada čučnu i oči im se nadoše na istoj visini, a potom joj se unese u lice tako da se ona instinktivno zaveli još dublje u jastuke jer je imala osećaj da će je on progutati.

-Mislim da ti zapravo ništa ne osećaš! - dreknuo je, prestavši da joj persira. - Ili se možda plašiš osećanja koja su pohranjena negde duboko u tebi? Želiš me, ali se isuviše plašiš onoga što će ljudi reći da bi mi se prepustila, zar ne? Previše si ušuškana u sigurnost vaše mreže pijavica, svih tih savršenih, beskorisnih ljudi koji žive na račun drugih. Ti si jako lepa, srce, ali nisi ništa drugo do najobičnija gulikoža.

Njegove reči pogodile su je poput groma, ali ona prkosno podiže bradu. - Vi ne znate ništa o meni - bilo je sve što je

rekla.

-Znam dovoljno da bih se uverio da je u tebi nemoguće probuditi strast - uzvratio je. - Ostaćemo u kontaktu u vezi s grebenima, ali na ples zaboravi, toga više neće biti.

Sedela je nepomično na sofi još dugo nakon što je on izašao, želeći da se vrati kako bi mogla da mu poveri sve svoje strahove i nesigurnosti, ali znajući da je to što je otišao najbolje za oboje.

Bio je u pravu; ona ga jeste želela i plašila se da će ukoliko on spozna koliko je slaba na njega upotrebiti to kako bi je iskoristio za postizanje svog cilja i osvetu sopstvenoj porodici. Ako ništa drugo, nije mogla da dozvoli da se to desi.

Kako mu je munjevito pošlo za rukom da uništi njence mirne i spokojne dane! Usledila je još jedna besana noć. Kad je zora konačno svanula, otkrivajući nisko, sivo nebo, sve što je želela bilo je da leži u krevetu čitav dan kako bi pobegla od misli koje su neprestano opse- dale njen već umoran um. Međutim, njena urođena odlučnost naterala ju je da ustane iz kreveta; Suzan je bila jedna od onih osoba koje bi obavile svoje redovne obaveze čak i kad bi znale da će ih to ubiti! Nije imala ni najmanju nameru da dopusti Kordu Blekstounu da joj upropasti život.

Odlazila je u kancelarije u Biloksiju svaki dan; Pre- ston je vodio sve poslove, ali ona se od Vansove smrti više

zainteresovala za detalje vodđenja jedne velike korporacije, i Preston je već neko vreme imao naviku da se o svemu savetuje s njom. On je imao iskustvo i obrazovanje, ali ona je bila brza i vešta i imala je dobar osećaj za biznis. Preuzimanje Vansovih poslova nakon njegove smrti bio je takođe način da očuva zdrav razum, ali vremenom je počela da uživa u radu i procesu donošenja važnih odluka.

To jutro je poranila, ali ju je Preston ipak preduhitrio. Pošto je videla njegov auto na parkingu, otišla je pravo u njegovu kancelariju, a pre nego što će ući oprezno je pokucala na vrata. Njihova zajednička sekretarica još nije bila stigla i zgradom su odjekivali zvuci koje nije bilo moguće čuti tokom radnog vremena.

Podigao je pogled i njegovo lice, pomračeno senkom zabrinutosti, na tren ozari osmeh dobrodošlice. - Uđi. Već sam stavio kafu.

-Ja bih jednu duplu - reče Suzan duboko uzdahnuvši, i uputi se prema električnom kuvalu.

Tokom narednih nekoliko minuta ćutke su ispijali vrelu tekućinu, da bi u jednom trenutku Suzan spustila svoju šolju na sto.

- Šta nameravaš da učiniš?

Preston nije ni pokušao da se napravi kao da je ne razume.

-Sinoć sam pregledao stare knjige, pokušavajući da utvrdim

koliko mu tačno dugujemo. Puno, Suzan.

Zabrinuto je protrljao čelo.

-Pokušaćeš da mu nadoknadiš taj iznos, zar ne?

Klimnuo je glavom.

-A šta drugo da uradim? Do đavola, radi se o ogromnoj sumi! Mi trenutno nemamo toliko novca. Uložili smo u ispitivanje zemljišta koje se neće isplatiti još za narednih nekoliko godina, ali ti to ionako veoma dobro znaš. Nemam nameru da diram ništa što je tvoje. Majka i ja smo sinoć razgovarali i složili smo se u vezi s time. Moraćemo da likvidiramo našu ličnu aktivu...

-Prestone Blekstoun! - preseče ga Suzan. — Zar ste mislili da vam ja ne bih pomogla?

-Naravno da nismo, draga, ali to ne bi bilo fer pre- ma tebi. Majka i ja smo ovo uradili, a samim tim je red i da preuzmemo odgovornost. Kladili smo se da se Kord neće vratiti pre nego što budemo u mogućnosti da povratimo taj novac, ali izgubili smo.

Slegnuo je ramenima, dok je u njegovim plavim očima jasno mogao da se pročita iskren osećaj krivice zbog onoga što je učinio.

-Tada mi to nije delovalo tako pogrešno. Nismo upotrebili novac za neke lične stvari; uložili smo sve do poslednjeg centa u korporaciju, ali mislim da je pred zakonom sve to isto.

Neosporno je da sam falsifikovao njegov potpis na nekim dokumentima.

-Hoćete li moći da prikupite dovoljno novca? - upita Suzan.

Možda će se buniti, aili ukoliko ne uspeju da pokriju sumu koju duguju Kordu, ona će insistirati na tome da im pomogne. Nikada ne bi učinila nešto što bi ugrozilo poslove, te se složila s tim da se aktiva korporacije ne dira, ali ona je posedovala svoju, kao i neke izuzetno vredne nekretnine. Osim toga, tu su bili i grebeni. Koliko ih je Kord želeo? Dovoljno da uzme zemlju u zamenu za nepodnošenje tužbe protiv Imodžen i Prestona?

-Imam ideju - rekla je mirnim tonom, ne dajući Prestonu vremena da odgovori na njeno pitanje. - Ja imam nešto što on želi. Možda bismo mogli da postignemo dogovor.

Preston je bio pametan čovek i veoma dobro ju je poznavao; zavalio se u fotelju i protrljao slepoočnicu kažiprstom, ne skidajući svoje svetloplave oči s nje. Nije trošio vreme na nepotrebna pitanja.

Misliš na grebene, zar ne? Svesna si da ako mu i daš grebene u najam, on i dalje može da podigne optužbu? Može da se zakune da to neće učiniti, ali mislim da njegova časna reč ne vredi mnogo. I ne samo to, ti- me bi pristala na njegovu ucenu.

-Ne baš - reče Suzan, i izvi usne u gotovo neprimetan

osmeh. - Nameravam da sprovedem ispitivanja tla kako bih procenila vrednost onoga što leži pod zemljom, ali ako prihvati da potpiše ugovor o zakupu u zamenu za sumu koju mu dugujete, onda više neće imati nikakav slučaj protiv vas, zar ne?

Preston je izgledao kao pogođen gromom.

-Bože dragi, pa ti misliš da mu prepustiš naftne zalihe? Imaš li uopšte predstavu koliko to zemljište vredi?

-Pretpostavljam da vredi milione, inače on ne bi bio tako uporan da ga dobije.

-Mnogo više nego što mu mi dugujemo! On bi pristao na takav dogovor, ali ti bi izgubila čitavo bogatstvo. Ne, nema šansi da ti dopustim da to učiniš.

-Ne postoji način da me sprečiš - podseti ga Suzan umilnim glasom, uputivši mu jedan nadasve saosećajan osmeh. Rado bi se odrekla bogatstva kako bi njena porodica ostala netaknuta i mirna. Preston je imao svoje mane, kao i Imodžen, ali ona je znala da joj nikada ne bi okrenuli leđa, šta god da se dogodi. Mada, oni nisu bili nimalo laki ljudi. Tvrdoglavi ponos i nadmenost Blekstounovih bili su prisutni u oboma, i to u pozamašnim količinama, ali iznad svega su bili odani do srži. Kad se udala za Vansa Blekstouna, Suzan je primljena u porodicu i od tog trenutka se nalazila pod njenom zaštitom. Kad je Vans umro, Preston je sve vreme

bio uz nju, potiskujući sopstveni bol i patnju za bratom kako bi bio dovoljno jak da joj se nade u svakoj prilici. Čak joj je i Imodžen, čija ponosita glava nije klonula čak ni na sinovljevoj sahrani, svojom hrabrošću i odlučnošću pomogla da prebrodi teške trenutke.

U Prestonovim očima bila je jasno vidljiva izrazita nelagodnost i potištenost.

- Ne sviđa mi se kad pričaš tim tvojim mekim, umilnim glasom. To znači da si nešto naumila i da nećeš odustati, zar ne?

Zvuci u susednoj prostoriji upozorili su ih na dolazak njihove sekretarice, Beril Marfi. Znajući da oboje imaju mnogo posla, Suzan ustade i iskoristi taj izgovor da pobegne u svoju kancelariju, premda je jako dobro znala da je Preston želeo da je odgovori od toga da prepusti grebene Kordu. Dok ju je posmatrao kako se kreće ka vratima, pogled mu je i dalje bio zažaren, ali Beril se već približavala da ga podseti na prvu od njegovih dnevnih obaveza, te odluči da razgovor o tome ipak ostavi za kasnije.

Suzan je još od petka na stolu čekala hrpa izveštaja i ona uredno poče da ih iščitava, ali ubrzo više nije znala šta čita jer su joj se po glavi vrzmali samo detalji ugovora koji je nameravala da ponudi Kordu.

Zaista je trebalo da zna vrednost zemljišta pre nego što

sklopi bilo kakav ugovor, ali sa druge strane nije želela da ostavi Kordu mnogo vremena. Premda je on odmah mogao da podnese tužbu, bila je gotovo sigurna da to neće učiniti; verovatno će pustiti da prođe neko vreme, kako bi podigao napetost, ali i kako bi mogao još jednom da porazmisli o svemu. Mada, verovatno je već doneo odluku, pomisli Suzan, i obuze je užasna panika. Da li da pričeka ili da odmah popriča s njim o ugovoru? Na kraju je odlučila da odmah porazgovara s njim, pre nego što on odluči da pribegne zakonu. Ukoliko Kord podnese tužbu, biće nemoguće sakriti to od javnosti, a to bi strahovito pogodilo Prestona i Imodžen.

Shvativši da će morati da se nade s njim, i to po mogućstvu tog istog dana, niz kičmu joj prodoše žmarci. Na samu pomisao da će se ponovo naći u njegovoj blizini, Suzan oseti uzavrelu krv u svojim venama i srce poče da joj tuče kao ludo, premda nije mogla da razluči da li od straha ili od iščekivanja. Njegovi poljupci od prethodnog dana nisu joj izbijali iz glave. Nikako nije prestajala da oseća ukus njegovih usana na svojim, niti mekoću njegovih brkova i brade na svojoj koži. On je bio opasna životinja koja ju je privukla na onom najprimitivnijem nivou i koja je u njoj probudila nešto čega je tek sada polako postajala svesna. Želela ga je, a žudnja njenog tela činila je svaki susret s njim opasnim, jer ni- je bila sigurna hoće li njen razum uspeti da prevagne.

Kako mu je samo brada bila svilenkasta! Nimalo oštra, već meka i prijatna. Jesu li i malje na njegovom telu bile isto tako meke? Ona ga zamisli nagog i najednom je zapahnu talas vreline, primoravši je da skine sako koji je i dalje imala na sebi.

Bože dragi, o čemu je razmišljala?

Nije bilo šansi da potisne maštarenje o njemu. On bi je rado seksualno iskoristio, ali ne zbog toga što je osećao privlačnost prema njoj lično. Njen ženski duh nije to mogao da podnese, niti joj je njena savest dopuštala da u toj meri zanemari svoja moralna načela.

Nekako je izgurala dan, uspevši da izbegne Prestona, koji ju je negde oko podneva pozvao na ručak. Ni on ni Imodžen nisu želeli da se ona žrtvuje radi njih. Moraće da bude jedan korak ispred oboje, a to je mislila da učini tako što će se videti sa Kordom što je moguće ranije. Jedina smisljena stvar koju je još tog dana uspela

da uradi bilo je da obavi neophodne telefonske razgovore u vezi s pokretanjem ispitivanja zemljišta koje je Kord tako očajnički želeo.

Tokom popodneva slabašno sunce je u nekoliko navrata pokušalo da se probije kroz debeo sloj oblaka i počeo je da duva slab, ali neprijatan vetar. Je li Kord izvodio radove na staroj kolibi u Džubili Kriku? Ako ne, nije imala pojma gde bi

mogla da ga nade. Tokom proteklih nekoliko nedelja svojski se trudila da ne sluša tračeve o njemu koji su kružili unaokolo, ali sada se istinski kajala zbog toga; tako bi barem znala gde je. Mogla je da pita Prestona, ali bila je svesna vatrometa koji bi to izazvalo, te je odlučila da prosto ode do Džubili Krika i okuša sreću.

Izašla je ranije jer nije bila sigurna da se još uvek s tačnošću seća mesta na kome se koliba nalazila. Na trenutke joj se činilo da sporedni putevi kojima je vozila ne vode ni u jednom određenom pravcu, već da se samo prepliću i vijugaju poput kakvih puzavica. Vans ju je na početku njihovog braka nekoliko puta odveo do Džubili Krika, ali od tada su prošle godine.

A onda sunce najednom granu, vetar rastera oblake i Suzan zaslepe od bljesak sunčevih zraka na vlažnom kolovozu. Zavukla je ruku u tašnu na suvozačkom sedištu i iz nje izvadila svoje naočare za sunce, kojima je jednim hitrim pokretom zaklonila oči. Možda je sunce bilo predskazanje; i premda nije verovala u te stvari, Suzan se naježi.

Bila je nervozna i stomak joj se grčio na samu pomisao da će se susresti s njim. Kako bi skrenula misli, pokušala je da se usredsredi na krajolik. Vreme možda jeste bilo prohladno, ali prvi znaci proleća ipak su bili vidljivi, i to ne samo po upornim narcisima. Hrastovo drveće počelo je da se kiti

lišćem, a bezbojnu zemlju zamenjivale su vlati jarkozelene trave. Već kroz nedelju-dve dana sivilo će ustupiti mesto živim bojama i drveću u cvatu.

Gotovo da je previdela skretanje na uzan puteljak za koji je mislila i nadala se da je onaj pravi. Bio je to samo grubo asfaltiran sporedni put, na kome nije bila iscrtana čak ni bela, središnja linija. Usporila je, iščekujući naredno skretanje, i baš kad je pomislila da je pogrešila, prepoznala ga je. Bio je to neasfaltirani drum na kome jedva da su mogla da se mimoiđu dvojica kola, oivičen sa obe strane visokim borovima. Uskoro se našla i na starom, drvenom mostu koji je premošćavao sam Džubili Krik.

Kiša je napunila širok, plitak potok, a blatnjava voda tekla je preko stenja i kamenja vijugajući ka jugu. Sada je mogla da vidi kolibu, omanju građevinu iza koje su se uzdizala tri ogromna hrasta. Čak i sa mesta na kome se nalazila mogla je da primeti da je trem koji se prostirao čitavom dužinom bio sasvim nov, a kada se primakla bliže videla je da je krov takođe bio nov i da je stari, zardali lim zamenjen šindrom.

Nije znala koja kola je vozio, ali to zapravo nije ni bilo važno, budući da nigde unaokolo nije bilo ni traga bilo kakvom vozilu. Usporila je i parkirala se ispred kolibe, očajnički zureći u prozore bez zavesa. Gde da ga pronađe, do đavola?

I baš u trenutku kad je nameravala da krene u rikverc, vrata kolibe se otvoriše i on zakorači na trem.

Iako je bio dosta daleko od nje, mogla je da vidi taj ledeni pogled u njegovim očima i odmah je znala da neće biti nimalo lako sprovesti ono što je naumila. Duboko je udahnula i izašla iz kola.

Svaki njen korak bio je kao da prolazi kroz šibu; stajao je naslonjen na dovratnik i bez reči je posmatrao, ruku prekrštenih na grudima. Delovao je ogromno. Ipak, možda joj se to samo činilo zbog njegove odeće. Na sebi je imao par izbledelih farmerki, crnu majicu i braon, gumene čizme. Kratki rukavi otkrivali su njegove potamnele ruke sa tamnim maljama, prošarane venama kojima je proticala njegova uzavrela krv. Po načinu na koji je tanak pamuk prijanjao uz njegov torzo, shvatila je da slika koju je imala o njegovom nagom telu uopšte nije bila daleko od istinite i ona oseti kako su joj se usta iznenada osušila. Bio je snažan i mišićav, a njegova moćna prsa bila su poput bedema.

Odmerio ju je od glave do pete svojim prodornim očima.

-Došli ste u posetu? - procedio je.

Nekako je uspela da iskontroliše drhtanje svojih nogu i ponosito se uspravila.

-Želim da sklopimo dogovor - rekla je odlučnim glasom.

Odmakao se od vrata i rukom joj pokazao da ude.

- Izvolite, gospo. Da čujem šta imate da mi ponudite.

4.

Njihovi koraci glasno su odzvanjali dok su ulazili u kolibu, ona prva a on za njom. Miris sveže obrađenog drveta zapahnuo joj je nozdrve, a sićušne čestice strugotine lebdele su u vazduhu. Kroz otvorena vrata mogla je da vidi par nogara za sečenje drva i ona shvati da ga je verovatno prekinula u poslu. Poželela je da se izvini, ali reči su odbijale da napuste njeno stegnuto grlo. Kako bi dala sebi vremena da dođe k sebi, bacila je pogled unaokolo: uprkos renoviranju, koliba je i dalje odisala duhom starih vremena. Novi, veliki prozori propuštali su više svetlosti, ali su takođe bolje štitili od hladnoće. Ogroman kamin, nakrcan drvetom ali trenutno ugašen, obećavao je ugodnu vaticu. Otvorena vrata odmah pored kamina vodila su u jedinu drugu prostoriju, a, izuzev nje, sa mesta gde je stajala mogla je da vidi čitav prostor. Pod nogama je škripuckao borov brodski pod, ishoblovan i prelakiran. Uprkos nervozi, stara koliba ju je opčinila, kao da je u njoj bila svoj na svome.

Prošao je pored nje i sagnuo se da upali šibicu, da bi potom njome zapalio stare novine u kaminu. Odmah je pokuljao plavičasti plamen, koji je brzo zahvatio i drva za potpalu.

- Ne osećam hladnoću dok radim - rekao je, pomalo osorno. - Ali pošto ste me vi prekinuli...

- Oprostite - promrmljala je, osećajući se neverovatno čudno.

Nije imalo gde da se sedne, ali njemu to očigledno nije smetalo jer je stajao udobno naslonjen na okvir kamina, odakle joj je uputio jedan prezriv pogled.

- U redu, gospo, hteli ste da razgovaramo. Slušam vas.

On očigledno nije imao ni najmanju nameru da popusti, niti je ona imala snage da pokuša da ga urazumi. Prkosno je podigla bradu.

- Jeste li već podneli tužbu?

- Danas nisam imao vremena - odgovorio je lenjo. - Ceo dan sam radio ovde.

- Ja... Htela bih da se nagodimo, ukoliko odustanete od tužbe.

Njegove ledenoplave oči odmeriše njeno sićušno, vitko telo.

- Ti se to meni nudiš? - upitao je izazovno, prešavši ponovo na ti.

Ova pomisao je uzbudi i ona se zapita šta bi se desilo kad bi odgovorila potvrdno. Da li bi je uzeo odmah, na ovom golom i hladnom podu?

- Ne, naravno da ne - rekla je tihim glasom, kojim je barem delimično uspela da prikrije svoje trenutne misli.

- Šteta - rekao je, opet je odmerivši. - To bi bila je- dina ponuda od tebe koja bi mogla da me zanima. Bilo bi zabavno videti da li stenješ dok vodiš ljubav. Premda, sumnjam. Verovatno si sve vreme uštogljena.

Suzan skupi šake u pesnice i tek tada primeti da su joj ruke ledene.

- Nudim vam mogućnost da uzmete grebene pod zakup.

On se naglo uspravi, a usta mu se izviše u podrugljiv osmeh.

- Moram da te podsetim da sam ja to vama prvobitno ponudio. Ali dosta sam razmišljao o tome i predomislio sam se. Osim toga, zar mi juče nisi rekla da nećeš dopustiti da te ja ucenjujem?

Načinila je jedan korak napred, koliko da bi se približila vatri, toliko da bi bolje pročitala pogled u njegovim očima.

- Ne nudim vam grebene na prodaju, već-u najam, kao naknadu za sumu koju vam Imodžen i Preston duguju.

On se grohotom nasmeja, zabacivši glavu unazad.

- Imate li ti uopšte predstavu o kojoj sumi je reč- ?

Preston joj je postavio isto pitanje, a njen odgovor je i ovaj put bio isti.

- O mnogo većoj nego što vam oni duguju. Znam to. Predlažem vam da prihvatite ponudu za najam kao naknadu.

Kord prestade da se smeje i prostreli je pogledom.

-Zašto bi ti plaćala njihove dugove? Zašto da ih pustim da se

izvuku?

-Oni su moja porodica - bilo je sve što je u tom trenutku uspela da mu ponudi kao objašnjenje.

-Jaka porodica! Oni su ti zmiје otrovnice, šećeru. Ja to znam bolje od bilo koga drugog. Ne želim da ti to platiš. Hoću da oni plate.

-Kao što ste rekli sinoć, hoćete da se koprcaju.

-Upravo tako.

-Odbijate ponudu za najam zemljišta koje vredi čitavo bogatstvo samo zato što se to ne uklapa u vaš plan osvete? - uzviknula je.

Bes mu na trenutak pomrači lice.

-Previše navaljuješ.

Suzan nervozno prede rukom preko čela.

-Zato što moram! Kako možete da budete tako tvrdoglavi?

Nije bilo šansi da pristane i ona oseti kako je obu- zima očaj.

-Zašto ne prihvatite moju ponudu?

On se osmehnu, ali ovaj put nimalo razdragano.

-Ako prihvatim tvoju ponudu pod ovim uslovima, više neću imati slučaj protiv njih. Mislim da ne moram to da ti objašnjavam. Je li te Preston nagovorio na ovo? E pa, neće moći. Platiću ti najam, i to dobro, ali neću dozvoliti da se Preston krije iza tvoje suknje. To nikako.

On se okrenu da bolje namesti drva, a ona oseti kako joj

suze naviru na oči. Povukla ga je za ruku, osetivši toplinu njegovog tela i njegove čvrste mišiće.

-Molim vas! - preklinjala je.

On se naglo okrenu i nadnese se nad njom, a ona u njegovim bledim očima ugleda odsjaj vatre zbog koje su zasijale poput đavoljih.

-Prokleta bila! - procedio je kroz svoje stisnute zube. - Kako se usuđuješ da moliš za njih?

Drugom rukom je dograbila njegovu majicu, pokušavajući da ga prodrma, ali to joj naravno nije pošlo za rukom. Morala je da ga natera da shvati! Kako je mogao da uništava sopstvenu porodicu, sopstvenu krv? I sama ta pomisao bila je toliko užasna da nije mogla da je podnese. Morala je da uradi nešto, bilo šta, samo da ga uveri koliko je pogrešna i besmislena bila njegova osveta.

-Nemojte to da radite, molim vas! - zajecala je. - Preklinjem vas...

-Dosta! - naredio je, pri čemu je njegov dubok glas u potpunosti nadjačavao njen. Skinuo je njene ruke sa sebe i zgrabio je za ramena svojim dugim prstima, koji su se zarili u njenu nežnu kožu, na šta ona jauknu, pokušavajući da se oslobodi. Njegov stisak odmah popusti i ona zakorači unazad. U tišini koja se stvorila između njih moglo je da se čuje samo njeno isprekidano disanje. Halapljivo je gutala vazduh dok su

joj se grudi podizale i spuštale. Njegov pogled isprva je okrznuo udolinu između njenih malih, oblih dojki, da bi se potom opet vratio na njeno lice. Nikada pre toga nije videla toliki bes i mržnju u nečijim očima.

-Molila si... za *njega*. Gubi se odavde! I reci mu da njegov mali plan nije upalio. Hajde, vrati mu se! U njegov krevet.

Ovo je bila kap koja je prelila čašu. Ona, koja nikada nije gubila kontrolu, čija priroda je bila pitoma i miroljubiva, najednom je zatekla sebe kako mu se unosi u lice, kao da će da ga proguta.

-To je bio moj plan, a ne njegov! - vrištala je. - On je pokušao da me odgovori od toga, budaletino jedna! Toliko si zaglavljen u prošlosti i u toj svojoj bolesnoj želji za osvetom, da ne vidiš koliko štete nanosiš samome sebi! Ako si bio ovakav i pre četrnaest godina, nije ni čudo što su te najurili iz grada! - sasula mu je u lice, konačno se ugledavši na njega i prešavši na ti.

Zakoračio je prema njoj, obuhvativši je oko struka svojim snažnim rukama i privukavši je k sebi takvom silinom da je uspeo da joj izbije vazduh iz pluća. Zabacila je glavu unazad, pokušavajući da dođe do daha, ali njegova usta se ustremiše ka njenima i on prisloni svoje usne na njene, primoravajući ih da se razdvoje i prilagode se njegovim. U njegovom poljupcu ovaj put nije bilo ničeg nežnog niti zavodljivog; stiskajući je

strastveno u svom naručju nije joj ostavljao nikakav izbor. Jednom rukom zgrabio ju je za kosu i opet joj povukao glavu unazad kako bi mogao da se naslađuje njenim usnama onoliko koliko je on to želeo. Omamljena i zbunjena njegovim iznenadnim napadom, Suzan se isprva opirala, ali bezuspešno.

On nije prestajao da je ljubi. Njegov jezik je radoznalo i pohotno istraživao svaki kutak njenih usta i ona se u jednom trenutku prope na vrhove prstiju, ne mogavši da odoli uzbuđenju i zaboravivši na sve razmirice između njih, kao i na razlog svog dolaska. Dodir njegovog tela, tako moćan i topao, bio je sve što je želela na svetu, izvor najsavršenijeg uživanja koje je mogla da zamisli. Njegovi poljupci postajali su sve strastveniji i duži i pretvorili su njihov zagrljaj u živu vatru. Njegova ruka podvukla se ispod njenog sakoa, primakavši se njenim grudima sa sigurnošću koja joj nije ostavljala ni trunku prostora da se pobuni protiv njegovih smelih dodira. Nestrpljivim pokretima joj je raskopčao bluzu, a ona je bila začuđena što su dugmići uopšte ostali na svom mestu; potom se njegova ruka zavukla između njenog grudnjaka i meke, satenaste kože pod njim, i ona oseti njegov grubi dlan na svojoj bradavici. Njene grudi bile su izrazito osetljive, a njegovi vešti pokreti učinili su da se njena baršunasta, ružičasta bradavica pretvori u otvrdlo zrno.

Čitavo njeno telo je drhtalo, njeni tanani prsti uranjali su u duboku udolinu duž njegove kičme, a potom su izvukli njegovu majicu iz pantalona i podvukli se pod nju. Uzbuđeno je prelazila dlanovima preko njegovih mišičavih, blago oznojenih leđa. Drhtao je pod njenim dodirima, govoreći joj bez reči da je uzbuđen koliko i ona. Osećala je njegov miris u nozdrvama, sirov, mošusan miris znoja pomešan sa njegovom potentnom muškošću; poželela je da ostatak života provede zarobljena u tom snažnom zagrljaju, udišući taj miris. To je bilo ludo, ali tako slatko!

Kada ju je pustio i zakoračio unazad, bila je zaprepašćena, kao da joj je neko prolio kofu hladne vode na glavu. Zbunjena, izgubljena bez topline njegovog tela i sigurnosti njegovog zagrljaja, buljila je u njega svojim začuđenim plavim očima, toliko razrogačenim da su dominirale njenim licem.

Ni on nije bio hladan; otežano je disao, a obrazi su mu bili purpurnocrveni. Kada je pogledao u njenu razdrljenu bluzu, zenice mu se raširiše i ona se zatetura, pomislivši na trenutak da će joj se vratiti, ali on je samo provukao prste kroz kosu, potpuno je razbarušivši.

- Je li ovo bio plan broj dva da me privoliš da pristanem na tvoju ponudu?

Suzan takođe načini jedan korak unazad, sada već načisto bleđa.

-Zar zaista veruješ u to? - procedila je, jedva uspevajući da dođe do vazduha.

-Ne deluje mi nemoguće. Nemaš petlju da priznaš da me želiš; moraš da se držiš svog neukaljanog, rigidnog ugleda. Ali ako se žrtvuješ i predaš mi se kako bi spasila svoju porodicu, onda ćeš čak ispasti svetica koja se bori sa jedan uzvišen cilj, i moći ćeš da uživaš u svom bezgrešnom grehu. Priznajem da ovo zvuči kao priča iz nekog viktorijanskog romana, ali meni baš tako izgleda.

Suzan je stajala kao ukopana, razmišljajući da li još jednom da pokuša da ga ubedi da ne podnosi tužbu protiv njene porodice. Sve što je želela bilo je da ode. Bojala se da će, ako joj saspe još ružnih reči u lice, njen ponos i njena samokontrola biti potpuno uništeni. Plašila se da ne zaplače, jer to nikako nije želela. Progutala je pljuvačku, spremajući se da progovori.

-Molim te samo da razmisliš. Kako možeš da odbiješ čitavo jedno bogatstvo? Dobro znaš koliko ti grebeni vrede i koliko bi zakup takvog zemljišta inače koštao.

- Ali od toga što mi nudiš korist će imati samo kompanija za koju radim - rekao je hladnim i smirenim tonom. - Ja lično neću dobiti nikakav novac. Kakve sve to veze ima sa mnom?

Zbunjena, zurila je u njega. Kako je samo bila glupa! Njen

veliki plan sastojao se u tome da mu ponudi ličnu dobit, a zapravo je dopustila da on napravi potpunu budalu od nje, podsetivši je da će uzimanje grebena pod zakup doneti veliku dobit njegovoj kompaniji, a ne nje- mu lično. Ponižena, okrenula se i pohitala ka vratima, želeći samo da što pre iziđe napolje. Iza sebe je začula njegovo kikotanje, a kada je otvorila vrata i zakoračila na trem, on joj doviknu:

- U svakom slučaju, dobar pokušaj!

Suzan je mirnim korakom odšetala do kola, trudeći se da ne potrči, premda je želela da pobegne odatle što je brže moguće. Kako je strahovito pogrešila! Sad joj se sigurno smeje! Kad se setila kako mu je uzvraćala poljupce, pocrvenela je, a potom je naglo prebledela. Gospode dragi, kako da ne pomisli da je jeftina nakon što mu se praktično ponudila na poslužavniku? Misliće da je ona samo deo dogovora, i nije mogla da ga krivi zbog toga. Šta je drugo mogao da pomisli, kada ga je tako požudno ljubila.

Kad se konačno dovezla do svoje kuće, Suzan ugleda Imodženin kadilak parkiran ispred i duboko uzdahnu. Poslednja stvar koju je sada želela bilo je da sluša predavanje svoje svekrve; žudela je za jednom toplom kupkom kako bi barem donekle zacelila svoje iskidane živce. Znala je da je Preston ispričao Imodžen za Suzanine namere i ona je sada bila tu da ispita šta se desilo. Zašto nije mogla da pričeka još

nekoliko sati?

Prevariti Imodžen gotovo da nije bilo moguće, a napetost na Suzaninom licu kad je ušla u kuću i ušetala u salon, gde je znala da će zateći svoju svekrvu, bila je i više nego primetna. Ugledavši Suzan, Imodžen se pridiže iz fotelje u kojoj je sedela, a njene lukave, sive oči detaljno proučiše Suzanino zabrinuto lice.

- Odbio te je, zar ne?

Nije ličilo na Imodžen da se predaje, ali glas joj je sada bio drhtav, a pogled obeshrabren.

Odbio me je u svakom smislu, pomisli Suzan setno. Mentalni i fizički umor koji je osećala obojio je njen ionako nežan i tih glas dok je uranjala u jednu od udobnih fotelja pored kamina.

-Da.

-Znala sam.

Imodžen uzdahnu i opet sede na svoje mesto.

-Bilo bi isuviše jednostavno da je pristao. On se namerio protiv Prestona i mene.

Setivši se hladnog prezira u njegovim očima kada ju je poslednji put pogledao u lice, Suzan shvati da se ne bi u potpunosti složila sa Imodžen. Najednom je osetila oštar bol u grudima. Zašto je moralo da bude tako? Kada se prisetila magije koja je obojila njihova prva dva susreta, poželela je da

izbriše sve nesuglasice i grube reči koje su nakon toga razmenili. Osećala se kao da je izgubila nešto dragoceno što zapravo nikada nije ni držala u rukama. On je bio težak čovek, ali ona je iz nekih neobjašnjivih razloga želela da mu se približi, da ga upozna, da razume njegov bes isto kao i njegov smeh, da zaroni duboko u njegovu ličnost sve dok ne pronade barem tračak nežnosti. Kada ju je prvi put ljubio, tako nežno je dodirivao njenu meku kožu. Ali danas... Suzan podiže ruku i prstima dotaknu svoje usne, i dalje malčice natečene i bolne od njegovih strastvenih poljubaca. Danas nije bio nežan; bio je ljut i kaznio ju je jer se usudila da štiti Prestona.

Suzan najednom shvati da Imodžen svojim budnim, sveznajućim pogledom prati svaki njen pokret i sva krv joj pohita u obraze.

Imodžen se uspravi u svojoj fotelji.

-Suzan! Pa ti mu se dopadaš, zar ne? Savršeno! Hvala dragom bogu! - rekla je poneto.

Suzan je očekivala blagi prekor, a ne Imodženinu neobjašnjivu radost.

-Šta je savršeno? - upitala je zbunjeno.

-Kako ne shvataš? Ti si u izvrsnom položaju da otkriješ šta on planira i da nas izveštavaš o tome; tako ćemo moći da preduzmemo odgovarajuće korake i sprečimo ga u njegovim

namerama. Možda čak uspeš i da ga odgovoriš od toga da ostane ovde!

Zaprepašćena, Suzan je buljila u Imodžen, ne mogavši da poveruje u ono što je njena svekrva upravo tražila od nje, pri čemu se naravno podrazumevalo da će je bespogovorno poslušati. Na kraju krajeva, ona je bila deo porodice i njena dužnost je bila da joj bude odana. Bio je to isti onaj način razmišljanja kojim su se Imodžen i Preston vodili kada su nezakonito prisvojili Kordov novac, jer to nije bio toliko Kordov, koliko novac Blekstounovih, a samim tim na raspolaganju čitavoj porodici.

Suzan se potrudi da ostane pribrana.

-Ne, ne dopadam mu se. Štaviše, strpao me je u isti koš kao i Prestona i vas.

Imodžen na to samo odmahnu rukom.

-Gluposti.

Preletela je pogledom preko Suzan.

-Ti si prelepa žena, premda nisi baš njegov tip. Ipak, ne bi trebalo da bude teško da mu se približiš.

-Ali ja ne želim da mu se približim!

-Moraš, draga! Zar ne vidiš da je jedini način da se zaštitimo taj da unapred saznamo šta planira?

Suzan više nije mogla da sedi mirno u fotelji, te naglo ustade.

-Ne mogu - promrljala je. - Ja nisam... kurva. Ne mogu da spavam s njim samo da bih ga špijunirala.

Za razliku od Suzan, Imodžen je bila izrazito smirena.

-Naravno da ne možeš, ali ja to i ne tražim od tebe, Suzan. Sve što tražim jeste da se vidiš i da popričaš s njim, da pokušaš da saznaš šta planira. Shvatam da će te to možda koštati nekoliko poljubaca, ali sigurna sam da si u stanju da se barem toliko žrtvuješ u zamenu za našu sigurnost.

Nekoliko poljubaca! Zar je Imodžen tako slabo poznavala svog nećaka? Suzan polako odmahnu glavom, odvrćući prvenstveno sebe, ali i Imodžen, od te ideje.

-On ne želi samo nekoliko poljubaca - rekla je. Bila je sigurna da joj on ne bi poverio svoje tajne čak i kad bi otišla u krevet s njim. Sve što je želeo od nje bio je dobar seks, opuštanje i kratkotrajno zadovoljstvo.

Međutim, Imodžen se nije lako predavala; ta žena je imala čeličan karakter. Uspravivši se, ona prkosno podiže svoju špicastu bradu i pogleda Suzan pravo u oči.

-Onda je na tebi da ga držiš pod kontrolom. Nisi tinejdžerka pa da te zavede na zadnjem sedištu automobila. Ti si ta koja treba da vuče konce.

Da je Suzan bila manje zapanjena, grohotom bi se nasmejala, ali ovako je samo nepomično stajala, zureći u Imodžen kao da je vidi prvi put u životu. Ono što je njena

svekrva tražila od nje gotovo da je moglo da se podvede pod prostituciju i strašno ju je pogodilo to što Imodžen očigledno nije imala nimalo poštovanja za njena osećanja i moralna načela. Od nje se jednostavno očekivalo da radi ono što se od nje traži.

-Ne - odbila je slabašnim glasom. - Ne mogu... Neću to da uradim.

U Imodženinim očima sada je tinjao ledeni, sivkasti plamen.

-Zaista? Zar ti je tako malo stalo do Prestona i do mene da ćeš samo stajati sa strane i posmatrati kako nas ta propalica uništava? Samo, nećemo biti sami u tome, znaš? I ti ćeš patiti. Ako odluči da nas tuži, kompanija bi mogla da bankrotira, a onda ćeš morati da se oprostiš sa životom na kakav si navikla. Ljudi će te ogovarati isto kao i nas. Svi će misliti da si od početka znala za taj novac. Ne zaboravi da si i ti radila u kompaniji od Vansove smrti, te će narod pretpostaviti da si čak i podržavala naše postupke.

Suzan je i ranije vidala Imodžen na delu i znala je da ima jako malo onih koji su dorasli njenom otrovnom jeziku i hladnom, čeličnom pogledu. Većina nije pružala gotovo nikakav otpor i odmah se predavala. Vans je znao kako da je primiri i da joj podiđe, a da pri tom navede vodu na svoju vodenicu, smeškajući se i uspevajući nekako da je šarmira kad god bi shvatila da nije poslušao njena uputstva. Preston

se nije često sukobljavao s njom, premda je bio znatno topliji i čovečniji. Budući da je ona za svog života bila jako retko izazivana, nije očekivala da joj se neko otvoreno suprotstavi. Strpljiva upornost koju je Suzan pokazala kada je postala Vansova supruga, a potom i preuzimanje njegovih poslova nakon njegove smrti, trebalo je jasno da joj stave do znanja da njena snaja nije poput ostalih, ali ona ipak nije bila pripremljena za odbijanje.

Suzan je stajala uspravno i uzdignute glave, a njene tamnoplave oči bile su spokojne i pribrane.

-Bez obzira na to šta drugi budu pričali, ja ću znati da nisam uradila ništa loše, a to mi je jedino važno. Pomoći ću vam kako god mogu, ali tako ne. Prodaću sve što imam, ali neću izigravati kurvu za vas, jer vi ste upravo tražili od mene da to postanem. I vi i ja dobro znamo da Kord nije čovek koga bilo koja žena može da kontroliše.

Imodžen takođe ustade, stisnutih usana.

-Očekivala sam više odanosti od tebe. Ako želiš da nam okreneš leđa sada kad se nalazimo u problemima, ja ne mogu da te sprečim da to učiniš, ali dobro razmisli o svemu onome što možeš da izgubiš.

-Samopoštovanje, na primer - reče Suzan suvo.

Imodžen nije izjurila iz kuće, već je onako hladna i nepokolebljiva kakva je bila, samo dostojanstveno išetala

napolje. Suzan je stajala na prozoru i posmatrala kako se odvozi u svom kadilaku, dok su joj bol i tuga stezali grudi, jer nije želela da uništi odnos koji je imala sa Imodžen. Otkad je prvi put upoznala Vansovu majku, brižljivo je negovala bliskost s njom, znajući koliko su porodični odnosi važni za jedan brak i koliko je Vans voleo svoju majku, uprkos njenoj suzdržanosti. Imodžen nije bila negativac, ali autokrata da. Ono što je volela, volela je beskrajno i borila bi se do smrti za one do kojih joj je stalo. Kada je njena porodica bila u pitanju, bila je slepa; sve je bilo prihvatljivo samo da se njena porodica zaštiti. Sve do sada Suzan je bila

ušuškana i zaštićena, ali sada se osećala odbačenom, baš kao i Kord. Zaštita je imala svoju cenu - spremnost na žrtvu zarad dobrobiti zajednice. Kord je bio odbačen jer nije pristajao na to, jer je izložio porodicu ogovaranju. Njegov ugled bio je ukaljan i on je izbačen iz kruga.

Da li se i on ovako osećao?, pitala se Suzan, prelazeći dlanovima preko svojih ledenih ruku. Da li se i on osećao izgubljen, izdano? Da li se plašio što je ostao bez podrške na koju je od rođenja bio naviknut? Ne, nije se plašio, ne on; on je jednostavno odlučio da ih kazni zato što su mu okrenuli leđa.

Kord. Njene misli su se svih tih dana neprestano vraćale na njega, kao da je postao središte njenog sveta. Nije želela da on to bude, ali od trenutka kad je ušetao na onu zabavu, zasenio

je sve druge, kako na javi, tako i u snu. Zapoceo je čak i njeno sećanje, te je neprestano osećala ukus njegovih usana na svom jeziku i njegove snažne, tople ruke na svojoj koži. *Mogla bih da ga volim!*, pomislila je iznenada, napola prestravljena, napola uzbuđena. To bi bila najopasnija stvar koju je ikada uradila u svom životu, ali osećala se bespomoćnom da odbaci uticaj koji je on imao na nju. Ako to još uvek nije bila ljubav, onda je svakako otišlo mnogo dalje od puste želje, a ona se teturala na ivici emotivne provalije. Ukoliko upadne, biće zauvek izgubljena.

Napetost koju je osećala bila je vidljiva i na njenom licu kada je narednog jutra došla na posao, kasnije nego obično jer je provela besanu noć i prvi put joj se desilo da ne čuje odmah budilnik, čija uporna zvonjava ju je budila svakog radnog dana, uvek u isto vreme. Pokušala je da prikrije svoje emotivno stanje ozbiljnošću koja uopšte nije bila primerena njenom karakteru. Svoju svilenkastu, tamnu kosu pokupila je u strogu punđu i naglašeniije se našminkala, u nameri da skrene pažnju sa izgubljenog pogleda u svojim očima. Haljina koju je odabrala bila je izrazito sofisticirana, od crne svile sa uskim belim, uspravnim prugama, pritegnuta oko njenog vitkog struka tankim, crnim kaišem. To nije bila haljina koju je često nosila, jer joj je izgledala isuviše ozbiljna, ali danas je savršeno pristajala njenom raspoloženju.

Poželela je Beril dobro jutro, a potom je otišla pravo u svoju kancelariju i zatvorila vrata, nadajući se da će uspeti da odvrati misli izveštajima koje nije stigla da iščita prethodnog dana zato što je žurila da se nade s Kordom. Odlučno je odbacila sve misli o jučerašnjim neuspesima i uzela prvi izveštaj u ruke, kad neko odsečno pokuca na vrata.

Ne sačekavši odgovor, Preston ude unutra i kroz nekoliko trenutaka nade se na stolici prekoputa njene. Naslonio je laktove na sto i spojio vrhove prstiju, preko kojih ju je posmatrao svojim plavim, radoznalim očima.

- Šta si rekla majci? - upitao je. - Godinama je nisam video tako ljutu.

Videvši smešak na njegovom licu, Suzan na jedvite jade izvi krajeve svojih usana u gotovo neprimetan osmeh. Preston je ponekad umeo da bude veoma vragolast i imao je nestašan smisao za humor, kome je retko dozvoljavao da ispliva na površinu. Međutim, kada je to činio, oči bi mu zablistale na način koji ju je snažno podsećao na Vansa. Upravo sada je to radio. Uprkos pritisku pod kojim se nalazio, bio je strahovito radoznao da čuje šta je to Suzan rekla njegovoj majci što ju je toliko uzdrmalo.

Nije bila sigurna koliko da mu ispriča i odlučila je da prvo ispita teren.

-Imodžen ti je rekla da je Kord odbio moju ponudu?

Preston klimnu glavom.

-I drago mi je zbog toga. Znam da bi tako bilo najlakše, ali ne želim da ti plaćaš za našu grešku. Uostalom, to sam ti već rekao.

Slegnuo je ramenima.

-Međutim, majka se nije složila sa mnom. Ona smatra da je uvek bolje sprečiti, nego lečiti.

Da, kloniti se skandala, po svaku cenu. Odlučivši da mu kaže istinu u nadi da će je Preston podržati, Suzan duboko udahnu vazduh.

-Predložila mi je da se vidim s Kordom - da ga zavedem - i pokušam da otkrijem šta planira. Ja sam to odbila.

Prestonu je trebalo nekoliko trenutaka da mu Suzanino jednostavno objašnjenje dopre do mozga.

-Hvala bogu što si to učinila! Ne želim da se petljaš s njim. Majka nije smela da ti predloži tako nešto.

Ona bi učinila sve samo da zaštiti porodicu - reče Suzan u Imodženinu odbranu.

-Predloživši ti da zavedeš Korda kao da je bacila jagnje među vukove - odbrusi Preston. - Ne bi imala nikakve šanse, progutao bi te. Otkud joj uopšte takva ideja?

Suzanine obraze obli blago rumenilo i ona skrenu pogled.

- Ona zna da me je on poljubio...

Preston se uspi na svojoj stolici.

-Molim?

-Poljubio me je - ponovi ona. Je li Preston mislio da je to nešto čega bi trebalo da se stidi?

Prebledeo je i ustao kao oparen, gladeći nervozno dlanom svoju besprekornu frizuru.

-Mislio sam da ti se one noći kad se pojavio udvarao samo da bi mi se rugao. Zar nije samo to u pitanju?

Suzan se ugrize za usnu; ni ona nije znala odgovor na njegovo pitanje. Njeno telo govorilo joj je da Korda Blekstouna nije zanimalo samo njeno ime, ali razum ju je uveravao u suprotno. Seksualni instinkti kod muškaraca mogu da budu potaknuti raznoraznim motivima, tako da nije smela sebi da dopusti da je njegov fizički odgovor zavara. Ipak, osetila je kako ga privlači od samog početka... I baš kada je njeno srce počelo jače da udara, setila se sebe kako mu pruža ruku i govori: „Ja sam Suzan Blekstoun... " Ne, on je od početka znao da ona pripada porodici i da je ili Vansova ili Prestonova supruga. Nesrećna, pogledala je u Prestona koji je sada šetao levo-desno po prostoriji.

-Ne znam - prošaputala je.

-Suzan, molim te još jednom da se ne petljaš s njim. Nemoj uopšte da ga vidiš, osim ako ne moraš. Ti nemaš pojma kakav je on čovek, on...

-Imam - prekinu ga Suzan. - On je težak, usamljen čovek.

A kako i da ne bude usamljen? Kord možda jeste izgradio zid da ga štiti, ali iza njega je bio potpuno sam.

Preston je pogleda u neverici.

-Bože dragi, kako možeš da budeš tako naivna? Moraš da prestaneš da tražiš ono dobro u njemu! Neki ljudi su jednostavno samo loši. Hoćeš li mi obećati da ga nećeš ponovo videti i da ćeš zaštititi sebe pre nego što uspe da te povredi?

Postojala je velika šansa da *on* nije želeo da vidi *nju*, ali najednom je znala da će oheručke prihvatiti drugu priliku ako joj je on nekim čudom bude pružio. Želela je da bude s njim. Želela je da ga ljubi, da pokuša da otkrije je li ono što je osetila prema njemu samo prolazna opijenost, ili je pak posejano seme prave ljubavi. Žalila je za Vansom prethodnih pet godina, i premda njena ljubav prema njemu nikada neće umreti, neće nikada ni oživeti. Vans je imao svoje mesto u njenom srcu, ali nije ga celog zauzimao. U njoj je bilo još toliko ljubavi koju je imala da pruži! Želela je ponovo da voli; želela je ponovo da se uda, da rodi decu. Možda Kord nije bio taj, ali bila je svesna da to nikada neće saznati ukoliko ne bude rizikovala. Ako pusti da ovo predivno osećanje koje ju je celu obuzimalo prode, zauvek će ostati da se pita da li je još nešto moglo da se učini.

Pogledala je Prestona pravo u oči.

-Ne mogu to da ti obećam.

On je ponovo seo na stolicu i skrušeno pognuo glavu.

-Sve ove godine... — promrmljao je. - Prvo si bila Vansova žena, a potom njegova udovica. Čekao sam, znajući da nisi prebolela Vansa, da nisi spremna da otpočneš novu vezu. Prokletstvo, zašto to mora da bude baš Kord?

Ova poslednja rečenica zapravo je više bila promukli krik, i on pogleda Suzan sa beskrajnom tugom u očima.

Ona je ustala ne mogavši mirno da sedi dok joj je on odavao svoju najskriveniju tajnu.

-Prestone... nisam znala - prošaputala je.

Njegove jasne plave oči su se caklile, kao da će svakog trenutka da zaplače.

-Znam - rekao je, teško uzdahnuvši. - Trudio sam se da ti to ne pokazujem. Sta sam drugo mogao da radim? Da otmem ženu svog brata?

-Žao mi je... Oprosti mi... - promrmlja Suzan. Šta je još mogla da kaže? Prošlost nije bilo moguće izmeniti. Da su njihovi životi nastavili da teku nekim mirnim tokom, možda bi jednoga dana zavolela Prestona onako kako je on to želeo, premda bi ga ona verovatno uvek posmatrala kao Vansovog brata, a svaki pogled na njega podsećao bi je na njenog pokojnog supruga, kao što je to, uostalom, i sada bio slučaj. Međutim, njen spokojan život prekinut je onog trenutka kada je ugledala Korda i prešla preko podijuma za ples kako bi ga

zaštitila od neprijatnih pogleda mase koja ih je okruživala.

-Znam.

Preston skrenu pogled, ne želeći da ona primeti koliko ga je sve ovo bolelo. On je bio ponosit i strpljiv čovek, ali na kraju se ispostavilo da je njegovo strpljenje bilo uzaludno. Sve što je sada mogao bilo je da se drži svog ponosa. Odšetao je do vrata laganim koracima, ispravljenih leđa i uzdignute glave, ali Suzan je znala koliko ga je taj trud koštao i pogled joj se zamagli dok ga je posmatrala.

Da li bi Kordu bilo drago što je, premda nevoljno, ipak uspeo da povredi Prestona? Svakako mu nikada neće reći da je Preston oduvek bio zaljubljen u nju.

Ono što joj je danas rekao neće izaći iz njene kancelarije; bilo je to najmanje što je mogla da učini za neko-ga koga je volela koliko god je mogla, iako to za njega nije bilo dovoljno.

5.

Do petka je Suzanina emotivna napetost već pošteno uzela svoj danak, a cena koju je plaćala ogledala se u njenom sada još tananijem struku i kostima lica koje su postale vidljivije nego što su inače bile. Ona i Imo- džen su izgubile stvar, donekle. Čule su se telefonom, ne pominjući nesporazum od pre nekoliko dana, a razgovor koji su vodile bio je kratak i

štur. Imodžen je nazvala da pita može li umesto nje da ode na dobrotvornu večeru kod Odri Greg. Imodžen je već imala nešto dogovoreno i želela je da Suzan ide, budući da joj je Odri bila veoma dobra prijateljica. Suzan je pristala, ne baš presrećna što će morati da provede večer smeškajući se i pretvarajući se da je sve u redu, ali to je bila njena porodična obaveza. Barem neće biti toliko formalno, hvala bogu. Odri Greg je uvek priređivala sjajne zabave, uz puno plesa i muzike, umesto klasične večere uvek je organizovala švedski sto, a često je dovođila i lokalne zabavljače iz Nju Orleansa.

Proleće ih je opet mučilo predivnim vremenom. Premda je samo dan ranije bilo hladno i oblačno, danas je temperatura dosegla dvadeset stepeni, a prognoza je predviđala prijatno večer. Imajući to na umu, Suzan je obukla laganu haljinu u plavičastoj boji lavande, sa malo dubljim dekolteom koji je isticao njeno prelepo,

glatko poprsje. Bila je isuviše umorna i potištena da bi se bavila svojom kosom, te ju je samo začesljala unazad i pričvrstila je češljčima od slonove kosti iza svakog uveta. Dok je vozila ka Odrinoj kući, posmatrala je veličanstven zalazak sunca i nebo na kome su se prelivala sve moguće nijanse crvene, narandžaste i ružičaste boje, i to joj je donekle popravilo raspoloženje. Jednostavno nije bilo moguće mrštiti se pred tako predivnim prizorom.

Međutim, njeno dobro raspoloženje trajalo je samo dok među Odrinim gostima nije ugledala Korda, u sivim flannelskim pantalonama i plavom sakou, kako pleše s Čeril Voren. Opet Čeril! I premda je Čeril bila dopadljiva i neverovatno ljubazna osoba, uprkos tome što je izgledala kao pin-ap devojka, Suzan osetu neprijatnu žaoku ljubomore. Jer, Čeril je bila tako... tako seksi, i tako skockana. Bila je visoka i dugonoga, a telo joj je bilo kao izvajano; uvek se malo prejako šminkala, ali njoj je to savršeno pristajalo. Njena pepeljastoplava kosa izgledala je božanstveno - onako duga i nehajno razbarušena.

U poređenju sa Čeril, Suzan se osetila neugledno. Njena jednostavna frizura najednom joj je delovala detinjasto, šminka bezlično, a haljina neprikladno za tu priliku. Prekorevala je sebe što se tako osećala, jer je znala da joj je haljina odlično stajala i da je bila savrše-no stilizovana. Stvar je bila u tome što ju je Kord činio tako nesigurnom u sebe i ono što je želela. A onda je priznala sebi da zapravo jako dobro zna šta želi: želela je Korda. Ali nije mogla da ga ima; on je bio potpuno pogrešan čovek za nju. Osim toga, nije je želeo.

Najednom, se pored nje stvori Preston, uhvati je za lakat i povede ka švedskom stolu. Suzan shvati da bi inače ovde bila sa Prestonom, ali on je ovaj put nije čak ni zvao da pođe sa

njim. Kord je uspeo da stvori provaliju između nje i njenog devera i da okrnji prijateljstvo koje je ona godinama pažljivo gradila. Kako bi samo bio zadovoljan kad bi znao šta je postigao!

Preston ju je zabrinuto gledao svojim plavim očima.

-Opusti se. Izgledaš jako napeto.

-Znam - rekla je, posmatrajući ga kako joj puni tanjir. Znao je šta najviše voli da jede i birao je hranu za nju bez pitanja. Kada je napunio oba tanjira, pokazao joj je glavom na nekoliko praznih stolica i oni se uputiše ka njima, a Suzan na trenutak zastade da zgrabi još dve čaše punča.

Preston ju je posmatrao kako uživa u svežim škampima, koje je inače obožavala.

-Prelepa si - rekao je, sa iskrenošću nekoga ko je jako dobro poznaje. - Ali takođe izgledaš kao da ćeš da se rasprsneš u hiljadu sitnih komada, a to ne liči na tebe.

-Sve znam. Nemaš pojma koliko bih volela da mogu da spavam. Ako ništa drugo, barem Imodžen opet priča sa mnom.

Preston se nasmeja.

-Znao sam da je to neće dugo držati. Bila je tako nemirna da mi je maltene bila smešna. Draga, ako te sve ovo čini toliko napetom, zašto ne bi uzela odmor? Zaboravi na sve i pobegni od svih nas na neko vreme.

-Ne mogu sad - reče Suzan, uputivši mu jedan zabrinut pogled. - Ne mogu da vas ostavim ne znajući hoćete li...

-Razumem.

Na trenutak je spustio svoju ruku na njenu.

-Snaći ćemo se, nemoj toliko da brineš. Za nedelju do deset dana na Kordov račun biće uplaćen sav novac.

Ugrizla se za usnu. Znala je da će morati da likvidiraju poprilično aktive kako bi tako brzo sakupili novac i osećala se krivom što joj nije dopustio da im pomogne.

Samo snagom svoje volje uspevala je da ne skreće pogled ka Kordu isuviše često, ali opet je u svakom trenutku nekako znala gde se on nalazi. Prestao je da pleše s Čeril i bila je iznenađena brojem ljudi koji su zapodevali razgovor s njim, premda tome što ga se većina i dalje klonila. Zašto je bio ovde? Nije mogla da zamisli da ga je Odri Greg pozvala, znači morao je da dođe s nekim, verovatno sa Čeril. Da li se često vidao s njom?

Neko vreme je stajao sam po strani, lagano ispijajući tekućinu boje ćilibara iz svoje čaše, bezizražajnog lica i zamišljenog pogleda. Uvek je bio sam, pomislila je saosećajno. Čak i kada je neko pričao s njim, imao je tu sposobnost da se izdvoji, kao da je bio opasan nekim nevidljivim zidom. Verovatno je morao da postane tako hladan i dalek kako bi preživeo, ali sada ga je taj bedem koji je izgradio oko sebe

sprečavao da se zbliži s drugim ljudskim bićem.

Bilo joj je isuviše bolno da ga posmatra. Kako bi odvratila pažnju od njega, namerno mu je okrenula leđa i upustila se u razgovor s Prestonom. On se još jednom pokazao kao divan prijatelj, zamajavajući je sve vreme nekim neobaveznim temama. Znala je da se i on sputava, možda čak i više od nje, aii činilo se da mu to sa- svim dobro ide.

Najednom Preston pogleda mimo nje, a njegove plave oči se zacakliše.

- Evo nama zabave- promrmljao je. - Grant Keler je krenuo prema Kordu.

Suzan se okrenu i preneraženo se zagleda u neprijatan prizor koji se odvijao pred njima. Grant Keler je ogorčeno stajao nasuprot Kordu, stisnutih pesnica i stegnute vilice, dok mu je bljuvao neke nerazumljive reči u lice. Njegove lepe, aristokratske crte bile su izopačene od mržnje i besa. Kord je, sa druge strane, i gledao potpuno smireno, ali Suzan je primetila neku skrivenu iskru u njegovim očima koja je upozoravala da je bio na ivici da izgubi strpljenje. Stajao je opušteno, a to je takođe bio znak. Bio je spreman da se pokrene u bilo kom pravcu.

Dah joj je zastao u grlu. Nikada pre nije delovao tako daleko i tako prokleta usamljeno, a pored sebe je imao samo svoj ponos i urođenu nadmenost. Bol joj je probadao srce i osećala

se kao da se guši. Bio je poput ratnika koji će radije umreti nego pobeći, odan sopstvenom kodeksu časti i sopstvenim idealima. Bože, zar nisu shvatali da je samo bol mogao da satera čoveka u takvu otuđenost? Zar ga nisu već dovoljno isprovredivali! A onda je krajičkom oka Suzan spazila Meri Keler, kako zabrinuto i uplašeno posmatra svog muža.

Suzan iznenada obuze strahovit bes koji je naprosto zbrisao njenu potištenost i umor. Taj stari skandal je već izazvao dovoljno problema i bola, a sada je zbog njega mogla da bude povređena još jedna žena. Meri Keler je morala da sedi tamo i posmatra kako se njen muž sprema da zapodene kavgu zbog neke druge žene, a to nije bilo nimalo prijatno. A Kord... Šta s njim? Njegova mladalačka ljubavna avantura je kao posledicu imala otuđenje od sopstvene porodice, a težak život koji je od tada vodio još ga je više udaljio. Grant Keler je bio prevareni muž, istina, ali on nije bio jedini koji je patio. Bilo je vreme da se ta priča završi, a ona će se lično postarati za to.

Ljudi koji nikada nisu videli Suzan Blekstoun besnu bili su zatečeni njenim izrazom lica dok se probija la kroz gužvu. Oči su joj sada bile boje indiga, a obrazi vreli i zajapureni dok je hitala prema dvojici muškaraca. Kada je konačno došla do njih, postavila je svoje vitko telo između njih dvojice. Nije bilo nikakve sumnje da je situacija dostigla vrhunac. Oko nje, onako sitne u odnosu na Granta i Korda, kao da je vrcalo

bezbroy varnica.

-Grante... - rekla je slatkastim glasom, koji ipak nije uspevao da ugasi vatru u njenim očima. - Volela bih da popričam s vama, molim vas. U četiri oka. Odmah.

Iznenaden, on ju je samo pogledao.

-Molim?

Boja njegovog glasa ukazivala je na to da je postao svestan Suzaninog prisustva tek nakon što je progovorila.

Kord je uhvati za struk svojim snažnim rukama i pokuša da je pomeri u stranu. Ona podiže pogled i nasmeši mu se preko ramena.

-Da se nisi usudio! - rekla je istim onim slatkastim glasom, a potom je opet pogledala u Granta.

-Grante, izađimo napolje.

Kako bi bila siglurna da će je poslušati, uhvatila ga je za ruku i povelala prema vratima, do kojih su ih ispratili radoznali pogledi i došaptavanje.

- jeste li vas dvojica poludeli?- upitala ga je besno čim su izašli na trem, puštajući čovekovu ruku i obrušavajući se na njega. - Zar taj stari skandal već nije povredio dovoljno ljudi? Gotovo je! Prošlost se ne može promeniti. Uostalom, svi su platiti svoju cenu. Ostavite se više toga!

-Ne mogu - odbrusi Grant ljutito. — Taj prizor mi je urezan u pamćenje. Ulazim u sopstvenu spavaću sobu i zatičem svoju

ženu s *njim*. Mislite li da se postideo? Samo je zurio u mene, kao da je ona bila *njegova* žena i da ja zapravo nemam pravo da budem tamo!

Da, to je ličilo na Korda, sposobnog da pogledom zastraši i samog đavola. Ali sve to više nije bilo važno.

-Možda imate loše uspomene, ali moraćete da se izborite s njima. Jeste li još uvek zaljubljeni u svoju prvu cenu? Je li to u pitanju? Želite li da vam se vrati? Vi sad imate Meri, ne zaboravite to! Da li ste pomislili na to kako se ona sada oseća, gledajući vas kako zapodevate kavgu zbog druge žene? Zašto joj prosto ne pridete i ne ošamarite je? Sigurna sam da će je to manje boleti nego način na koji ste je maločas povredili.

Grant preblede, ne skidajući pogled s nje. Graške znoja izbile su mu svuda po čelu i on ih obrisa drhtavom rukom.

- Bože, o tome uopšte nisam razmišljao - rekao je tihim glasom.

Suzan uperi svoj kažiprst u njegove grudi.

- To je gotova priča - rekla je suvo. — Ne želim više da čujem za to. Ako neko... *bilo ko*... bude hteo da nasrne na Korda Blekstouna zbog nečega što se desilo pre četrnaest godina, moraće prvo da se suoči sa mnom. A sad se bolje vratite svojoj ženi i tražite joj oprostaj za ono što ste učinili.

-Suzan... - zausti Grant, zureći u njeno bledo, ljutito lice kao da je nikada pre nije video. - Nisam mislio...

-Znam - reče Suzan. - Ne morate ništa da mi objašnjavate. Idite sad.

Nežno ga je pogurala prema vratima, a on duboko udahnu vazduh, očigledno se pripremajući da se suoči sa svojom ženom, koja je imala svako pravo da bude povređena, ponižena i besna. Suzan je još neko vreme stajala kao ukopana, duboko dišući, sve dok neka neobična smirenost nije zamenila onaj ljutiti nalet adrenalina koji ju je podstakao da stane između dvojice srditih muškaraca i razdvoji ih.

-Ovo ti nije bilo baš pametno.

Glas koji je začula dolazio je otpozadi i ona se okrenu, ugledavši Korda kako izlazi iz senke. Najednom je podide jeza, jer je njeno telo, nakon što je talas vreline uminuo, konačno postalo svesno svežeg noćnog vazduha. Propela se na prste kako bi kroz prozor bacila pogled na ljude unutra, od kojih su neki ponovo plesali, kao da je sve već bilo zaboravljeno. Uskočila je taman na vreme, pre nego što se išta uzbudljivo desilo, te nisu imali mnogo materijala za ogovaranje.

-Svi znaju da smo ovde, ali niko nas neće uznemiravati - reče Kord cinično. - Pa čak ni Preston, čudo od deteta.

Dotakao je njen baršunast obraz jednim prstom, povlačeći ga potom prema njenom vratu.

-Zar te roditelji nisu učili koliko je opasno stati izašću dve

razjarene zveri?

Suzan ponovo zadrhta, a kad je pokušala da progovori, bila je zatečena svojim promuklim, napetim glasom.

-Znala sam da me nećeš povrediti.

Njegov prst sada je pratio liniju njene ključne kosti, da bi potom skliznuo u udolinu njenog ramena. Suzan otkri da je dodir njegovog kažiprsta na neki neobjašljiv način povezan sa njenim disanjem, koje je u jednom trenutku bilo ubrzano, da bi već u sledećem gotovo ostajala bez daha. Zurila je u njega, posmatrajući pokrete njegovih usana dok je govorio, ali sva njena pažnja bila je usredsređena na njegov dodir, a izgovorene reči kao da nisu imale nikakvog smisla. Progutala je plju-vačku i oblizala jezikom svoje suve usne.

-Izvini, nisam čula šta si rekao.

On izvi samo jedan ugao usana u iskrivljen osmeh.

-Rekao sam da bi bila mnogo bezbednija ukoliko mi ne bi verovala. Onda bi me se klonila i ne bi se opekla. Ali ja ne mogu da odluč-ujem u tvoje ime, srce.

-Kako to misliš?

Zašto joj glas nije bio prodorniji? Kako to da je uspevala da izvuče samo ovaj promukli šapat?

Njegov prst se opet pokrenu i pode lagano ka njem drugom ramenu, dodirujući je tako da joj je srce tuklo kao unezvereno. Sve do ovog trenutka nije bila svesna osetljivosti

svojih ramena, ali on je činio stvari koje su u njoj budile onu najdublje pohranjenu strast.

-Nije mi baš najjasnije na čijoj si strani - prošaputao je, posmatrajući istovremeno svoj prst i njene grudi dok se borila da dođe do daha. - Ili si najbolja glumica koju sam ikada video, ili si toliko naivna da bi te trebalo držati zaključanu jer ćeš samo tako biti bezbedna.

On najednom podiže pogled i njegove blede oči se susretoše sa njenima. - Nemojte više nikada da mi staješ na put. Da te je Grant kojim slučajem udario, ubio bih ga.

Zaustila je da nešto kaže, ali šta god da je imala na umu, bilo je nepovratno izgubljeno kad je pošao svojim prstom ka njenim grudima, uplovivši u udolinu između njih i zavukavši se pod vazdušastu tkaninu njene haljine, da bi konačno dotakao njenu bradavicu, nabrekli od uzbuđenja. Nekako je uspela da sputa jecaj koji se prolomio čitavim njenim telom. Zatim je lagano i vešto zavukao celu šaku i obuhvatio njenu ružičastu dojku svojim dlanom, beskrajno siguran u sebe, kao da nisu stajali na tremu gde je bilo ko od pedesetak ljudi koji su se zabavljali unutra mogao da ih iznenadi. Posmatrao je njeno zaneseno lice i najednom se zapitao je li isto tako izgledalo i kad ju je Preston dodirivao. Ona je ili bila najsenzualnija žena koju je ikada video, ili se savršeno pretvarala. Na pomisao o Prestonu, Kord brzo povuče ruku k

sebi, ostavljajući je opijenu i zbunjenu.

—Bolje se vrati unutra — rekao je.

Potom se okrenuo i otišao, nestajući u senkama noći, a ona ostade da stoji onako hipnotisana, usamljenija nego što je ikada bila još od Vansove smrti.

Telo joj je gorelo od njegovih dodira, ali istovremeno je drhtala od jeze koja ju je podilazila. Kao da je imalagroznicu. On je bio poput groznice, pomislila je, i užasnuto shvati da su njena osećanja prema njemu izmakla svakoj kontroli. Ne želeći to, postala je luda za njim. On je igrao ruski rulet s njenim emocijama, ali bilo je prekasno da se igra prekine

Stajala je još nekoliko minuta na tremu, a potom je ušla unutra i pridružila se gostima. Preston joj je prišao, nežno joj dotakavši ruku.

-Jesi li dobro? - upitao je zabrinuto, a ona u njegovim očima ugleda ljubav koju on nikako nije uspevao da sakrije.

Bila je već dovoljno smirena da mu uputi jedan uverljiv osmeh.

-Da, dobro sam.

-Grant i Meri su otišli kući. Sta si mu to rekla? Delovao je potpuno pometeno kad se vratio.

Suzan odmahnu glavom, ne skidajući osmeh s lica.

-Ništa posebno. Samo sam ga malčice smirila.

Preston joj pogledom stavi do znanja da baš i nije poverovao

njenim rečima, ali nije ništa rekao, već ju je samo ovlaš poljubio u čelo. Suzan skrenu pogled u stranu i ugleda Korda kako stoji u suprotnom uglu prostorije i zuri u nju svojim beskrajno hladnim očima, i ona oseti kako joj oštar bol probada srce. Nikada joj neće verovati, pomislila je, žarko želeći da je to toliko ne potresa.

A onda se pored nje stvorila Odri Greg i zahvalila joj jer je sprečila skandal. Suzan se potom izvinila i odvezla se kući gde je iscrpljena pala u krevet, ali đavo joj nije dao mira i nakon desetak minuta je ustala i počela da tumara po praznoj kući. Na kraju je upalila televizor i zagledala se u jednu staru komediju sa Džerijem Luisom i Dinom Martinom, puštajući da joj njihovi šaljivi skečevi odvrate misli. Bila je udubljena u film i kikotala se sama sa sobom, kad začu zvono na vratima. Mršteći se, bacila je pogled na sat. Bila je gotovo ponoć.

-Ko je? - upitala je, pritežući pojas na svom kućnom mantilu.

-Kord.

Bez oklevanja je otključala vrata i otvorila ih. Kord se odmakao od dovratka i ušetao unutra, prošavši pored nje. Pogled joj pade na vlaš u ruci koju je nosio u ruci. Na polupraznu flašu viskija.

-Pijan si? - upitala je oprezno.

-Na neki način.

Osmehnuo se i otpio gutljaj iz flaše.

-Nije mi lako da se napijem, ali šampanjac me uvek dokrajči. Mora da to ima neke veze s hemijom. Sad samo hoću da se dotučem.

-Zašto hoćeš da se napiješ?

Kord je pošao prema salonu, a ona ga je slepo pratila. Ako je i bio pijan, svakako se dobro nosio s tim. Korak mu je bio siguran, a govor jasan. Seo je na sofu i ispružio svoje duge noge ispred sebe. Suzan je prišla televizoru i ugasila ga upravo kad je Džeri Luis pao na zadnjicu.

Opet je ponovila pitanje.

-Zašto hoćeš da se napiješ?

-Zato što mi se to sada radi. Želim da odam počast prošlosti.

-Pa podižeš čašu... pardon, flašu... u čast dobrih starih vremena?

-Tako je.

Otpio je još jedan gutljaj, a potom je spustio flašu na stočić i uperio u nju svoje blistave oči.

-Zašto si se isprečila između nas? Želeo sam da ga udarim. Bože moj, kako sam želeo da ga udarim!

-Opet za dobra stara vremena? - upita Suzan oštro.

-Za Džudit - ispravio ju je, setno se osmehnuvši. - Znaš li šta je rekao? Prišao mi je i rekao: Znači, kurvica nije ostala ni sa tobom?" Trebalo je odmah da mu slomim vrat.

Suzan nije čula njeno ime ranije, ali znala je da je Džudit Grantova prva supruga, žena uhvaćena u krevetu sa Kordom. Sela je pored njega, obmotala svoj kućni mantil oko nogu, i čekala. Bila je smirena, a sva njena pažnja bila je usmerena ka njemu. Ljudi su često pričali s njom i poveravali joj stvari koje nikome drugome nisu, premda ona nije razumela šta im je to u njoj ulivalo toliko poverenje. Kako god, ona je zaista umela da sluša.

Kord zabaci glavu unazad i napola zatvori oči.

-Bila je živa vatra - rekao je. - Potpuna suprotnost od Granta Kelera. Imala je crvenu kosu i kose zelene oči, baš kao mačka. Blistala je. Volela je da se smeje, da pleše i da se dobro provodi, sve ono što Grant Keler nije umeo da joj pruži. On nije bio tip za noćne izlaske, niti za plesanje po ulicama za vreme Mardi Grasa. Ipak, koliko ja znam, bila mu je u potpunosti verna.

Ućutao je, zagledan u prošlost.

Suzan je nakon nekoliko trenutaka prekinula tišinu.

-Sve do tebe.

Okrenuo je glavu i pogledao je, i njoj se učini da u njegovim očima vidi nešto što je najviše podsećalo na krivicu i bol.

-Sve dok nije mene upoznala - složio se.

Zgrabio je flašu i prineo je ustima. Zapanjeno je posmatrala jabučicu na njegovom vratu kako se podiže i spušta

neverovatnom brzinom, a kada je konačno spustio bocu na sto, bila je prazna. Bacio je divalj pogled na nju.

-Ovo mi nije bilo dosta - promrmljao je.

Suzan pomisli kako uskoro verovatno neće tako misliti, ukoliko uopšte bude bio u stanju da razmišlja, kad njegovo telo počne da apsorbuje alkohol koji je upravo izlio u sebe.

Primetila je sićušne graške znoja na njegovom licu.

-Bili smo zajedno gotovo godinu dana pre nego što nas je uhvatio.

Glas mu je bio promukao i napet.

-Molio sam je da se razvede od Granta i da pode sa mnom, ali ispod sve te njene strasti krila se duboka patrijarhalnost. Ugled je igrao bitnu ulogu u njenom životu. Osim toga, obožavala je svoju decu. Jednostavno nije mogla da prekine sve spona. Ipak, nakon što nas je Grant zatekao zajedno, nije joj preostalo ništa drugo.

Suzan duboko uzdahnu, trudeći se da ne zamišlja taj prizor.

-Razapeli su je.

Ustao je sa kauča i krenuo nervozno da se šetka po salonu. Imao je zastrašujuć izraz lica.

-Izgubila je sve prijatelje; njena sopstvena deca nisu više htela da razgovaraju s njom nakon što ju je Grant izbacio iz kuće. Moja draga strina Imodžen bila je predvodnica ideje o proterivanju. Presto ne zna da ja znam šta je učinio, jer se

pobrinuo da to ne izađe na videlo, ali upravo on je organizovao grupu tinejdžera koji su jednog dana presreli Džudit na parkingu supermarketa uzvikujući iz sveg glasa „Blekstounova kurva! Zvuči gotovo viktorijanski, zar ne? To isto veče uspeo uhvatim jednog od klinaca i naterao sam ga da pri zna ko ih je potplatio. Pošao sam za Prestonom ili on je već bio pobegao i nisam uspeo da ga uhvatim.

Znači zato je toliko mrzeo Prestona! Mogla je da razume njegovu ogorčenost, ali i dalje ga je zabrinuto posmatrala. Zar nije mogao da vidi da je osveta veoma često kažnjavala ne samo žrtvu, već i samog osvetnika?

Šake su mu bile stisnute u pesnice, a usne pretvorene samo u jednu tanku, belu liniju, kakvu je već jednom videla. Uplašena, Suzan ustade i pride mu, stavljajući svoje nežne dlanove na njegove pesnice. Kravatu je očigledno već bio skinuo negde usput i košulja mu je sada bila razdrljena i otkrivala je tamne malje na njegovim grudima; njene oči bile su baš u njihovoj visini i nekoliko trenutaka je buljila u njih, opijena, ali ubrzo je uspela da odbaci navalu poročnih misli koje su je vodile u opasnom pravcu.

-Gde je Džudit sada? - upitala je, zamišljajući je u nekom lošem baru, sredovečnu i očajnu.

-Mrtva je.

Glas mu je bio mek, gotovo prijatan, kao da je želeo da

uspostavi izvesnu distancu između sebe i svojih uspomena.

-Moja žena je mrtva, a to kopile ju je nazvalo kurvom!

Suzan je bila potpuno zatečena onim što je upravo čula.
Njegova žena!

-Šta se desilo?

-Uspeli su da je slome.

Duboko je disao, poput čoveka na samrti, ali njegovi prsti sada su bili isprepletani sa njenim, tako čvrsto da ju je gotovo povređivao.

-Venčali smo se odmah nakon što se razvela. Ali ona više nikada nije bila ona Džudit koju sam toliko želeo. Nije se više smejala, niti je više ikada zaplesala. Ja sam nisam uspevao da zamenim njenu decu i njene prijatelje. Prosto je kopnela.

-Sigurno te je jako volela, čim je toliko rizikovala - reče Suzan saosećajno.

-Da, volela me je. Samo nije bila dovoljno jaka da ne dozvoli da je kajanje i bol izjedu. Dobila je upalu pluća i pala je u postelju. Nije imala volju da se bori. I predala se. A znaš li šta je najgore u celoj priči? Nisam je voleo. Nisam mogao da je volim. Promenila se i nije nimalo ličila na ženu u koju sam se zaljubio, ali ostao sam pored nje jer se odrekla toliko toga zbog mene. Prokletstvo, zasluživala je mnogo više od toga! Dao sam sve od sebe da ona to ne primeti i nadam se da je umrla misleći da je i dalje volim. I ja sam kriv zbog onoga što

se desilo Džudit. Strahovito sam kriv!

Pogled mu je bio suv i goropadan i Suzan shvati da je ovaj čovek, premda nije bio u stanju da oplakuje svoju mrtvu suprugu, bio spreman da za tu ženu učini sve što je bilo u njegovoj moći. Nekako je upela da izvuče svoje prste iz njegovog grčevitog stiska i položi svoje dlanove na njegovo lice. Njene hladne, nežne ruke dodirivale su njegovu vrelu kožu poput blagoslova. Njegova meka brada gociala joj je dlanove. Oči su mu bile zatvorene.

-Ona je bila zrela žena i svojevolejno je odlučila da se upusti u vezu s tobom – reče Suzan nežno. _ Nije mogla da podnese toliku napetost, ali ne vidim zašto bi to više bila tvoja krivica nego njena.

Želela je da ublaži njegov bol. Učinila bi da otkloni tu patnju s njegovog lica.

Stavio je svoje šake preko njenih i duboko i lagano udahnuo, a potom izdahnuo vazduh. Otvorio je oči.

-Ti si opasna žena - promrmljao je sneno. Nisam imao nameru da ti sve ovo ispričam.

Suzan je znala da ga je viski tek sada udario. Pustila je da njegovo otežalo telo klone na kauč, i on teško uzdahnu. Na trenutak je neodlučno stajala, a onda je donela odluku; on nije bio u stanju da vozi i moraće da ostane kod nje. Čučnula je i počela da mu odvezuje pertle na cipelama.

-Šta to radiš? - zabrundao je, jedva uspevajući da podigne kapke.

-Skidam ti cipele. Mislim da je bolje da prenoćiš ovde. Ne bi smeo da voziš.

Na usnama mu je zatitrao gotovo neprimetan smešak.

-Šta će ljudi reći? - začikavao ju je; potom je zatvorio oči i uzdahnuo, po ko zna koji put.

Suzan slegnu ramenima na njegovo pitanje; nije smela ni da pomisli šta će se pričati ukoliko neko sazna da je on proveo noć kod nje, ali činilo joj se da nema drugog izbora. Bio je emotivno iscrpljen i pijan, i ako ljudi baš budu hteli da tračare na tu temu, ona nikako neće moći da ih spreči. Nije želela da rizikuje njegov život samo zbog toga. Pošto mu je skinula cipele, uredno ih je spustila sa strane, a potom je podigla njegove duge noge na kauč.

Kord se nakašlja i promeškolji na mekim jastucima, spustivši jednu nogu pored, a drugu prebacivši preko naslona. U tom položaju utonuo je u san poput kakvog deteta.

Suzan odmahnu glavom, ne mogavši da sputa osmeh. Rekao je da je loš kad popije. Posmatrajući ga kako spava kao jagnje, bilo joj je teško da poveruje u njegove reči. Popela se gore da uzme jastuk i ćebe, vrativši se da ga pokrije i podmetne mu jastuk pod glavu. Nije se ni pomerio.

Uprkos tome što je ležala sama u svom krevetu, bila je

istinski zadovoljna znajući da je on pod istim krovom. Ipak, njeno uzavrelo telo nagoveštavalo je da ona zapravo želi mnogo više od njegovog pukog prisustva; želela je da vodi ljubav s njim. Želela je da mu bude sve na svetu, svaki san koji je ikada usnio, svaka želja koju je ikada poželeo. Želela je da ga teši i da mu udovoljava, da učini da zaboravi svoju mračnu prošlost. Iako svesna da on nije bio čovek koji će pustiti da mu se druga osoba toliko približi, to nije ublažavalo njene želje. Bilo joj je čudno što je sada, kada je opet volela, volela nekog tako različitog od sebe.

Sa Vansom je bilo drugačije. Za razliku od Korda, Vans je prihvatao pravila, barem prividno, ali oduvek je znala da je mogao da bude strahovito uporan i opasan ukoliko bi neko ili nešto ugrozilo ljude koje je voleo. Sticajem okolnosti, nikada nije pokazao taj deo svoje ličnosti, ali on je postojao negde duboko u njemu. Sa Vansom se osećala zaštićeno i beskrajno voljeno, jer je znala da bi se on uvek postavio zmeđu nje i svega što bi moglo da bi naudi, ne obazirući se na rizik koji takav postupak nosi sa sobom.

Baš tako ja volim Korda!, pomislila je, zateče kos pomrčini, oči su joj bile širom otvorene. Zgražavača ju je i sama pomisao na nasilje, ali kada se setila besa koji je osetila te večeri, znala je da je bila spremna na bilo šta samo da odvrati Granta Kelera od namere da povredi Korda. Nije da se plašila

za njega; on je bio i više nego sposoban da vodi računa o sebi. Jednostavno nije mogla da podnese da pati i da mu drugi nanose bol.

Ubrzo je zaspala i probudila se nekoliko sekundi pre nego što će njen budilnik zazvoniti. Sunčevi zraci koji su ulazili kroz prozor, topli i blistavi, ukazivali su na još jedan predivan prolećni dan. Istuširala se, obukla svoj omiljeni čipkasti veš i laganu letnju haljinu koja je savršeno odražavala njeno optimistično raspoloženje. Besprekorno belo platno optočeno tankom čipkom i posuto šarenim prolećnim cvetovima činilo je da se oseća sveže poput novog dana, ispunjena nadom. I dalje blago pospana, sišla je niz stepenice i zavirila u salon, gde je Kord i dalje ležao ispružen na kauču i spavao dubokim snom. Sada je bio prevrnut na stomak, a lice mu je bilo uronjeno u naslon i videla se samo njegova razbarušena crna kosa. Zatvorila je vrata i uputila se ka kuhinji.

Tamo je zatekla Emili kako sprema doručak. Starija žena na trenutak podiže glavu.

-Ko je tvoj gost? - upitala je, sa osmehom na licu.

-Kord Blekstoun - odgovori Suzan, uzvraćajući osmeh i sipajući sebi šolju sveže kafe. Dok se kafa hladila, izvadila je tanjire i escjag iz plakara i krenula da postavlja sto.

-Kord Blekstoun - ponovi Emili zamišljeno. - Bogo moj, ne pamtim kad sam poslednji put videla tog momka. Sećam se

da je kao dečak prenoćio nekoliko puta i pod mojim krovom.

-Bio je pijan — objasni Suzan, odsutno stavljajući salvete pokraj tanjira.

-Ne sećam se da mu se to često dešavalo, ali tada je bio još jako mlad, naravno. Ne kažem baš da nikada ni- je, ali piće prosto nije delovalo na njega. Moj sin bi bio potpuno oduzet, a Kord ništa, kao da je pio samo vodu.

Sipavši još jednu šolju kafe, Suzan je odnese u salon i pažljivo je spusti na stočić, a potom kleknu pored kauča. Položila je ruku na njegovo pokriveno rame, osećajući toplotu njegovog tela čak i preko debelog ćebeta.

-Korde, probudite se.

Nije morala da ga drma. Na njen dodir i glas on se okrenu prema njoj i pogleda je svojim snenim, plavim očima. Osmehnuo se, zevnuo i zadovoljno se protegao.

-Dobro jutro.

-Dobro jutro - uzvratila je, brižno ga posmatrajući. - Jesi li za kafu?

-Aha - promrmljao je dremljivo. Uspravio se u sedeći položaj, provlačeći prste kroz kosu. Ponovo je zevnuo, a potom je uzeo šolju sa kafom i oprezno je prineo ustima, osećajući već pod prstima njenu vrelinu. Zatvorio je oči, puštajući da ga kofein lagano razbudi.

- Bože, ovo je tako dobro! Je l' ja to osećam prženu

slaninu?

-Ako si gladan...

Kord se izceri, otvarajući oči.

-Rekao sam ti da nikad nisam mamuran.

Suzan prasnu u smeh.

-Da, ali takođe si mi rekao da si loš kad popiješ , a sinoć si se načisto raspekmezio.

Kord je na to zgrabi za ruku i prostreli je svojim hipnotišućim pogledom.

-Zavisi u kakvom sam društvu dad sam pijan. Umem da budem i zao ako moram.

Iskapio je kafu i odložio šolju, a zatim se opet nagnuo prema njoj, zatvorivši oči. Nena ruka je i dalje počivala u njegovoj.

Suzan ga drugom rukom prodrmusa za rame.

-Nemoj opet da zaspiš! Vreme je za doručak...

Ne otvarajući oči, on je privuče k sebi i Suzan se najednom nađe na kauču s njim, opružena preeko njega u prilično bestidnom položaju. Njene oči, razrogačene od zaprepašćenja,

sada su podsećale na dva ogromna, plava bazena, i ona poče da

se koprca pokušavajući da povuče zadiglu haljinu nadole, ali njen

trud bio je uzaludan jer su joj se noge nekako upetljale u
ćebe i

nije mogla da ih ispravi.

Kord duboko udahnu vazduh i grčevito je uhvati za kosu.

-Ja bih najradije tebe za doručak - prošaputao je, privlaćeći
je k sebi sve dok nije uspeo da spusti svoje usne na njene.
Suzanine usne se rastvoriše poput nežnog prolećnog pupoljka
i njena usta ispuniše se

ukusom kafe. Osetila je kako njegov jezik lenjo istražuje
blago nazubljene ivice njenih zuba, a zatim se vrh njenog
ružičastog jezika susrete s njegovim u ravnopravnom okršaju.
Njegova ruka sada je klizila niz njena leđa, i ona nije smela ni
da pomisli kuda se zaputila.

Suzan je u potpunosti zaboravila na doručak. Njeni prsti
mrsili su njegovu gustu kosu i uživala je u njegovim
poljupcima, tako slatkim i ugodnim. Bilo je to sve što je želela
u životu, da bude u njegovom naručju. Njegove vešte, iskusne
ruke klizile su naniže, ka njenim zaobljenim kukovima.
Najednom je poklopio njenu oblu guzu svojim snažnim
šakama i privukao je još bliže k sebi. Nije uspevala da dođe do
daha od njegove sirove seksualnosti, niti je mogla da upravlja
iskrama strasti i žudnje koje su tekle njenim venama. Ona je
bila žena, a on je tako dobro znao kako da postupa s ženskim
telom. Veštim pokretima zadigao joj je haljinu, zavukao prste

pod elastičnu traku na njenim gaćicama i obujmio njene hladne guzove svojim vrelim dlanovima.

Suzan glasno zajeca, a on nastavi da je izluduje grickajući svojim oštrim zubima njenu donju usnu, da bi se potom obrušio na plišanu resicu njenog uveta. Ubrzano je disala, a srce joj je lupalo kao da će da iskoči. Njegovi dodiri su je izluđivali. Sada je grickao njen vrat, a blago peckanje koje je osećala ubrzo je bilo ublaženo vlažnim dodirom njegovog toplog jezika. Njene šake, sada već stisnute u pesnice, i dalje su bile u njegovoj bujnoj kosi. Želela je sve da mu da, svaki svoj deo. Želela je da stopi svoje krhko telo sa njegovim, tako robusnim.

- Dva minuta! - doviknu Emili iz kuhinje.

Suzan je čula njene reči, ali nisu joj doprle do mozga. Kord razočarano uzdahnu i nevoljno skloni šake sa Suzanine omamljujuće guze.

-Mislio sam da ovakva vrsta upozorenja postoji samo u ragbiju- progundao je , puštajući je da siđe s njega.

Ona se zbunjeno uspravi, pitajući se zašto joj je iznenada uskratio svoj opijajući dodir od ko postajala opasno zavisna. Kord osmotri njeno lice, tako nežno i ranjivo, i ugrize se za usnu ne bi li barem na neki način sebi stavio do znanja da ne sme op segne za njom. Bio je iznenaden što nije bila u i suzdržana, kakva je očekivao da će biti. Zna. ona zabranjeno

voće, ali razum i logika igrali su krajnje sporednu ulogu u čitavoj ovoj priči.

Suzan natera sebe da se smiri, iskreno se nadajući da je njene drhtave noge neće izdati kad bude ustala. Hvala dragom bogu, to se nije desilo. – Verovatno želiš da se umiješ pre doručka - rekla je tihim, glasom, i pokazala mu rukom ka spratu, gde se nalazilo kupatilo. - Dođi u kuhinju kad završiš.

Uprkos njenoj prividnoj smirenosti, Suzan uspe- la istinski da se pribere tek nekoliko trenutaka pošto je ušla u kuhinju. Nakon što je neko vreme zurila u postavljeni sto sa tri stolice, na kome je stajala vaza sa dražesnim belim radama, shvatila je da će prvi put nakon pet godina ponovo doručkovati s nekim muškarcem. I to ne bilo kojim! Podeliće svoj prvi dnevni obrok sa čovekom koji je sve ostale bacao u zasenak. Požudni drhtaj opet joj prostruja telom, a na samu pomisao da je pre nekoliko minuta bila spremna da mu se u potpunosti preda, sa sve Emili u kuhinji, obli je jarko rumenilo.

Promrmljavši kako je zaboravila da donese njegovu praznu šolju iz sobe, Suzan uteče iz kuhinje. Bila joj je potrebna samo mrvica samoće.

Vratila se sa šoljom, i baš u trenutku kad je krenula da mu dospe još vrele kafe, Kord se pojavi na vratima, zaslepljujući njena ćula svojom veličinom i muževnošću u njenom tako tipičnom, ženskom domu. Na trenutak je zastala i samo je

bespomoćno zurila u njega. Činjenica da je tako uticao na sve žene nije joj uopšte bila od pomoći; čak ni Imodžen nije bila imuna na njega, a kada je Emili prišla da ga pozdravi, i njeni obrazi se najednom zarumeneše.

-Korde Blekstone, moram da kažem da si zgodniji nego ikada, momče!

On je kratko odmeri svojim ledenoplavim očima, a zatim se široko osmehnu, otkrivajući svoje blještavo bele zube.

-Gospođo Feris!

Ne časeći ni časa poleteo je ka Emili, zagrlio je i utisnuo jedan sočan, topao poljubac u njen rumeni obraz. Iako svesna Kordovog krajnje prijateljskog postupka, Suzan oseti užasnu zavist. To je jednostavno bilo jače od nje.

Emili se smejala i tapkala ga po obrazu.

-Ta brada! Baš izgledaš kao odmetnik! Sedi, sedi. Nadam se da još uvek voliš kajganu.

- Nego šta, gospo! - uzviknu Kord. Njegova urođena južnjačka ugladenost nije mu dopuštala da joj se obrati na neki drugi način. Iz istog razloga sačekao je da prvo sednu Emili i Suzan, a potom je i on sam seo. Jedva je uspeo da podvuče noge pod Suzanin omanji

kuhinjski sto, al' ioimsekoli diruju. Činilo j<> oduvek sedeo stolom i ona p< 'iju još ima nad<

bi joj s vremen uputila po koji Ijul pogled, ali Suzan nije uspevala da suzbije osn je tokom čitavog doručka lebdeo na njenim usi Uostalom, Suzan nije bila jedina koja se sn Emili je sve vreme ćaskala sa Kordom i povrei dražesno kikotala, dok je Kord iznenada posta sasvim druga osoba. Bio je opušten i izrazito [kakvog ga do tada još nije videla. Suzan nije mn< čala, više joj je prijalo da sluša njihov razgovor. je da su Kord i Emilin stariji sin biii nerazdvoj govi tokom svojih tinejdžerskih dana, i da je K< obedovao u Emilinoj kući. Emili je ispričala ' me se Džek sada bavi i kako živi, ali Suzan j< da je Kord jako malo rekao o sebi. Njegova je poput zatvorene knjige; shvatila je kako o tome šta je radio i gde je bio od kad je na sisipi, pa čak ni gde je živeo neposredno pre [

Bila je tužna jer se doručak bližio kraju, ali njenim željama, sto je uskoro bio raspremljen a kafa popijena. Ispratila ga je do vrata, osećajući krivo joj srce otežano, usporeno kuca, a onda je najednom za- stala, zagledavši se u njegovo stameno, muževno lice.

Posmatrao ju je suzdržanim i zagonetnim pogledom, ali je zato prstima okrznuo njeno rame kao da nije mogao da se suzdrži a da je ne dodirne, zagrejavši svojom toplotom njenu svilenkastu kožu. Potom su se njegovi dugi, snažni prsti lagano uspeni uz njen vrat, pa sve do brade, koju je podigao kako bi je pogledao pravo u oči. Nije rekao ni reči, ali nije ni morao; njegove vrele usne rekle su joj sve što je trebalo da zna. Tiho uzdahnuvši, privila se uz njega i dlanovima obuhvatila njegove snažne vilične kosti, osetivši kako joj njegova baršunasta brada golica dlanove.

Prestao je da je ljubi i neko vreme ju je samo tako držao uza se. Ona je i dalje nežno milovala njegovu bradu, uživajući u ušuškanosti i bliskosti koje su za nju bile već davno zaboravljene stvari. Osetila je njegovu jabučicu kako se pomera gore-dole, te se prope na prste i ovlašno ga poljubi u vrat.

-Kako izgledaš bez brade? - upitala je sneno, ne zato što ju je to najviše zanimalo u tom trenutku, već prosto zato što je to bila prva stvar koja joj je pala na pamet, budući da su njeni dlanovi još uvek počivali na njegovoj bradi.

On se grohotom nasmeja.

-Kao ja, pretpostavljam. Zašto? Radoznala si?

-Aha – potvrdila je. – Koliko dugo je već nosiš?

- Od ove zime, premda brkove imam već nekoliko godina unazad. Jednom prilikom sam više do nedelju dana bio primoran da se brijem samo tupom britvom, i tada sam shvatio da mi to oduzima previše vremena, kao i da će brada svakako ponovo porasti, pa sam odlučio da je ostavim.

Prelazila je vrhom kažiprsta po njegovoj maljavnoj bradi.

-Imaš li brazdu? Ili možda jamicu?

On se najednom nasmeja i otrže se od nje.

-Najbolje da sama to otkriješ!- začikavao ju je, a potom je uze za ruku i povuče je za sobom uz stepenice. –Idemo u kupatilo!

Suzan se takođe smejala, pokušavajući d ga zaustavi.

- Šta to radiš? Isuviše si brza za mene! Pašću!

Kord se okrenu, hitro je podiže u naručje i utisnu joj jedan tako snažan poljubac da su je usne pekle. Noseći je tako privijenu uz svoje grudi, otvarao ta odreda sve dok nije pronašao njenu spavaću sobu, zatim je ušao unutra i spustio je, a ona se nevešto dočeka na noge. Osmotrio je prostoriju u kojoj j ruka bila i više nego vidljiva. Pogled mu se zaustavio na čipkanim zavesama, satenskom prekrivaču krem boje i tapetama sa roze cvetovima. Njegovo lice poprimi radoznao, iznenaden izraz.

- Vans nije spavao ovde - rekao je. - Ovo je ženska soba.

Suzan proguta pljuvačku, pomalo zatečena njegovom

opaskom. '

- Ovo je bila naša soba - priznala je. - Ali ja sam sve promenila nakon njegove smrti. Nisam mogla da spavam ovde dok je sve bilo onako kao dok je on bio živ. Kupila sam nov nameštaj i potpuno sam je preuredila. Čak ni tepih nije isti.

-A krevet? - upitao je, gledajući je pravo u oči.

Suzan zadrhta.

-I krevet - prošaputala je. - Sve. Nov dušek, nova posteljina... sve.

-Dobro je.

Uprkos njegovom vreloom pogledu, Suzan podiđe jeza i ona protrlja svoje gole ruke dlanovima. Kord se osvrnu oko sebe i pokaza prstom na jedna vrata, oslobađajući je svojih prodornih očiju.

-Je li to kupatilo?

-Da, ali zašto... ?

-Zato - odgovori Kord kratko, premda isprva ne baš i jasno. Uzeo ju je za ruku i ponovo je povukao za sobom, u kupatilo. Brzim pokretima je raskopčao košulju do struka, izvukao je iz pantalona i otkopčao je do kraja. Zatim ju je skinuo i hitnuo je ka njoj. Suzan je bez razmišljanja uhvati i prebaci je preko ruke.

-Nećeš to da uradiš... - rekla je u neverici, konačno shvativši šta je naumio.

-A zašto ne bih? Imaš li nov žilet? Za početak će mi trebati i makaze.

-Imam jedne male u ormariću - rekla je, pokazujući prstom u tom pravcu. - Korde, čekaj. Nisam imala nameru da te primoravam da obriješ bradu.

- Porašće opet, za slučaj da ti se ne sviđi moje golobrado lice- rekao je, otvarajući ormarić i uzimajući makazice. .Ti samo sedi i uživaj u predstavi.

Suzan ćutke spusti poklopac na klozetskoj šolji i sede, zabezegnuto posmatrajući kako Kord skraćuje bradu koliko god je to bilo moguće učiniti makazama. Ponovo je zatražio brijač i ona pokaza na isti onaj ormarić odakle je uzeo i makazice. Izvukao je brijač, žilete i penu za brijanje, a potom je bez reči izvadio stari i stavio novi žilet.

Pokvasio je toplom vodom i naneo penu, prekrivajući lice u toj meri da je ličio na nekog uvrnutog Deda Mraza. Suzan umalo vrisnu kad je prešao brijačem preko obraza, ostavivši za sobom glatku traku kože.

Jednim delom je drhtala od uzbuđenja što njegovo lice, ali je isto tako mrzeln šro će br bila je tako meka i svilenkasta i koža joj se naježila svaki put kad bi je dotakla.

Pravio je sve one grimase koje muškarci obično izvode kad se briju, naginjao je glavu u jednu, pa u stranu, zabacivao je unazad, mrdao usta u levo i desno, dok je Suzan sve vreme

sedela kao omađijan je to prvi put da ga vidi bez košulje i njene oči su prelazile preko njegovog nagog torza. Znala je n je snažan, ali sada se u to i uverila, videvši njegove moćne mišiće. Njegova široka ramena presijavala su se na svetlosti, a koža mu je bila zategnuta i gipka kao u mladića. Sa svakim pokretom mišići na njegovim leđima su se grčili, a potom opuštali, u beskrajnom plesu koji je obuzimao njenu pažnju.

Suzan u jednom trenutku primeti da joj je disanje isprekidano, te skrenu pogled s njegovih leđa. Sada ga je uperila u njegov odraz u ogledalu, ugled što što već godinama nije videla, to namršteno, koncen trisano lice, tako muževno. Vans se isto tako mrštio. Pet godina njen život je bio uskraćen za nešto jer nije mogla da sedi u kupatilu i posmatra muškarca kako se brije; bilo je to krajnje jednostavno, ali nezamenljivo zadovoljstvo. Kord joj ga je ponovo pružao, kao što ju je uveselio i svojim društvom za doručkom. Prizor u kome je trenutno uživala na neki neobičan način zavodio je Suzan gotovo podjednako kao i njegovi strastveni poljupci.

Spustila je pogled sa njegovog lica i sada je radoznalo odmeravala njegove grudi, prekrivene uvijenim, crnim maljama koji su delovale isto tako meko kao i njegova brada; stisnula je šake u pesnice kako bi sprečila sebe da ispruži ruku i dotakne ih. Njegove bradavice bile su dva ravna, tamna kružića i ona požele da ih dodirne svojim usnama.

Sićušne malje na njegovim grudima na sredini su se spajale u jednu ravnu, svilenkastu liniju koja se pružala niz stomak i nestajala u pojasu njegovih gaćica. Podigao je ruke i njegov torzo se protegnu, a Suzan skrenu pažnju njegov plitak pupak, a potom i tanak ožiljak sa njegove desne strane, koji se protezao ka leđima.

Suzan ovaj put nije mogla da sputa svoje ruke; pohitale su napred, dodirujući ožiljak i ovlašno ga opipavajući. Njen pogled nastavi nestrljivo da ga proučava, i ona ubrzo otkri tragove još nekih bitki. Mali, srebrnast, nabran ožiljak na njegovom desnom ramenu sigurno je bio od rane od metka, a na samu pomisao da je bio u takvoj opasnosti kičmom joj prodoše žmarci. Još jedna linija polazila je ispod njegovog levog pazuha i završavala se ispod leve lopatice.

Ona najednom primeti da je Kord postao svestan njenog ispitivačkog pogleda i dodira, te postideno spusti glavu, povukavši ruku k sebi. On je sada spirao ostatke pene za brijanje sa lica, koje je potom tapkajući obrisao preškirom, ali ona nije smela da gleda pravo u njega.

-Niko ti ne brani da me gledaš... Niti da me dodirješ - rekao je izazivački, okončavši tišinu koja je trajala već neko duže vreme. - Zašto si prestala?

Suzan je i dalje zurila u pod.

- Postidela sam se - odgovorila je iskreno. - Šta ti s

desilo? Svi ti ožiljci...

On se samo kratko, neveselo osmehnu.

— Težak život, ništa drugo — odgovorio je neodređeno. —
Još odavno sam izbačen iz zlatne kolevke, sećaš se?

Suzan se konačno osmeli da podigne pogled i nad se oči u oči s Kordovim obrijanim licem. Usta joj se namah osušiše.

Nikada pre nije videla nekoga ko je izgledao tako moćno kao on. Hvala bogu, ostavio je brkove; nije mogla da ga zamisli bez njih. Imao je jake vilične kosti, a brada mu je bila četvrtasta i neverovatno tvrdoglava. Njegova donja usna bila je izrazito punija od gornje, što je tek sad uspela da primeti. Sve u svemu, Kordove crte lica nisu bile savršene, ali imao je lice ratnika, čoveka spremnog da se bori za ono što želi, čoveka koji se smejao opasnosti u oči. Njegova odvažnost sada je bila još primetnija, kao da je skinuo veo koji ga je krio od pogleda. Mislila je da mu je brada davala taj odmetnički izgled, ali tek sada je shvatila da je istina bila upravo suprotna. Brada je zapravo skrivala nemilosrdnost njegovog lica.

Gledao ju je pravo u oči, malčice podrugljivo, kao da je znao da je brada zapravo bila samo kamuflaža. Na njegovom blago oronulom licu bile su vidljive godine i godine lutanja i borbe, ali to je nije odbijalo; privlačilo ju je, kao kakvu životinjicu koja izlazi iz dubine šume da se ogreje pokraj vatre. Suzan je

bila i više nego sve- sna da je rizik uvek veći što je mamac primamljiviji, ali bila je spremna da stavi na kocku čitav svoj život samo da bude s njim. Po prirodi je bila oprezna i suzdržana, ali gledajući ga ovako u tišini, prihvatila je sav rizik.

Nije ništa rekla, samo ga je čeznutljivo pogledala, na šta ju je on podigao, odneo je do spavaće sobe i spustio je na krevet, ne ispuštajući je pritom iz svog naručja. Njegova leva ruka bila je zarivena u njenu kosu, čvrsto joj držeći glavu, i njegove usne se naglo ustremiše ka njenima. Ona poslušno razdvoji svoje usne kako bi primila njegov jezik, duboko uzdahnuvši dok se privijala uz njega, obavijajući svoje ruke oko njegovog vrata i pritiskajući svoje nabrekle dojke na njegove snažne, tople grudi. Požudno je gutala njegove poljupce, stavljajući mu do znanja da je u potpunosti njegova. Međutim, on se na trenutak odmaknu od nje i uputi joj jedan od onih svojih prostrelnih pogleda.

- Mislim... Mislim da ću izgubiti glavu za tobom - promrmljao je. - Zašto ne možeš da budeš onakva kakvom se činiš?

Pre nego što je Suzan uspela da ga pir mislio, pre nego što je uopšte promislila o tome, njegove usne ponovo su bile na njenima, a i su je silovite stezale, kao da je više nikada neće pustiti iz svog naručja. Tog jutra je sve živo budilo njena e

Svakom porom svoga tela bila je svesna toplog miri sa novog dana, prijatnog povetarca koji je ulazio kroz otvoren prozor, milozvučnog cvrkutanja ptica koje su veselo skakutale po ozelenelim krošnjama; i povrh svega, tu su bili njegovi poljupci i dodiri.

Vešto je pronašao skrivene dugmiće na njenoj haljni i otkopčao ih, razgolitivši njene jedre grudi, da bi i odmah potom uzeo, prvo u svoje znalačke šake, a potom i u svoja gladna usta.

Telefon pored kreveta je zazvonio, i on podiže glavu i promrmlja nešto sebi u bradu, a zatim još snažnije nalegnu na nju i razdvoji joj noge. Njene bradavice bile su uronjene u kovrdžave malje na njegovim grudima, a nokti zariveni u njegova oznojena leđa; želela je da svi slojevi odeće koji su ih razdvajali nestanu. Grčila se i uvijala, želeći još, još...

- Suzan! Telefon!

Emilin glas koji je dopirao iz prizemlja presekao ih je kao da je neko prolio kofu ledene vode na njih. Suzan je bila toliko ponesena da nije uspevala da dođe do daha. Ne, ne! Zašto sad?

- Suzan? - ponovi Emili, ovaj put podižući glas.

Suzan se ugrize za usnu, pokušavajući da se sabere.

- Javiću se! Hvala, Emili.

Glas joj je bio gotovo neprepoznatljiv, ali Emili je sigurno bila zadovoljna jer je Suzan konačno odgovorila na njeno dozivanje.

Kord se skotrlja s nje, duboko uzdahnuvši.

- Hajde, javi se - rekao je, a Suzan se učini da čuje blagi prekor u njegovom glasu. - Emili će se popeti gore ako to ne učiniš.

Podigao je slušalicu i ispružio joj je, a potom se zavalio na jastuke.

Suzan ovlaži usne i duboko udahnu kako bi došla do vazduha.

- Halo.

- Zdravo, draga.

Odmah je prepoznala Imodženin odsečan glas.

- Htela sam da ti čestitam na onako brzom razmišljanju sinoć- . Znala sam da nas nećeš razočarati.

Suzan se zbunjeno namršti. Misli su joj i dalje bile obuzete isključivo strašću i zanosom, te nije odmah shvatila šta Imodžen pokušava da kaže. Kako je uopšte mogla da razmišlja o bilo čemu smislenom kad je ležala na Kordovim grudima? Njegov muževan miris dopirao joj je do nozdrva poput afrodizijaka.

- Oprostite, ne shvatam. Kako to mislite?

- Pa, približila si se Kordu - odgovori Imodžen

nestrpljivo. - Ne zaboravi, i ti možeš da izgubiš isto koliko i mi. Budi fina i izvuci iz njega koliko god možeš. Ono sinoć je bio fantastičan potez...

Suzan baci brz, ovlašan pogled na Korda i krv u žilama joj se sledi kad ugleda njegov leden pogled i shvati da je čuo svaku reč, jer je praktično ležala preko njega. Usne mu se izviše u hladan, okrutan osmeh dok je

polagano uzimao telefonsku slušalicu iz njenih ukočenih prstiju i prislonio je na svoje rame.

- Preuraniii ste sa čestitkama, strina Imodžen - rekao je savršeno smirenim tonom. - Ovo vam je bila taktička greška; trebalo je da sačekate da vas Suzan nazove kad ostane sama.

Jednim žustrim pokretom spustio je slušalicu i okrenuo se prema njoj. Podrugljivo se smeškao, a njoj nije preostajalo ništa drugo nego da čeka. Gotovo da nije disala, a njeno srce kao da je u potpunosti prestalo da kuca.

- Bože dragi, predivna si - promrmljao je, i dalje se smeškajući, a njegov pogled pade na njene obnažene, mlečnobeke grudi. - I tako spremna da mi daš šta god poželim, zar ne? Nije ni čudo što si me sinoć pustila da onoliko pričam. Zar si zaista mislila da ću ti se poveriti i reći ti kakve planove imam?

Suzan obuze blaga, ali neprijatna drhtavica.

- Ne - prošaputala je. - Bilo ti je potrebno da se ispovediš, a ja sam bila tu.

Bila mu je toliko blizu da je mogla da vidi kako mu se zenice šire i unutrašnji crni krug postaje sve veći a spoljašnji, zeleni, gotovo nevidljiv.

- Pa ti si uvek spremna! - uzviknuo je, spuštajući svoj ogrubeli dlan na njenu nežnu dojku. - Jesi li isto tako spremna i za Prestona?

U tom trenutku osetila se kao da ju je pljunuo, te pokuša da se udalji od njega, ali on je snažno obgrli drugom rukom i privuče je k sebi. Njegovi prsti lagano su milovali njenu meku kožu, na način **koji u** je strahovito plašio, kao da predstavlja uvod u nešto strašno. Oči su joj bile preplavljene suzama, koje san nisu potekle.

- Nisam spremna za Prestona! Osim kao... prijateljica. Ja nisam ničija seksualna igračka!

Mogla je da oseti kako joj obrazi gore i opet je pokušala da se odmakne od njega, premda i ovaj put bezuspešno.

- Naravno da nisi - odbrusio je. — Zato si sada sa mnom u ovom krevetu. Ponudila si mi se, draga, za malo zabave i igara. Ali draga strina Imodžen, blagoslovena bila njena radoznala duša, nije mogla da se suzdrži a da ne pozove i sve ti upropasti. Šta ćeš sad da radiš?

- Nije tako! - uzviknula je očajnički. - Imodžen je želela

da spavam s tobom kako bih otkrila tvoje planove, ali ja sam to odbila...

Nasmejao se setnim, podrugljivim osmehom.

- Baš vidim da si odbila - rekao je, upirući prstom u njene obnažene grudi. - Mada, strina Imodžen je konačno imala ideju koja mi se svidela. Ne bismo smeli da dozvolimo da nas jedan beznačajan telefonski poziv omete...

- Ne!

Ispružila je ruke i poduprla dlanove o njegove snažne grudi, i dalje bezuspešno pokušavajući da napravi prostora između njih. Jedva je uspevala da se suzdrži a da ne brizne u plač, ali ipak joj je nekako polazilo za rukom da u potpunosti ne poklekne pred slabošću.

- A zašto da ne? Pa uživala bi da budeš...

- Iskorišćena? - upitala je ogorčeno.

- Ne, draga. Nisam nameravao da budem grub. Hteo sam da kažem da bi uživala u tome da opet budeš s muškarcem, jer je Prestona ne računam kao muškarca.

Šta kažeš? Obećavam da pošto te... *iskoristim*... nećeš ostati nezadovoljna.

- Prekini! - jauknula je, zgrožena onim što se desilo i kojom brzinom je nešto tako divno moglo da se pretvori u nešto užasno. - Nikada nisam imala seks sa Prestonom. Pusti me!

On se nasmeja, i baš kad je gotovo uspela da se iz- migolji on je ponovo zgrabi za guzu svojim snažnim šakama i prevali je na sebe.

- Smiri se - predložio je, i dalje se smeškajući, premda Suzan nije mogla da shvati kako mu je bilo do smeha kad se ona osećala kao da joj je neko iščupao srce iz grudi i zgazio ga, tu pred njom. - Neću te napasti, ženska glavo. Mada, ako ne prestaneš tako da se koprcraš, možda se i predomislim!

Najednom se primirila, a nakon nekoliko trenutaka plačnim glasom je rekla: - Molim te, pusti me da ustanem.

Upitno podigavši obrve, sklonio je ruke s nje i pustio je. Suzan sede podalje od njega, pokušavajući da zakopča i nekako dovede u red svoju izgužvanu haljinu. On je ustao sa kreveta i oteturao se do kupatila, vrativši se sa košuljom u ruci. Obukao ju je i zakopčao, a potom je otkopčao dugmiće na pantalonama kako bi je upasao, sve vreme opuštено stojeći ispred nje. Suzan je samo sedela, sleđena, isuviše iscrpljena da bi mogla da učini bilo šta drugo osim da nemo zuri u njega.

- Nemoj da si tako nesrećna, dragj rekao je šaljivim tonom.- Ja ti ionako verovatno ništa ne bih rekao.

Prišao joj je i čučnuo ispred nje, utisnuvši jedan kratak, ali pomalo grub poljubac u njene usne. Kad se uspravio, oči su mu tinjale od besa.

- Šteta što nije mogla da pričekaja još nekih pola sata pre

nego što je nazvala - rekao je, dodirujući njen obraz vrhom svog kažiprsta. - Vidimo se.

Okrenuo se i išetao iz sobe, a ona je ostala da sedi, beskrajno tužna, osluškujući njegove sigurne korake dok je silazio niz stepenice. Potom je usledio zvuk otvaranja i zatvaranja ulaznih vrata i konačno, dobro poznato brujanje motora.

Nakon nekog vremena uspela je da ustane sa kreveta, ali to je bilo sve što je bila u stanju da učini. Naslonila se na zid i zatvorila oči, pokušavajući da shvati šta se zapravo desilo. Skoro da je mrzela Imodžen što se, premda nenamerno, isprečila između nje i Korda. Ne, da je Imodžen znala da je Kord kod nje, sigurno ne bi uradila ništa slično! Ona prosto nije mogla da veruje da će Suzan odbiti prostituisanje za dobro Blekstounovih, to jest nje i Prestona. Prema njoj, ako je Suzan i imala nešto s Kordom, to je bilo isključivo iz zadnjih pobuda.

Posebno ju je bolelo to što joj je Kord, barem na kratko, dozvolio da mu se približi. Njihovi poljupci postajali su nešto mnogo više od puke strasti, ali Imodžen je sve to srušila. Nakon trenutaka neverovatne sreće i ispunjenosti, Suzan se sada osećala ogoljeno i prazno, kao da je pustila da joj čisto zlato iscuri kroz prste.

Bila je toliko očajna da je samo period nakon Vansove smrti

mogao da se uporedi sa ovim njenim stanjem. Posle Vansove sahrane, kada je konačno morala da prizna sebi da ne postoji to čudo koje će ga vratiti,

neko vreme život joj se činio potpuno besmislenim. Da je to bilo moguće, umrla bi mirno, u snu, i pridružila se svom voljenom. Osećala se ogorčeno i strahovito bespomoćno pred ponorom zvanim smrt. Vreme je delimično zalećilo rane, vreme i čeličnost njenog karak- tera, ali nije uspela da povрати veru u život i da u njemu uživa sve dok Kord nije ušetao u njen život i dotakao je svojim moćnim prstima, potpirujući vatru koja pet dugih godina jedva da je slabašno tinjala.

Upravo on je povratio duh i život u njeno emotivno paralisano telo. Nakon Vansove smrti shvatila je da čak i najdragoceniji život može da bude uništen, i da je smrt konačna. Ali ona je bila vrlo živa, kao i Kord. Nije mogla da dopusti da tek tako ode od nje! Ako istinski volite nekoga, morate da budete spremni da se borite za njega, a ona je sada bila spremna da se bori protiv čitavog sveta, ukoliko to bude bilo potrebno. Hvala nebesima, nije morala da se suoči baš sa čitavim svetom, ali jedan tvrdoglav, opasan čovek bio je i više nego dovoljan. Da joj nije bilo toliko stalo da ga natera da je saslušā, nikada ne bi uspela da sakupi hrabrost. Mogla je da se suoči sa bilo kim, ali Kord je bio u stanju da postidi i Lucifera lično.

Ne ostavljajući sebi vremena za predomišljanje, obavestila je Emili da je neće biti ceo dan, a potom je zgrabila torbu i pohitala ka kolima. Do kolibe je vozila kao da je goni sam đavo, ne usudujući se da razmišlja o onome što će mu reći, ali znajući da će nekako morati da ga natera da je sasluša.

Protutnjala je starim mostom i u roku u od nekoliko sekundi, uz prštanje šljunka i prašine unaokolo, zakočila je pred kolibom, iza jarkocrvenog blejzera sa ogromnim gumama, parkiranog odmah ispred trema. Točkovi su još uvek rulali kad je izletela iz kola i uspela se uz onih nekoliko stepenika ne baš ženstvenim koracima. Udarila je dvaput pesnicom o vrata kad do njenih ušiju dopre zvižduk, i ona se odmah okrenu. Kord je stajao pored potoka, nekih pedesetak metara udaljen od nje. Podigao je ruku, pokazujući joj da pode prema njemu, ali ona je bila u prevelikoj žurbi da bi hodala, te skoči sa trema i potrča niz padinu.

Kord je nastavio da kosi travu, ali kad je konačno dotrčala do njega, on zastade, nasloni se na dršku i uputi joj jedan neodređen pogled, dok mu je na usnama titrao gotovo neprimetan osmeh. Sad kad je stajala pred njim, nije joj padalo na pamet ništa smisleno; na trenu- tak kao da je bilo dovoljno samo što je tu i što uživa u njegovoj veličanstvenoj pojavi. Bio je okupan znojem, a njegova tamna kosa bila je mokra i razbarušena. Oko glave mu je bila vezana bela

maramica savijena u širu traku kako mu znoj ne bi kapao u oči. Majica mu je bila bačena na zemlju, a farmerke su mu bile blatnjave. Ništa od toga nije bilo važno. Ne bi joj bolje izgledao ni u smokingu.

Pošto nije ništa rekla, upitno je nakrenuo glavu i prostrelio je svojim đavolastim pogledom.

- Došla si ovde zbog nečega ili... ?

Duboko je udahнула, pokušavajući da dođe do glasa.

- Da, došla sam da te nateram da me saslušáš.

- Slušam te, srce, ali nisi baš nešto pričljiva.

Tragala je za savršenim rečima, onim koje će ga navesti da joj poveruje, ali nije bila sigurna da će uspeti da ih pronade. Ipak, više nije mogla da podnese njegov prodoran, podsmešljiv pogled i iz nje polete bujica reči:

- Kad je Imodžen zatražila od mene da te špijuniram, ja sam je odbila, a ona nije naviknuta na odbijanje. Neko joj je sigurno rekao šta se sinoć desilo, te je pretpostavila da sam se predomislila. Ali nisam.

On se glasno nasmeja i odmahnu glavom u neverici.

- Pa šta si onda radila sa mnom na onom krevetu? Moj ego nije baš toliko veliki da bih poverovao da si se samo zagrejala za mene. Raspitao sam se o tebi, gospo. Teško da u ovim krajevima ima primernije žene. Nešto mi je bilo sumnjivo za Prestona...

- Umukni! - prodrala se, savijajući šake u pesnice. -
Rekla sam ti bezbroj puta...

- Znam - prekinu je Kord. - Nisi spavala sa Prestonom.

- To je istina.

- On je zaljubljen u tebe.

Iznenadena njegovim zapažanjem, priznala je:

- Da. Ali ja sam to saznala tek pre nekoliko dana. To ništa ne menja. Preston mi je jako drag, ali nisam zaljubljena u njega; između nas se nikada ništa nije desilo.

- Misliš, s tvoje strane? - odbrusio je. - Znači, od Vansove smrti u tvom životu nije postojao nijedan muškarac? Zbog toga mi je još teže da poverujem da sam te baš ja privukao. Mora da postoji neki razlog.

Suzan preblede.

- Postoji. Kad sam te upoznala, shvatila sam da nisam mrtva. Patila sam za Vansom pet godina, ali on se nikada neće vratiti, a ja sam veoma živa. Ti si učinio da počnem da osećam. Ja nisam kao ti; nikada nisam bila odvažna, nisam avanturista, nisam se kockala, ali kad sam s tobom, osećam da sam mačice hrabrija, malčice slobodnija. Želim da budem s tobom zbog *sebe*, a ne zbog Imodžen ili Prestona, ili bilo kakvog novca.

Njegov pogled postajao je sve radoznaliji dok ju je slušao, i sada je samo zurio u gotovo očajničku ozbiljnost u njenim

očima, tako tamnoplavim da su podsećale na duboke vode Pacifika. Konačno je odvezao maramu sa čela i upotrebio je da njome obriše kapljice znoja sa lica, ruku i grudi. Toliko dugo je ćutao da Suzan više nije mogla da izdrži, te ga zgrabi za ruku.

- Vrlo je jednostavno - rekla je očajnički. - Sve što treba da uradiš jeste da mi ništa ne kažeš. U tom slučaju neću moći ništa da saznam i znaćeš da te ne koristim.

Uzdahnuo je, odmahujući glavom.

- Suzan - rekao je konačno nežnim glasom, kakav do tada od njega nije čula. - Kao što si sama kazala, mi nismo isti. Ja sam imao težak život i nisam uvek bio s ove strane zakona. Ti izgledaš kao da si čitav život jela zlatnom kašikom i spavala na satenskom jastuku. Ako želiš slatkorečivost, cveće i držanje za ručice na mesečini, bolje pronadi nekog drugog. Mene držanje za ruke ne zadovoljava.

Ona opet zadrhta i zaljubljeno zatrepta, zaneseno ga posmatrajući.

- Znam - prošaputala je.

- Sigurno?

Prišao joj je bliže, toliko blizu da je mogla da oseti topao, slatkast miris njegovog tela koji ju je dovodio do ludila.

- Da li zaista znaš šta tražiš?

Obujmio ju je oko struka, zaronivši prste u njenu mekanu

kožu.

- Ja nisam za tiha šaputanja, pipkanja u mraku i izlaske u bisokop subotom uveče. Ja sam mnogo siroviji od toga, i mnogo gladniji. Ja želim da ti skinem odeću i da te celu okusim - rekao je bez imalo uvijanja, privijajući je uz sebe tako da im se tela dodiruju. - Želim da uzmem tvoje bradavice u usta i da ih sisam sve dok ne otvrdnu, tražeći još. Hoću da osetim tvoje noge ob- motane oko mojih leđa i hoću da uđem tako duboko u tebe da mi se um pomuti i da ne znam gde ja prestajem a gde ti počinješ. To je ono što ja trenutno želim, i što sam želeo svaki put kad sam te video. I ako to nije ono što ti takođe želiš, bolje beži, jer si u velikoj opasnosti.

Suzan je bila u delirijumu. Njeno telo je bilo živo, drhtavo, i žudelo je za svim onim stvarima koje je on opisao. Želela je da mu da svoje srce, i sa njim svoje vrelo, požudno telo. Nije mogla da mu da reči; osećala je da on ne želi ljubav i da će pobeći ako mu kaže da ga voli, te je pristala da se zadovolji time što će mu po- nuditi svoje telo.

- Neću da bežim - rekla je šaputavim glasom, lica uronjenog u njegov vrat.

- Možda bi trebalo - odbrusio je grubo, puštajući je iz svog zagrljaja. - Ali sada je prekasno. Prokockala si svoju priliku, srce. Moja čast ne seže tako daleko!

Podigao ju je poput perceta i pošao brzim koracima uzbrdo,

a kad se usudila da baci ovlaštan pogled na Kordovo lice, Suzan zadrhta od okrutnost njegovog izraza. Pomisli na rizik kome se izlagala predajući se ovom čoveku, srce joj zadrhta od zebnje, ali ona samo zari lice u njegovo toplo rame. Vodila je ljubav samo s jednim muškarcem u svom životu, i to sa puno ljubavi i beskrajno nežno. Kord joj nije verovao; on će je uzeti požudno, ali ne s ljubavlju, a ona nije znala da li je dovoljno jaka da se s tim nosi. Sa druge strane, znala je da mora da pokuša da dopre do njega i dokaže mu da je vredna poverenja. Morala je da mu pokaže šta je ljubav, jer je on nikada nije upoznao.

Njen prezaštićeni život nije je pripremio za ovo, ali nije je pripremio ni za muža koji umire na njenim rukama dok njegova krv natapa njenu haljinu. Od Vansove smrti jedan delić nje bio je nedostupan spoljašnjem svetu, a da bi se zaštitila od bola čak i najbližima je pružala tek mrvicu ljubavi koju je u sebi imala. Tako je bilo sve dok nije upoznala Korda. Najednom se osetila prosvetljenom, shvativši da je mnogo više od konzervativne i pomalo sputane žene kakvom je oduvek sebe smatrala. Nije bila ni divlja ni slobodna kao Kord, niti je ikada voieła da se kocka, ali sada je bila spremna na rizik kako bi ga navela da je zavoli. Morala je da rizikuje. Postojalo je mnogo toga što nije znala o njemu, ali to je bilo nevažno u odnosu na njegovo srce i dušu koju je gotovo odmah

prepoznala kao srodnu, a njega kao čoveka koji bi mogao da joj znači više nego što je ikada mogla i da zamisli. Volela je Vansa, istinski ga je volela, ali to osećanje sada se činilo blagim u odnosu na ono što je osećala prema Kordu, poput laganog letnjeg pljuska u odnosu na snažnu grmljavinu i oluju. Rado bi sledila ovog čoveka gde god on pošao, jer nije postojao bol koji bi mogao da se poredi sa onim koji bi osetila ukoliko bi je on lišio svog prisustva.

Njegove duge noge žustro su proždirale razdaljinu između potoka i kolibe, ne pokazujući ni najmanji znak da ih njena težina ometa. Preskočio je stepenike i otvorio vrata ramenom, okrenuvši se postrance kako bi mogao da ude sa njom u naručju. Potom ih je gurnuo petom i ona se s treskom zatvoriše. Odneo ju je pravo u spavaću sobu i spustio je na pod, pogleda uprtog u njeno blede, napeto lice. Hladan, ciničan osmeh titrao mu je na usnama kada se prućio na krevet, uzimajući jastuk i presavijajući ga na pola kako bi ga podmetnuo pod glavu. Ne skidajući čizme, prekrstio je noge i osmotrio je od glave do pete.

- Dobro - rekao je. - Hoću striptiz.

Suzan se najednom zatetura. Soba joj se vrtela a usled zaglušujuće buke u ušima pomislila je da ga možda nije dobro čula.

- Molim? - upitala je nečujno, a potom je duboko

udahnula i učinila to još jednom. Iako slabašan, Suzan je ovaj put barem uspjela da ispusti kakav-takav glas.

Kord je merkao njene grudi na način koji bi se u najmanju ruku mogao nazvati uvredljivim.

- Striptiz. Da se skidaš preda mnom. Pošto si tako zagrejana za ludovanje sa mnom, pružam ti priliku. Možda si nameravala samo da zadigneš suknju, ali ovo što ja imam na umu potrajeće mnogo duže.

Nije verovao da će to učiniti. Shvatila je to dok je stajala tu pred njim, pokušavajući da dođe do daha. On joj ništa nije verovao. Verovatno je mislio da je dovoljno da je ce začikava, pa da ona plaćući otrči kod

Prestona. Šta ga je učinilo toliko nepoverljivim? Zašto nije mogao nikome da veruje?

Oklevajući, drhtavim prstima, pokušala je da dohvati rajsferšlus na ledima. Napipala je jezičak, ali nije uspevala da ga uhvati. Nakon što ga je po treći put ispustila, duboko je udahnula i okrećući mu leđa sela na ivicu kreveta pored njega.

- Ne mogu da ga otkopčam - rekla je. - Možeš li ti to da učiniš, molim te?

Narednih nekoliko trenutaka, koji su trajali kao čitava večnost, nije se desilo apsolutno ništa. On se nije ni pomerio, a ona je osećala njegov prodoran pogled na svojim leđima.

Potom je uhvatio jezičak i lagano ga povukao naniže, a Suzan oseti kako počinje slobodnije da diše. Ustala je i okrenula se prema njemu.

Lice mu je bilo bezizražajno, a njegove tamne trepavice skrivale su mu oči i sve ono što bi možda mogle da kažu. Uprkos podmukloj drhtavici koja joj je zahvatila čitavo telo, Suzan oprezno izu sandale i spusti bretele svoje haljine, izvukavši potom i ruke iz njih. Svilenkasta tkanina spade do njenog struka, obnaživši joj grudi. Nije nosila grudnjak i mirisni prolećni povetarac koji je dopirao kroz otvoren prozor okrznu njene blede, male bradavice, pretvorivši ih u otvrdla, sočna zrna. Uprkos tome što se nije ni pomerio, Suzan primeti kako se svaki mišić na Kordovom telu grči. Oči su mu i dalje bile skrivene, ali ona ih je osećala na sebi, kako dotiču svaku baršunastu udolinu koju mu je nudila. Grudi su joj bile jedre i čvrste, savršeno oblikovane, i ona najednom oseti ogromno zadovoljstvo što je njeno skladno, ženstveno telo u stanju da mu probudi sva čula.

Negde duboko iz nje, iz beskrajnog rezervoara ljubavi, izbijala je iskonska potreba da bude njegova. Ona je bila žena, a on muškarac. Ona je bila *njegova* žena, kako god da je želeo da je uzme, samo da to učini. Ništa joj nije bilo toliko važno kao vreme koje je provodila uz njega; to vreme je možda bilo ograničeno, i ona je morala pažljivo da iskoristi svaki mogući

trenutak. Mogle su da ih razdvoje okolnosti, ili je pak on mogao da ode ne ostavljajući nikakvu poruku, voden svojim neumornim duhom. Proveo je isuviše vremena tumarajući mračnim zabitima planete da bi se ikada skrasio na jednom mestu. Koliko god da je vremena imala s njim, uživao u svakom danu kao da je poslednji, i kao da posle njega ne postoji više ništa. Nije mogla da postavi granicu koliko da mu se da. Daće mu sve, svaki gram svoje ljubavi.

Pomalo stidljivim, ljupkim pokretima povukla je haljinu nadole, preko kukova, i ona skliznu na pod, namreškavši se oko njenih bosih stopala. Iskoračila je iz haljine, sada već potpuno ogoljena pred Kordom, izuzev čipkanih gaćica koje je i dalje imala na sebi, dopuštajući mu da vidi njene duge, izvajane noge, ravan stomak, zaobljene kukove i vitak struk. Stajala je nepomično pred njim, puštajući ga da gleda sve što želi, osećajući neutaživu želju koja je počinjala da struji njegovim telom.

Ako je vreme još uvek postojalo, ona ga nije bila svesna. Možda je tamo stajala svega nekoliko sekundi ili pak minuta, čekajući, osluškujući veselo cvrkutanje ptičica na drveću i zujanje insekata. Pošto se Kord nije pomerio, ona zavuče palčeve između kukova i tankih tračica na gaćicama i poče da ih spušta naniže, obnaživši i najduže skrivanu tajnu svoje ženstvenosti. Srce joj je tako jako udaralo u grudima da su je

rebra bolela. Sta ako on ništa ne uradi? Sta ako samo bude ležao i posmatrao je, a potom ustane i izađe napolje? Mislila je da bi na mestu umrla kad bi se to desilo. Duboko udahnuvši, konačno se potpuno oslobodila gaćica, pustivši ih da skliznu na pod.

On možda nije želeo da ona to primeti, ali Suzan je mogla da ga čuje kako teško diše i to je ohrabri da nastavi da stoji tu pred njim, ranjiva na način koji samo jedna žena može da pojmi. Nudeći mu se ovako, ukaživala mu je neizmerno poverenje kao ljudskom biću, verujući da će uprkos tome što bi mogao strahovito da je povredi, on postupati prema njoj kao prema jednom nežnom i krhkom stvorenju, vrednom svake pažnje. Stajala je nepomična na blistavom jutarnjem suncu, a njena inače bleđa put sada je zbog uzavrele krvi koja je tekla njenim venama postepeno popimala nežni, ružičasti odsjaj. Njene oči, plave poput neba u predvečerje, pozivale su ga da uđe u svet senzualnosti i ljubavi koji je čekao samo na njega.

On je i dalje ležao opružen na krevetu, ali svaki mišić na njegovom telu bio je napet, a njegove pripijene farmerice pre su isticale nego skrivale njegovo uzbuđenje. Njegove visoke, isklesane jagodice bile su oblivene vatrenim rumenilom, i on nesvesno obliza jezikom donju usnu, kao da je već mogao da oseti njen ukus. Konačno se pokrenuo, lagano se pridigavši u

sedeći položaj, ne skidajući pogled s nje ni u jednom trenutku, očiju blistavih od požude. Sagnuo se da skine čizme i čarape, bacivši ih nehajno u stranu. Potom je ustao i stao ispred nje, a ona oseti kako joj se usta suše. Onako bosa, najednom je postala svesna razlike u njihovoj visini i snazi, kao i u samom obliku i teksturi njihovih tela. On je bio muškarac, snažan i agresivan. Ona je bila potpuno ženstvena, meka i satenasta, ali ipak sposobna da upije svu tu njegovu snagu i agresivnost i pretvori je u izraz čiste ljubavi. Zapravo, nadala se tome. Kako se samo nadala!

Sada je svojim veštim rukama otkopčavao težak, kožni kaiš, koji je samo jednim hitrim pokretom uspeo da istrgne iz gajki. Kada je krenuo da otkopčava pantalone, Suzan se iznenada trgnu i pokri njegove šake svojima.

- Pusti mene - prošaputala je.

Ne rekavši ni reči, on samo pusti da mu ruke padnu kraj tela i duboko udahnu vazduh.

Suzan polako otkopča dugme i pažljivo povuče šlic nadole, a zatim svojim nežnim prstima poče da istražuje kosti njegovih kukova, njegov plitak pupak i njegovu čvrstu, napregnutu guzu. Potom je pošla rukama naniže, povlačeći pri tom i pantalone, potpuno poludevši kad je shvatila da ispod farmerki nije imao gaćice. Kada su mu pantalone bile negde ispod kolena, on iznenada iskorači iz njih, kao da mu je

ponestalo strpljenja. Šutnuo ih je u stranu, a onda ju je uzeo u naručje i pao nazad na krevet, privijajući je na svoje grudi.

Poput dobrovoljne žrtve na njegovom oltaru, ona ga obavi rukama oko vrata i prinese svoje usne njegovim, pripijajući se željno uz njega. Kord poče strastveno da je ljubi i privi je još bliže uza se, preplicući soje noge, svoj dah, svoj jezik, svoje sokove s njenim. Suzan je pila sa njegovih usana nalik pustinjaku koji se konačno domogao oaze. Drhtala je u njegovom zagrljaju, čitavo njeno telo se grčilo i treslo, ali nikada se nije osećala tako živom.

On je pusti da dođe do daha skliznuvši svojim usnama niz njenu bradu, a potom i niz njen gladak, baršunast vrat. Kao da je otkrio neprocenjivo blago, zario je svoje lice u nežnu udolinu njenog ramena. Suzan je i dalje drhtala od uzbuđenja, mrseći prstima njegovu ko- su i privijajući ga uz sebe.

- Bože moj - promrmljao je, grickajući nežno njenu kožu svojim oštrim, belim zubima. - Izluđuješ me. Ponekad mi se čini da bih bio u stanju da ubijem za tebe, čak i znajući da te je Preston imao.

Suzan na trenutak oseti zaslepljujući bol, te duboko udahnu vazduh ne bi li se povratila. Međutim, brzo je uspela da ga odagna, shvativši da će morati da mu dokaže kako može i mora da joj veruje, uvek i u svemu. Podigla je glavu i

pogledala ga u oči, osetivši kako stišće njene butine svojim mišićavim nogama, da bi se već u sledećem trenu našao na njoj.

Drhtavim kažiprstom iscrtavao je male krugove oko njenih bradavica, posmatrajući kako se meki, ružičasti pupoljci pretvaraju u tvrda, sočna zrna.

- Slatka Suzan... - prošaputao je, spustivši glavu i dodirnuvši ih vrelin vrhom svog jezika. Suzan jauknu, a nakon što je počeo žešće da siše njene nadošle dojke, njeni jauci pretvoriše se u kratke, gromoglasne jecaje zadovoljstva.

On kao da je bio naumio da uživa u svakom milimetru njenog tela. Istraživao ju je šakama i ustima, otkrivajući različite teksture i ukuse, tragajući za njenim najosetljivijim tačkama svojim veštim prstima i radoznalim jezikom. Ona se sve vreme uvijala pod njegovim dodirima, a kada je svojim toplim kažiprstom dodirnuo njenu uzavrelu nutrinu, ispitujući stepen njene spremnosti, disanje mu je bilo teško i isprekidano.

- Sad - rekao je zapovednim tonom, razdvajajući joj butine. Suzan poslušno raširi noge, otvarajući mu se poput ranjivog cveta, vezujući ga svojim poverenjem čvršće nego što je on nju mogao da veže svojom snagom.

Gnezdio se nad njom, očiju grozničavih od želje. Skliznuo je šakama niz njene kukove, obuhvatajući dlanovima njenu

oblu, glatku guzu i odižući je od kreveta. Suzan se instinktivno izvi i on silovito prodre u nju, uranjajući u njenu toplu utrobu koja se na sve načine upinjala da mu poželi dobrodošlicu. Udarni talas pro- struja njenim telom, njenim čednim telom koje je pre Korda upoznalo samo jednog muškarca. Sa usana joj se ote spontani, bolni jecaj, i njeni prsti se zariše u njegove mišice.

Lebdeo je nad njom, zureći u nju zaneseno, zaledenog izraza lica.

- Bože dragi... - procedio je.

Usne su joj bile razdvojene, a njen dah grejao je njegovo lice dok se njeno telo borilo da ga prihvati, da mu se prilagodi.

- Korde... - prošaputala je pomalo uplašeno, tražeći neku vrstu potvrde.

- Želiš li da prestanem? - upitao je nežno. - Ne želim da te povredim.

- Ne, nemoj da prestaješ! Ne presra , molim te...

Kako su silazile s njenih usana, njene reči su se pretvarale u jecaj. Osećala je da bi umrla kad bi je sada ostavio, kao kad bi joj neko iščupao jedan deo tela. Ali on nije imao nameru nikuda da ide; ležao je nepomično na njoj sve dok napetost nije popustila, a ona počela gotovo neosetno, ali ravnomerno da njiše kukovima. Grčevito se držala za njega, ruku obavijenih oko njegovog vrata, a nogu oko njegovog struka,

kad i on konačno poče da se giba i da na njene pokrete odgovara svojim. Bio je odmeren, nežan i neizmerno brižan, vodeći računa da ga ona u stopu prati, na putu ka obostranom vrhuncu zadovoljstva.

Međutim, u njegovom naručju ona više nije bila mirna, suzdržana Suzan Blekstoun; bila je beskrajno divlja, vrela i zahtevna i silovito se hvatala za njega svojim oznojenim, željnim dlanovima, zarivajući pete u njegove čvrste guzove, leđa i butine. On više nije bio tako nežan, budući vođen istim demonima koji su i nju doveli do ludila, divlje se njišući sa njom i hrleći ka istom, zajedničkom cilju.

- Ne mogu da te se zasitim - procedio je kroz zube. Bile su to reči koje je nesvesno pustio sa usana, jer više nije postojao način da upravlja njima. Uostalom, to da nije mogao da je se zasiti bila je živa istina. Nije mogao da uđe dovoljno duboko da zadovolji goruću potrebu koja ga je proganjala; želeo je da se stopi s njom sve dok linija koja ih razdvaja u potpunosti ne izbledi. Želeo je toliko duboko da uroni u nju da zauvek ostane utisnut u njenoj nutrini.

I dok je on nju žigosao svojim dodirima, Suzan je njega žigosala svojim. Sve do ovog trenutka nije shvatala koliko je zapravo nepotpuna i tek sada je spoznala šta znači biti ceo. Pokušala je da mu svojim očima, usnama i prstima pokaže koliko ga voli, dajući mu sve što je imala da pruži, izjavljujući

mu ljubav svakim svojim pokretom, stapajući se s njim u ljubavnom činu koji je prevazilazio granice telesnog.

Tamo, na suncem okupanom krevetu, davala je svoje srce jednom odmetniku, upoznavši raj kakav nije mogla ni da zamisli.

Kada su se konačno razdvojili, Kord skliznu s njenog obamrlog tela i leže pokraj nje, pokušavajući da povrati dah. Vreme je prolazilo, a oni su i dalje ležali, ne želeći da se pomere i da razbiju čini, niti da se suoče sa trenutkom kada će magiji ipak doći kraj. Suzan je zurila u tavanicu, toliko srećna da se osećala kao da je sastavljena od milion sitnih čestica zadovoljstva. Njene usne najednom zadrhtaše, a drvene grede nad njenom glavom se zamagliše. Ugrizla se za usnu kako bi ugušila tihi jecaj i sprečila ga da napusti njeno grlo, ali nije mogla da sputa dva identična potočića koja su potekla iz uglova njenih plavih očiju, nestajući negde među nežnim kovrdžama na njenim slepoočnicama. On je polako tonuo u san i ona nije želela da ga uznemirava; nije imala pojma zašto plače jer joj se upravo dogodila najdivnija stvar u njenom životu.

Medđutim, on je bio čovek koji se održavao u životu osluškujući svoja čula i svoje instinkte, i uprkos tome što su bili gotovo neznatni, Kord je osetio nevoljne drhtaje njenog tela. Naglo se pridigao i osmotrio je svojim prodornim očima.

Ispružio je ruku i obrisao obe suze palcem. Mrštio se, posmatrajući je ispod svojih tamnih, gustih obrva kao da može da joj čita misli.

- Povredio sam te? - upitao je.

Ona odmahnu glavom i pokuša da se nasmeje, ali neubedljivo.

- Ne, nisi me povredio. Samo u početku... Nisam očekivala...

Nikako nije uspevala da pronađe prave reči.

- Bilo je tako... posebno.

Još jedna suza skliznu joj niz obraz.

Kord pohita da je zaustavi svojim usnama, utiskujući jedan nežan poljubac u njenu slepoočnicu i upijajući vrhom jezika slankastu tečnost s njene kože.

- Suzan... - uzdahnuo je gotovo nečujno, izgovarajući njeno ime kao da može da ga okusi. - Želim te ponovo...

Zlatasta sunčeva svetlost koja je prodirala u sobu nije dozvoljavala senkama da pomrače njihovu strast. Njene usne ponovo zadrhtaše i ona ispruži ruke prema njemu i nežno ga obgrli oko vrata.

- Da - rekla je jednostavno, ne mogavši da odbije svoje srce.

7.

Tokom časova koji su usledili, bilo je trenutaka, premda retkih, kada je bila u stanju da razmišlja, ali uglavnom je bila preplavljena nezaustavljivim plimskim talasom požude. On je tačno znao kako da je dodiruje i dovede do vrhunca zadovoljstva od koga je ostajala bez daha. Njegove snažne ruke proučile su svaki delić njenog tela, istovremeno je podučavajući kako da udovolji njegovim željama, i ona mu se davala bez ikakve zadržke. Morala je da ga voli svom svojom snagom i posvećenošću, jer nije mogla drugačije. On je već bio spoznao dovoljno hladnoće i bola, a ona je bila tu da ga izleči svojim podatnim telom i dušom. Bio je divalj, gladan, ponekad čak i nasilan, ali ona je svojom ljubavlju upijala njegovu gorčinu, ublažavajući njegovu odmetničku prirodu. Splet čitavog niza okolnosti učinio ga je usamijenikom, čovekom bez doma koji je živio na samom rubu opasnosti, opstajući samo zahvaćujući svojoj domišljatosti i svom fino izbrušenom telu. Suzan je prećutno prihvatila njegovu strast, trudeći se da mu pokaže da je sa njom bezbedan i da mu više nije bio potreban onaj zid koji je podigao oko sebe kako bi se sačuvao od ostatka sveta.

Sunce je već bilo dostiglo svoj zenit i sada je polako klizilo prema horizontu kada se Kord naglo opustio i zaspao, kao da

je neko najednom ugasio svetlo. Suzan je ležala pored njega i bila je na ivici da ponovo zaplače, ovaj put iz zahvalnosti. On joj ipak jeste verovao, barem malčice, inače ne bi mogao da zaspi u njenom prisustvu. Počela je da ga zamišlja kako vodi ljubav sa nebrojenim ženama, bez lica i imena; i kako se, pošto bi zaspale u njegovom naručju, on iskradao i vraćao u svoju usamljenu postelju. Posmatrala ga je kako spava, njegovo moćno telo ispruženo preko kreveta, njegova puna usta koja su se nazirala ispod crnih, svilenkastih brkova. Imao je duge, uvijene trepavice, poput kakvog deteta, i ona se osmehnu pokušavajući da ga zamisli kao dečaka, sa obrazima koji su i dalje zadržali onu dečiju nevinost i bezbrižnost.

Ali nevini dečak izrastao je u ogrubelog i opreznog čoveka čije telo je bilo ovenčano ožiljcima, dokazima bitki koje je vodio samo da bi se održao u životu. Ispričao joj je za Džudit, ali ostatak svoje prošlosti skrivao je negde duboko u sebi. Drugi muškarci bi jedva dočekali da pripovedaju o svojim pustolovinama ili bar da se pohvale različitim kulturama i podnebljima koja su upoznali, ali Kord ne. On je bio tihi ratnik koji se nakon teških i okrutnih bitki povlačio negde da sam liže svoje rane.

Pri samoj pomisli na to koliko je puta u životu bio povređivan, Suzan se stezalo srce. Ne bi mogla da podnese da opet bude povređen; i samo saznanje da je već imao rane koje

je bilo nemoguće u potpunosti izleći- ti bilo joj je dovoljno nepodnošljivo. Primakla mu se i svojim usnama nežno dotakla okrugli, srebrnasti ožiljak na njegovom desnom ramenu. Na njen dodir on se gotovo neprimetno trgnu, ali nije se probudio, a ona se svojim usnama uputi ka dugoj, tankoj liniji ispod njegove leve ruke, želeći da mu svojim nežnim dodirima izbriše sećanje na sve bitke i rane zadobijene u njima. Pronašla je svaki ožiljak na njegovom telu, ljubeći ih i natkriljujući ga svojim nežnim, ali jedrim telom, isceljujući ga. Osećala je kako drhti pod njenim usnama i znala je da je budan, ali nije prestajala. Telo mu je bilo napeto i spremno.

- Bolje prestani - upozorio ju je. Ali ona nije prestala. Njena pažnja sada je bila usmerena na ožiljak koji se spuštao niz unutrašnji deo njegove butine, da bi se potom uputila ka jednom novijem, još svežem, koji je vijugao njegovim abdomenom. On glasno zastenja, grčevito gužvajući čaršav svojim snažnim prstima. Međutim, Suzan nije odustajala. Opkoračila ga je i sela svojom čvrstom guzom na njegovo medunožje, počevši lagano da se trlja o njega preko belog pamučnog prekrivača. Kordova izdržljivost ipak je imala svoje granice i on naglo povuče tkaninu koja ih je delila i svom snagom prodre u nju. Čvrsto ju je uhvatio za kukove, nasadujući je i odižući od sebe tako da je ubrzo dostigla oštar, omamljujući vrhunac, nakon čega je usledio i njegov,

propraćen gotovo životinjskim krikom.

Suzan drhteći skliznu sa njega i pade na krevet, ali čim je uspela da dođe do daha primakla mu se i sklupčala uz njegovo snažno telo. On je svojim vlažnim dlanovima gladio njenu kosu, sklanjajući mokre kovrdže sa njenog nežnog, beličastog čela.

— Žao mi je što sam te povredio... onaj prvi put - prošapur prisativši se njene gotovi devičanske čednosti. — Ali moram da priznam da mi je prokleta drago što te Preston nikada nije imao.

Suzan shvati da on još uvek nije bio u stanju da joj veruje na reč. Naučio je da bude nepoverljiv prema svemu i svakome, i znala je da će proći dosta vremena pre nego što shvati da ne mora uvek da čuva leđa. Odsutno je prešla rukom preko tamnih malja na njegovim grudima.

- Od Vansa... - zastala je, a potom je dovršila rečenicu tako tihim glasom da je on morao da se napregne da je čuje. - Ti si jedini.

Nije podigla pogled, te je propustila izraz gotovo divljeg zadovoljstva na njegovom ogrubelom licu. Samo je videla kad se pridigao i oslonio na jedan lakat, naginjući se prema njoj. Spustio je šaku na njen stomak, kao životinja koja spušta kandžu na svoj plen.

- Ne želim da ideš bilo gde s njim - rekao je mračnim,

upozoravajućim glasom, i ona ga iznenađeno pogleda.

Oklevala je, pitajući se kako je uopšte mogla da pomisli da će jedan dan ogoljene strasti moći da uspostavi čvrstu vezu između njih.

- Ti mi to nudiš pratnju ukoliko mi bude potrebna? - upitala je.

- Ako sam dostupan, da - odgovorio je.

Suzan se pridiže u sedeći položaj, prožeta blagom jezom od njegovog odgovora.

-A kada ćeš biti nedostupan? - nastavila je. - Kad budeš bio s Čeril?

Kord se zaprepašćeno namršti, ali ona nije znala da li od same te pomisli ili zbog toga što se uopšte osmelila

da mu postavi takvo pitanje. Međutim, ubrzo potom lice mu se razvedri, a njegove svetle oči zaiskriše. Prelazio je pogledom preko čitavog njenog tela, i dalje oblivenog rumenilom koje je, kao posledica njihovog vođenja ljubavi, bojilo njenu kremastu kožu. Usne su joj bile natečene i sočne, i on se priseti kako je njima dodirivala sve njegove ožiljke. Njene grudi, čvrste, okrugle i punije nego što je očekivao, takođe su bile osvežene ružičastim odsjajem, a pošto je nekoliko sekundi neprekidno zurio u njih, primetio je kako se njene male, nežne bradavice stvrdnjavaju, kao da ponovo pozivaju njegov jezik da se poigrava s njima. Hitro je podigao

pogled ka njenom licu, ne mogavši da veruje svojim očima kad je video kako crveni. Zar se još uvek stidela? Satima je ležala naga u njegovom naručju, u potpunosti prepuštena njegovim smelim dodirima, a sada je bilo dovoljno samo da lagano, s uživanjem osmotri njenu golotinju, pa da porumeni kao kakva devica.

A potom je usledilo još jedno iznenađenje, kad je osetio kako se njegova muškost pohotno propinje pri samom pogledu na nju. Kako je uopšte mogao da misli na seks u ovom trenutku? Pet minuta ranije pomislio je kako je dan bio fantastičan, seksualno najispunjeniji u njegovom životu, ali da verovatno neće moći da se oporavi narednih nedelju dana. Ali sada mu je njegovo telo pokazivalo upravo suprotno. Želeo ju je, iznova i iznova. Čim ju je prvi put ugledao, poželeo je da je pri- stisne svojim telom i uroni u njenu mekotu. Nikada u svom životu nije bio ljubomoran, sve dok nije upoznao Suzan. Svaki put kad bi je zamislio kako pleše s Prestonom, kako ga ljubi ili mu dopušta da je obujmi oko struka, savladavao bi ga neutaživi bes. Sada je znao da je bila čedna, ali i dalje je postojala mogućnost da je sve ovo ipak bila samo laž i obmana. Zene je bilo teško pročitati, a one opasne mogle su da budu čak i smrtonosne. Da je bio mudriji, držao bi je na pristojnoj udaljenosti od sebe, barem dok ne bude siguran. Ovako je i dalje morao da pazi na svaku reč koju je izgovarao, premda

nije bio u stanju da se odupre njenom prilično nevinom striptizu koji mu je priredila tog jutra.

Suzan ga je nemo posmatrala, strpljivo čekajući na odgovor, ali njegove oči sada su bile neprobojne a lice poput praznog lista papira. Bila je svesna da se uzbudio dok je posmatrao njeno telo i nije joj bilo jasno zašto se sada ponovo povlačio u sebe. Je li to bilo zato što je smatrao da ona nema pravo da ga ispituje o njegovim vezama sa drugim ženama? Pa, ako je mislio da će ona bespogovorno sedeti kod kuće dok se on bude zabavljao sa Čeril Voren, grdno se prevario. Skupila je šaku u pesnicu i nežno ga munula u grudi.

- Odgovori mi — zahtevala je, streljajući ga svojim tamnoplavim očima. - Hoćeš li biti sa Čeril? Ili sa nekom drugom ženom?

On se hitro prebaci u sedeći položaj i obori noge s kreveta.

- Ne - rekao je kratko, ustajući i saginjući se da dohvati farmerke sa poda. - Neću biti ni sa jednom drugom ženom.

Suzan se zapita da li je odmah zažalio zbog svojih reči. Najednom je osetila stid zbog svoje golotinje, te dohvati jednu ivicu zgužvanog čaršava kako bi njime prekrila grudi. Do tog trenutka bila je zaštićena njegovom blizinom, ali sada joj je opet bio nekako stran, a njeno nago telo delovalo je još ranjivije.

-Da nije malo kasno za skrivanje? - upitao je, blago ciničnim

tonom.

Suzan se ugrize za usnu, pitajući se da li bi sada jednostavno trebalo da ustane, obuče se i ode, umesto da pokuša da ga odobrovolji. Da li mu se danas isuviše približila? I da li je svojim neprijateljskim stavom on sada želeo da je odgurne od sebe? Zabrinuto ga je pogledala i nije mogla a da ne primeti kako mu je nelagodno, kao kad žena pravi budalu od sebe a muškarac ne zna kako da je se otarasi. I sama ta pomisao bila je užasavajuća.

- Žao mi je - čula je sebe kako govori, a potom je hitro ustala s kreveta i počela da se oblači što je brže mogla. Ne gledajući ga, dohvatila je svoje gaćice i navukla ih.

-Nisam htela da te pritiskam. Znam da seks ne mora ništa da znači...

Čekaj malo, gospoja!

Uzviknuvši to, ispustio je farmerke na pod i zgrabio je za ruku baš u trenutku kad je krenula da dohvati haljinu, privlačeći je ponovo u svoj zagrljaj. Njene jedre dojke sada su počivale na njegovim maljavim grudima i ona oseti drhtavicu, kao kada se prvi put našla u njegovom naručju. Zar je moguće da ga je opet želela? Bila je iznemogla i čitavo telo ju je bolelo, ali znala je da bi se opet rado bacila s njim na taj krevet, uprkos svoj iscrpljenosti koju je osećala.

- Ne pokušavaj da mi prodaš tu priču o slobodnoj vezi i

sličnim glupostima jer to nisi ti, i ja to dobro znam. Samo se osećam nelagodno. Stvari su se iznenada zakomplikovale i...

Zastao je, ne znajući šta bi joj dalje rekao, a potom obujmi njeno lice svojim toplim dlanovima.

-Kaješ li se zbog ovoga što se desilo?

Ona pokri njegove šake svojima, trljajući lagano obraz o njegov dlan.

-Ne, ne kajem se. Zašto bih se kajala? I ja... I ja sam to želela.

Zaustila je da kaže „Volim te“, ali u poslednjem trenutku se suzdržala, znajući da on ne želi nikakve reči, a ponajmanje da ga ona opterećuje svojim osećanjima. Sve dok ne bude naglas izgovorila te reči, on će moći da ignoriše istinitu dubinu njenih osećanja, premda je sigurno znao kako se osećala nakon svih tih sati provedenih u njegovom zagrljaju, predajući mu se bez zadržke, kako samo jedna zaljubljena žena može da se preda.

-Ne želim da budeš povređena - prošaputao je.

Hteo je da joj stavi do znanja da ne sme da očekuje previše od njega. Uprkos razarajućem bolu koji je oseti na samu pomisao da će joj on možda jednoga dana samo okrenuti leđa i otići, bila mu je zahvalna na iskrenosti. Sa druge strane, možda je ipak mogla da ga natera da se predomisli. On nije bio naviknut na ljubav, a bilo je vrlo očigledno da je prema

njoj, premda verovatno nevoljno, osećao mnogo više nego što je želeo.

- Ne želim da razmišljam o tome - šapnula mu je na uvo.
- Ne želim sada da brinem o nečemu što će se možda desiti jednog dana... a možda i neće. Brinuću kad se to desi.

Jednog dana će možda ostati bez njega i svakim danom jedan delić nje umiraće od emotivne gladi. Ali to će se možda dogoditi jednog dana, a ona je imala danas. Danas je bila u njegovom zagrljaju, i to je bilo sasvim dovoljno.

Kasnije te večeri morala je da se suoči sa Imodžen, koja se isprva postavila brižno, ali njena zabrinutost je izbledela čim joj je Suzan ravnodušno saopštila da nema nameru da se igra špijuna.

-Ispričala sam mu za vaš plan - priznala je. - A potom sam ga zamolila da mi ništa ne kaže kako ne bi pomislio da sam s njim samo da bih se kurvala za nekoliko informacija.

Njena svekrva preblede od besa. Prizor razjarene Imodžen bio je sve samo ne prijatan, ali Suzan je ostala nepokolebljiva, ne skrećući pogled i spremna da se suoči sa posledicama svoje iskrenosti.

-Bože dragi, Suzan, jesi li ti poludela? - povika Imodžen. - Zar još uvek nisi shvatila da možemo sve da izgubimo?

-Ne, nisam shvatila! Kord još uvek nije preduzeo ništa, osim

što je zapretio da će pokrenuti tužbu ukoliko njegova kompanija ne dobije grebene u najam. Trenutno čekamo rezultate geološkog ispitivanja. I prestanite više da ga predstavljate kao davola, Imodžen!

-Ali ti ga ne poznaješ tako dobro kao ja!

Imodžen u tom trenutku shvati da urla, te duboko udahnu, trudeći se iz petnih žila da i buzda svoja osećanja.

-Praviš ogromnu grešku time što mu veruješ. On nešto smeru, ubeđena sam u to. Kad bih imala samo neki nagoveštaj, da znam gde će prvo da udari. Mogla si barem to da saznaš - rekla je ogorčeno. - Ali umesto toga, dozvolila si da ti zavrti mozak i zaboravila si ko- me duguješ odanost.

-Volim ga - reče Suzan mirno.

Imodžen je na to zaprepašćeno pogleda.

-Ti... Šta? A šta je s Prestonom? Mislila sam...

-Ja volim Prestona, ali kao prijatelja, kao Vansovog brata...

Suzan na trenutak zastade, tragajući za prigodnim rečima.

-Ali Kord... Pored njega se ponovo osećam živom. On mi daje razlog da živim.

-Nadam se samo da ćeš se uskoro osvestiti i shvatiti s kim imaš posla. Suzan, gde je nestao onaj tvoj zdrav razum? Da, on će te rado odvesti u krevet, ali ako očekuješ nešto više od njega, onda si zaista luda. Kad te se zasiti, odbaciće te bez imalo promišljanja, a ti ćeš morati da nastaviš da živiš sa tom

sramotom. Zauvek ćeš biti samo Kordova drolja.

-A šta bih bila da sam pristala na vaš plan? - upita Suzan domišljato. - Neću mu zabosti nož u leđa, čak i ako to podrazumeva da izgubim sve što imam. U svakom slučaju, mislim da on nema nikakve zlehude namere. Sve što je želeo bile su te naftne bušotine.

-Ovo se ne tiče samo tebe! Ne rizikuješ samo ti! Preston i ja takode možemo sve da izgubimo. O tome nisi mislila, zar ne?

-Naravno da jesam. Ja samo ne mislim da treba da ga se pilašite, ništa drugo.

Imodžen odmahnu glavom i zatvori oči, kao da ne može da poveruje u Suzaninu zaslepljenost.

-Ne mogu da verujem da si toliko slepa kad je on u pitanju. Voliš ga? Baš lepo! Voli ga ako baš moraš, ali nemoj da praviš budalu od sebe time što ćeš mu verovati!

-Moram da mu verujem. Isuviše ga volim.

-To je tvoja odluka, pretpostavljam - reče Imodžen sarkastično. - Ali ne sviđa mi se što smo i mi umešani u čitavu ovu priču. Mora da je zaista poseban u krevetu kad si spremna da okreneš leđa ljudima koji te vole, znajući da zauzvrat neće dobiti ništa osim seksa.

Suzan se u trenutku oseti kao da posmatra Imodžen sa ogromne udaljenosti. U glavi joj je sve brujalo i pomislila je da će se onesvestiti. Nekako je uspela da se dočepa kuhinjske

stolice, stropoštavši se svom težinom na nju. Sve ovo ju je razdiralo, a najgore je bilo to što je u potpunosti razumela Imodžen. Ona je predosećala da Kord kuje zaveru protiv njih. Bila je uplašena, i to ne bez razloga. Imodžen je sada bila rukovodena jedi- no željom da zaštiti ono što je njeno, i bila je u stanju da povredi sve one koji joj se nadu na putu.

Imodžen je na trenutak oklevala, a potom joj se lice iskrivi i u njenim bledim, sivim očima zasjaše suze. Trepnula je nekoliko puta ne bi li ih odagnala, jer Imodžen Blekstoun nikada nije plakala, a zatim ode do sudopere, pokvasi nekoliko salveta, pride Suzan i poče nežno da joj tapka lice.

-Suzan, žao mi je - rekla je. Glas joj je isprva bio nepokolebljiv, ali već-u sledećoj rečenici je opasno zadrhta. Imodžen se nikada nije izvinjavala. - Bože dragi, pa on je čak uspeo i da nas posvađa!

Vlažni ubrusi uspeali su da ublaže Suzaninu nesvesticu, ali ne i bol u njenom srcu. Želela je da se baci Kordu u zagrljaj i prepusti se njegovim poljupcima. Želela je da zaboravi na spoljašnji svet. Međutim, uprkos satima koje je provela u njegovom krevetu, znala je da ne može da rešava sve probleme na njegovom ramenu, iako su se svi njeni problemi vrteli upravo oko njega.

- Nisam okrenula leđa ni vama ni Prestonu - rekla je, trudeći se da joj glas zvuči postojano. - Samo ne mogu da

uradim nešto što je u potpunoj suprotnosti s onim u šta verujem. Molim vas, ne terajte me da zauzmem nečiju stranu, zato što ne mogu. Ja vas sve volim; i ne mogu nikome da zabodem nož u leđa.

-Iskreno se nadam da i Kord ne želi da povredi tebe. Ne želim da budeš uhvaćena u sredini, ali izgleda mi da ćeš morati da budeš, budući da ne želiš da zauzmeš ničiju stranu. On će pogaziti sve što mu se ispreči na putu.

-Nema mi druge nego da rizikujem - prošaputa Suzan. Sta je drugo mogla da uradi?

Narednog jutra je otišla u crkvu, kao i obično, ali nije mogla da se usredsredi na propoved. Imodžen je sedela pored nje, ćutljiva, suzdržana i pogleda uprtog u sveštenika, ali Suzan je osećala da ni ona nije bila u stanju da ga sluša. Preston je imao crne kolutove oko očiju i Suzan se učini da je malčice smršao, premda je prošlo samo dva dana od kada ga je poslednji put videla. Bio je neuobičajeno napet, ali se uprkos tome smeškao i pozdravljao sa poznanicima. Suzan se pitala da li mu je Imodžen pomenula išta od sinoćnjeg razgovora, ali onda shvati da verovatno nije. Imodžen je bila isuviše suzdržana da bi plakala na nečijem ramenu, pa makar to bilo i sinovljevo.

Pošto su izašli iz crkve, Suzan je odbila Imodženin poziv na nedeljni ručak i odvezla se kući da pripremi sebi lagan obrok.

Prolećni dan bio je previše lep da bi sedela unutra, te je uzela svoj goblen i izašla u dvorište, gde je vezla par sati. Bila je poprilično smirena, premda svesna nagomilane napetosti jer je sve vreme osluškivala kola koja su prolazila bulevarom. Možda je Kord danas poseti? Odneo bi je gore u njenu spavaću sobu, na krevet na kome nijedan muškarac nikada nije spavao, i u hladnoj, uštirkanoj postelji spojio bi svoje telo s njenim.

Zatvorila je oči, osećajući kako joj međunožje postaje napeto, vrelo i bolno prazno. Naravno da će doći; sigurno će čuti njen tihi zov.

Sa zapada su dolazili olujni oblaci i vetar je počeo neprijatno da duva, ali ona je sedela tamo sve dok joj prve krupne kapi kiše nisu orosile čelo. Pokupila je goblen i pojurila ka kući, uletevši unutra baš u trenutku kad se neвреме razgoropadilo. Začuvši snažnu grmljavinu, naglo je poskočila, a potom je navukla zavese na prozore i upalila svetlo ne bi li odagnala preuranjeni sumrak.

Tek negde oko osam sati konačno je priznala sebi da on neće doći, pa je zaključala sva vrata i spremila se za spavanje. Oluja je prošla, ali kiša je i dalje padala, i ona je satima ležala budna, slušajući dobovanje po krovu i zamišljajući da je on u krevetu pored nje, onako topao i muževan. Njena ionako velika kuća sada da joj se činila još većom i praznijom nego

što je bila čak i nakon Vansove smrti, a to je bilo čudno jer je Vans živeo ovde, a uspomene na njega bile su prisutne u svakoj prostoriji.

Uprkos tome što je jutro osvanulo sivo i oblačno i što se osećala utučeno, Suzan odluči da nekako pokuša da sebi ulepša dan. Zato je obukla tamnocrvenu svilenu haljinu i opasala je širokim crnim kaišem koji nikada do tada nije nosila. Kada se približila ogledalu kako bi stavila naušnice, prilično se iznenadila ugledavši moderno stilizovanu ženu koja nimalo nije ličila na Suzan Blekstoun, budući da je ona volela znatno konzervativniju garderobu. Međutim, Suzan Blekstoun koja se tog ponedeljka pogledala u ogledalo nikada pre nije provela dan vodeći ljubav sa Kordom Blekstounom. Kockala se po prvi put u životu, a ulog je bio mnogo veći nego što je mogla da priušti. Zena koja je na kocku stavljala svoje srce, znajući da joj jako malo toga ide u prilog, nikako nije mogla da bude tako suzdržana i konvencionalna kakvom je Suzan sebe oduvek smatrala.

Uspela je da zadrži prividno veselo raspoloženje tokom čitavog dana, ali nakon što je došla kući i pojela večeru koju joj je Emili pripremila, sve na šta je mogla da misli bio je Kord, a sve što je mogla da radi bilo je da iščekuje njegov poziv ili dolazak. Ako mu je dan koji su proveli zajedno išta značio, zašto se nije potrudio da je ponovo vidi? Zar je sve to

za njega bila samo puka zabava? Seks koji je zaboravio odmah narednog dana?

Pomišljala je na to da se odveze do Džubili Krika, ali su je sitni sati i kiša koja je uporno sipila odgovorili od te ideje. Sutra će se sigurno javiti.

Ali nije se javio, a sati su se razvlačili u nedogled. Pozvala je informacije kako bi proverila da li je uveo telefon, ali priključak na njegovo ime nije ni postojao. Više nije mogla čak ni da se pretvara da je vesela, a zabrinutost na njenom licu kao da se direktno ogledala i na Prestonovom. Suzan je znala da je on likvidirao svu aktivu kako bi nadomestio novac na Kordovom računu i želela je da mu ponudi pomoć, ali imajući u vidu ponos Blekstounovih, odlučila je da odustane od tog predloga. On bi je svakako odbio.

U četvrtak popodne odvezla se do Džubili Krika, ali od Korda nije bilo ni traga ni glasa. Provirila je kroz prozore, videvši da je unutra sve pod konac. Nije bilo prljavih sudova niti odeće razbacane unaokolo. Probal je da uđe i na prednja i na stražnja vrata, ali i jedna i druga su bila zabravljena. Pri pomisli da je možda za- uvek otišao, oči joj se ispuniše suzama, ali nekako je uspela da se sputa da ne brizne u plač; nije žalila zbog onoga što se desilo, već zato što je provela samo taj je- dan dan u njegovom naručju. Nije bilo u redu da nekome pokažeš kako izgleda raj, a da potom

iščežneš kao da nikada nisi ni postojao. Kada je Kord bio u pitanju, želela je sve: sve njegove osmehe, njegove poljupce, njegovo društvo svakog dana. Želela je da ona bude ta koja će smirivati njegov bes i uzburkavati njegove strasti. Želela je da se budi pored njega svakog jutra i da posmatra njegovo sneno lice, a noću je želela da leži pripijena uz njegovo čvrsto, snažno telo.

Ipak, koliba nije bila ispražnjena, što je značilo da će se ipak vratiti. Samo... Zašto nije mogao da je obavesti da odlazi, ili kada će se vratiti? Zar mu je jedan telefonski poziv predstavljao toliki problem?

Međutim, pošto je malo bolje razmislila, Suzan shvati da on zapravo samo radi ono što mu je ona naložila, a ona mu je zabranila da joj bilo šta govori. Šta ako je njegov nestanak imao neke veze sa Imodžen i Prestonom? Oni su bili ubedeni da on kuje zaveru protiv njih, i premda ga je ona branila, sada više nije bila sigurna.

Šta je ona uopšte znala o njemu osim da je bio toliko uzbudljiv i opasan da je srce htelo da joj iskoči iz grudi svaki put kad bi ga ugledala? Uprkos tome što je bio gladan i zahtevan ljubavnik, prema njoj se ophodio izuzetno nežno i pažljivo. Njegovo telo bilo je prošarano ožiljcima zadobijenim u brojnim bitkama i ona ga je zavolela baš takvog kakav je bio, ali ipak je bila bolno svesna da je gotovo sve u vezi sa

njim za nju i dalje bilo ogromna nepoznanica. Ako je već živeo tako kako je živeo, kako je mogla da očekuje išta drugo nego da udari na ljude koji su ga oštetili? Da li je bila luda zato što mu je verovala? Oduvek je mislila da je ukrotitelj zveri koji u kavez s lavovima ulazi nenaoružan načisto budalast, ali ona je sada bila ista takva. Najednom je shvatila da je Kord bio i više nego sposoban za osvetu; štaviše, on je mogao da je uzdigne na nivo čiste umetnosti.

Narednog dana, negde oko podneva, Preston uđe u njenu kancelariju i umorno se zavalj u fotelju prekoputa nje.

-Uradio sam to - rekao je iscrpljenim glasom. - Likvidirao sam svu aktivu, ali Kord je sada u potpunosti isplaćen.

Suzan je saosećajno posmatrala tamne kolutove oko njegovih očiju.

—Da si mi barem dopustio da pomognem...

-Ne, hvala, draga.

Uspeo je da nabaci jedan blagi osmeh samo za nju.

-To nije bilo tvoje maslo i nije trebalo ti da plaćaš. Sad kad je dug isplaćen, ako ne želiš, ne moraš da mu daš grebene u najam.

-Bilo bi mi draže da ste nesuglasice mogli da rešite razgovorom - reče Suzan. - Nije u redu da u jednoj porodici dođe do tako ozbiljnog raskola. Prošlo je toliko vremena. Zašto to jednostavno ne ostavite u prošlosti?

- Mnogo je ozlojeddenosti sa obe strane - odgovori Preston. Ispružio je svoje duge noge ispred sebe i nonšalantno ih prekrstio. - Nikada se nismo dobro slagali. To sa Džudit Keler bila je samo kap koja je prelila čašu. A sada i ti... Kako da ga ne mrzim?

Suzan pocrvene, osetivši nelagodu jer mu prouzrokuje toliki bol.

- Ne budi takav, molim te. Ne dolivaj ulje na vatru. Ne želim da budem seme razdora između vas dvojice.

- Ali tako slatko, predivno seme - začikavao ju je, ne skidajući pogled s nje. On je zaista neverovatno zgodan muškarac, pomisli Suzan, donekle iznenađena svojim zapažanjem, vitak i elegantan, toliko da se ponekad činilo kao da je pogrešio vek. Preston je bio čovek na mestu, savršeno stručan u svom poslu, pribran i organizovan.

Kada se njen pogled ponovo susreo s njegovim, Suzan primeti da je sada i ono malo sjaja u njegovim očima iščezlo.

-Često ga vidaš? - upitao je konačno, boreći se da prikrije osećanja.

Ne, uopšte - odgovori Suzan, osetivši pri tom razarajući bol u grudima. Na trenutke je bila zapanjena načinom na koji se potpuno prepustila čoveku koga uopšte nije poznavala i koji je bio direktna pretnja nje- nom mirnom, spokojnom životu. Ali onda bi se prisetila njegovih vrelih poljubaca, shvativši da mir

i spokoj koje je donedavno imala više nisu mogli da je ispune, jer on je bio čovek koji je pobuđivao najdivljije strasti koje je žensko srce bilo u stanju da oseti.

- Voleo bih da zna da mu je novac uplaćen. Hoćeš li ti to da mu kažeš umesto mene?

-Ako ga budem ponovo videla - reče Suzan. — Ne znam gde je. Ovo priznanje duboko ju je potreslo i ona oseti ogromnu prazninu pri samoj pomisli da ga možda više nikada neće videti.

-Napustio je grad? - upita Preston, naglo se uspravivši u fotelji.

-Ne znam. Nisam ga videla nedelju dana. Odlazila sam do kolibe, ali tamo ga nisam zatekla.

-Ili je ponovo otišao, ili kuje neku zaveru protiv mene - promrmlja Preston odsutno, dobujući prstima po Suzaninom radnom stolu. - Obavesti me ako se budeš čula s njim.

Ustao je i napustio kancelariju, vidno zabrinut zbog Kordovog nestanka.

Potom je ušla Beril sa gomilom dokumenata za potpisivanje i Suzan na neko vreme iskorači iz beskrajne usamljenosti u koju je bila utonula, bolno svesna da će se uskoro opet vratiti u tu hladnu i mračnu jamu bez dna iz koje možda više nikada neće u potpunosti izaći.

8.

Baš kada se dovezla do svoje kuće, naišla je snažna oluja iz pravca Zaliva, preteći da je natopi do gole kože dok je pretrčavala kratku razdaljinu između automobila i trema. Pošto je videla da dolazi, Emili ju je dočekala na vratima sa ogromnim peškirom u rukama. Tek što je Suzan izula svoje natopljene cipele i obmotala kosu peškirom, kiša je prestala isto tako iznenada kao što je i počela, ostavljajući za sobom samo prijatno kapanje vode sa drveća. Nekoliko trenutaka kasnije olujnog oblaka više nije bilo, a sunce je veselo zasjalo, pa su kapljice kiše zasvetlucale poput dijamanta.

-Da sam sačekala u kolima samo jedan minut, sve bi bilo gotovo i ne bih bila ovako mokra - reče Suzan pomalo ljutito.

Emili nije mogla da se suzdrži a da se ne nasmeje.

-Da si htela predvidljivo vreme, živela bi u Arizoni. Idi gore i osuši se, taman dok ja završim večeru.

Petnaestak minuta kasnije Suzan je opet bila dole, pomažući Emili da dovrši ukusan obrok koji je pripremala. Emili ju je posmatrala dok je postavljala samo jedan tanjir na sto i srce joj se stegnu od tuge. Odlazi kutlaču sa strane, podbočila se i upitno pogledala Suzan.

-Volela bih da znam zašto svako veče jedeš sama, umesto da te Kord Blekstoun izvodi u provod?

Suzan pocrvene, ne znajući šta da odgovori.

-To što je prespavao jednu noć na kauču ne znači da ga ja zanimam... - pokušala je da se izvuče iz neugodne situacije.

-Gluposti! - prekinu je Emili. - Ja imam oči, i videla sam kako te je gledao onog jutra. I ti si njega gledala na isti način, ne trudi se da to porekneš. Potom ste otišli gore zajedno, i prošlo je prilično vremena pre nego što je sišao.

- Ne znam gde je Kord - priznade Suzan beznadežno, ne skidajući pogled sa stola. - Nije u kolibi. Nije se javljao; nije mi čak ni rekao da odlazi, niti kuda ide. Mislim da se neće vratiti.

-Vратиće se on, upamti šta ti kažem - reče Emili samouvereno. - On nije naviknut da ikome polaže račune, ali da je naumio da ode zauvek, sigurna sam da bi te obavestio.

-Ti si ga poznavala kao dečaka - reče Suzan, pogledavši u Emili sa neskrivenom željom da sazna sve o njemu. - Kakav je bio?

Ionako brižna, Emili se još više razneži ugledavši Suzanin bolećiv izraz lica.

-Sedi - rekla je. - Pričaću ti dok budeš večerala.

Suzan je poslušala, odsutno nabadajući na viljušku komadiće jagnječeg odreska i dinstanu šargarepu, inače jedno od njenih najomiljenijih jela.

- Bio mi je izrazito drag - započe Emili, vraćajući se u

mislina dvadesetak godina unazad. - Uvek je bio spreman na šalu i činilo mi se da je u našoj kući bio nekako posebno opušten. Nikada se nije dobro uklopio u društvo koje su mu nametali njegovi roditelji, što ga je učinilo još divljijim nego što je inače bio, a bio je prilično divalj. Uvek je bio ispred ostalih, uvek jači od svojih vršnjaka, brži, sa boljim ocenama, lepšim devojkama. Jurile su ga čak i one iz viših razreda. Sve mu je išlo od ruke. Nikada nisam videla tvrdoglavije i upornije stvorenje od njega. Morao je da izgura svoje, pa to ti je. Kad malo bolje razmislim, mislim da mu je bilo dosadno. Nedostajali su mu novi izazovi.

Suzan je u svojoj glavi polako sklapala priču o dečaku koji je prebrzo sazreo, ne postavljajući sebi nikakve granice, niti ih prihvatajući. Bio je obdaren izuzetnom kombinacijom gena i srećnog sticaja okolnosti koji je trebalo da ga učine prototipom zlatnog dečaka, sa svim ugodnostima i privilegijama visoke srednje klase. Bio je zgodan i natprosečno inteligentan, a priroda ga je osim toga obdarila i neverovatnim šarmom. Međutim, njegovom neumornom, radoznom umu to nije bilo dovoljno i on je tražio još, gurajući napred sve do granice koju više nije bilo moguće preći.

U Kordovom životu postojali su mračni periodi, trenuci kada je gledao smrti u oči, kad se smrzavao i gladovao, ali

uprkos svemu tome, ona nije mogla da ga zamisli uplašenog. Ipak, i ono malo preostalih tragova zlatnog dečaka sada su bili pomračeni grubošću života koji je vodio. Možda je sada imao novac, možda je živeo ugodno, ali nije uvek bilo tako i njegova čula i dalje su bila na oprezu. Pomislila je na ožiljke na njegovom telu i dah joj zastade.

-Svi se ophode prema njemu kao prema divljoj životinji - rekla je sa tugom u glasu. - Zašto ga se toliko plaše?

-Zato što ga ne razumeju. Zato što on nije poput njih. Neki ljudi se boje munje, neki misle da je predivna, ali svi su oprezni s njom.

Da, on je bio divalj i predivan poput bljeska munje, i podjednako opasan. Zurila je u Emili, očiju ispunjenih suzama.

-Volim ga.

Emili tužno klimnu glavom.

-Znam, dušo, znam. Sta nameravaš da učiniš?

-Ne mogu ništa da učinim, zar ne? Samo... da ga volim, i da se nadam da će sve ispasti dobro.

Uzaludno se nadam, pomislila je ogorčeno. Kako je moglo da ispadne dobro? Bilo je nemoguće kontrolisati munju.

Od kada je otišao, minuti su se razvlačili u nedogled, idući joj po živcima. Jedan sat bio je poput čitavog života, a jedan dan čitava večnost. Ni knjige, ni baštovanstvo, ni gobleni nisu

uspevali da ublaže njenu čežnju. Sve o čemu je mogla da razmišlja bio je Kord.

Kad bi samo bio s njom! Pored njega nije je bilo briga ni za Prestona, ni za Imodžen. U Kordovom naručju nije je bilo briga ni za šta. Zelela je da se izgubi u njemu i da se nikada više ne vrati. Volela ga je najjednostavnije i najpotpunije i nije joj bilo druge nego da sledi isključivo svoja osećanja.

To veče dugo nije mogla oka da sklopi, a kada je konačno utonula u san, negde posle ponoći trgla ju je snažna grmljavina koja je zatresla prozore. Suzan se prvo samo sklupčala u postelji, osluškujući dobivanje krupnih kapi kiše po krovu i pokušavajući ponovo da zaspi, ali pošto joj san nikako nije dolazio na oči, odlučila je da uključi radio kako bi poslušala vremensku prognozu. Pošto je upalila lampu na noćnom stočiću, učini joj se da osim grmljavine čuje još neke zvuke i shvati da neko silovito lupa na njena vrata. Potom su udarci utihnuli, ali kada ih je opet začula, skočila je iz kreveta kao oparena, dohvatila svoj kućni mantil i sjurila se niz stepenice.

-Ko je to? Šta se dogada? - upitala je dok se približavala vratima.

Umesto odgovora, začula je samo grohotan smeh.

-Dogada se samo to da si ti sa one strane vrata, a ja sa ove.

-Korde!

Srce joj je poskočilo od radosti i ona brže-bolje otključa vrata i otvori ih. On utrča unutra, unoseći sa sobom svež miris kiše, divalj i opasan poput najmračnije noći. Kosa mu je bila razbarušena od snažnog vetra, a njegove blede oči su se caklile. Na sebi je imao savršeno skrojeno crno, poslovno odelo, s tim što mu je sako nehajno visio, kravata mu je bila olabavljena a košulja otkopčana do struka. Odelo nije uspevalo da prikrije njegov buntovnički izgled, i Suzan oseti kako joj se usta suše od čežnje.

-Gde si bio? - upitala je nestrpljivo, povukavši ga za rukav. — Zašto mi se nisi javio? Tako sam brinula... - naglo je zastala, shvativši šta je upravo učinila i posmatrajući ga beskrajno ranjivim pogledom.

- Suzan... - nežno ju je opomenuo. - Bez pitanja, sećaš se? Neću ti ništa reći, ni gde sam bio, ni kuda idem.

Ponovo se prolomila snažna grmljavina i usne mu se izviše u osmeh, otkrivajući njegove blještavo bele zube.

-Obožavam oluje - rekao je, zakoračivši prema njoj i obujmivši je rukama oko struka. - Obožavam da vodim ljubav dok pada kiša.

Nešto nije bilo u redu; nije mogla da dođe do daha. Zbunjeno je zurila u njega, grčevito se držeći za revere njegovog sakoa.

-Baš sam htela da uključim radio da poslušam prognozu - promrmljala je.

On se opet nasmeja.

-Oluja, oluja i oluja - reče Kord šaljivo, privlačeći je još bliže k sebi. - Koga je uostalom briga za vreme?

Sjaj u njegovim očima i dalje je zaslepljivao Suzan.

-Kad... Kad si se vratio? - upitala je oprezno. - Ili je to još jedno od nedozvoljenih pitanja?

-Večeras - odgovorio je. - Vozio sam prema kući, razmišljajući o tome koliko sam umoran i kako jedva čekam da se srušim na krevet, a onda sam pomislio ka- ko bi mnogo bolje bilo da se srušim na krevet s tobom, i evo me ovde.

-Ne izgledaš umorno - primeti Suzan. I nije. Bio je pun energije. Gotovo ju je pržio svojim dodirom.

-Sada nisam - rekao je, a zatim je spustio svoje usne na njene. Učinio je to bez oklevanja, ljubeći je još dugo potom. Ona se grčevito držala za njega, isprva za njegove revere, da bi ga konačno čvrsto obujmila oko vrata. On ju je podigao i krenuo da se penje uz stepenice, ostavljajući sva svetla upaljena.

Spustio ju je tek pošto su ušli u njenu spavaću sobu, ne skidajući pogled s nje dok je skidao kravatu i prebacivao je preko naslona stolice. Potom su usledili sako i košulja. Kada je skinuo cipele i sagnuo se da svuče čarape, Suzan zadrhta ugledavši njegovo polunago telo, tako zategnuto i moćno, te lagano razveza satenski pojas svog ružičastog kućnog

mantila, pod kojim su se nazirale njene oble, čvrste grudi.

Konačno je svukao i pantalone, ostavši samo u boksericama koje nisu uspevale da prikriju njegovu uzbuđenost. Telom joj prode gotovo neizdrživa jeza kada je bez ikakvog ustručavanja skinuo i gaćice, priljubivši svoju nabreklu muškost uz nju, nag i moćan poput kakvog antičkog božanstva.

Ona smaknu svoj penjoar s ramena i svilenkasta tkanina skliznu na pod. Njegov gladni pogled postajao je sve opasniji, a kada ju je plegao na krevet, Suzan ispružu ruku da ugasi lampu, ali on je zaustavi, uhvativši je svojim snažnim prstima za zglob.

- Ostavi svetlo - rekao je zapovednim tonom. - Maštao sam o ovome sve vreme dok me nije bilo. Ne želim da propustim ni jedan milimetar tvog tela.

Suzan nije mogla da suzbije rumenilo koje joj je oblilo grudi, a potom i obraze. Uzeo ju je bez reči u svoje naručje.

Istraživao je njeno telo kao da nikada pre nije vodio ljubav s njom, kao da u njegovoj kolibi nisu zajedno proveli jedan predivan sunčan dan. Dok se grčila pod njim, omamljena požudom, Kord na trenutak zastade kako bi uzeo nešto iz džepa svojim pantalona, i Suzan odmah shvati o čemu je reč. Želeo je da skine sa sebe odgovornost za eventualne posledice. Potom je opet nalegao na nju i snažno skliznuo u njeno

medunožje. Suzan obavi noge oko njegovog struka, presrećna što je opet u njegovom zagrljaju, što ga ponovo ljubi i predaje mu se u najintimnijem činu između jednog muškarca i jedne žene. A onda je osetila kako njeno uzbuđenje dostiže vrhunac i kako čitavo njeno telo podrhtava. U istom trenutku začula je jecaje koji su skliznuli sa nje- govih usana, da bi njegovo do malopre napeto telo najednom obamrlo, iscrpljeno, naležući na nju svom svojom težinom. Kord uzdahnu i pažljivo skliznu sa nje, a zatim se okrenu na leđa i spusti glavu na njeno toplo, oznojeno poprsje.

- To možda nije bilo neophodno - prošaputa Suzan, milujući mu čelo svojim dugim, nežnim prstima. - Ja... nisam sigurna da mogu da zatrudnim. Vans i ja nikada nismo koristili zaštitu, ali ja nijednom nisam ostala trudna. Ne znam, čudno je...

On zatvori oči, a na licu mu zaigra blaženi smešak.

-To mi ne zvuči baš ubedljivo. Ako postoji čovek na ovoj planeti koji može da ti napravi dete, onda sam to ja. Jednostavno tako osećam, a mene osećaj jako retko vara. Prošle nedelje smo prilično rizikovali, ali od sada ćemo biti pažljiviji.

Otvorio je jedno oko, odmerivši je iskosa.

-Obavezno mi reci ako je već kasno za bilo kakvu zaštitu. Čim budeš saznala.

-U redu - složila se, uranjajući u jastuk i zatvarajući oči. Sa njim se osećala tako prirodno i opušteno, čak i kad su razgovarali o tako intimnim stvarima kao što je bila ova.

Kada je sledeći put otvorila oči, on je već bio zaspao. Suzan je nameravala da učini to isto, ali najednom začu još jedan udar groma i nepogrešivi zvuk grane kako se odvaja od drveta i pada na zemlju. Ona se naglo uspravi u krevetu, ali pre nego što je uspela da ustane, on je otpozadi obujmi oko struka i obori je nazad na krevet.

- Kuda si ti pošla, nevaljalice jedna? - zadirktivao ju je.

- Drveće... - zaustila je Suzan, i upravo u tom trenutku sva svetla se pogasiše i oni ostadoše u mrklom mraku.

-Do đavola - promrmlja Kord. Sada je i on sedeo. - Gde su baterijska lampa i radio?

-Lampa je u prvoj fioci noćnog stočića - reče Suzan, obmotavajući se čaršavom pošto je najednom osetila nalet svežeg vazduha. - Radio je dole u salonu.

-Na baterije?

-Da.

Slušala je zvuk prevrtanja stvari po fioci, sve dok konačno nije napipao baterijsku lampu i upalio je. Snažan snop svetlosti najednom je rasterao pomrčinu.

-Idem dole po radio. Budi ovde.

A šta joj je drugo preostajalo? Sklupčala se i naslonila slavu

na kolena, posmatrajući kroz prozor oluju koja je dalje besnela. Bila je bučna i razjarena, ali nekako veličanstvena. Međutim, Suzan je bilo žao starih stabala koja su okruživala kuću. Ako neko drvo krene da se ruši, moglo bi ozbiljno da ošteti krov i spoljašnje zidove.

Kord se ubrzo vratio u sobu noseći radio na baterije u ruci. Uključio ga je i pronašao frekvenciju jedne lokalne radio stanice iz Biloksija. Stavio je aparat na noćni stočić, a potom je ugasio lampu i legao u krevet pored nje, obarajući je u svoje naručje.

Tokom narednih pola minuta prostoriju je ispunio živahan glas voditelja. „Dobili smo obaveštenje da je opasnost od uragana konačno prošla. Čini se da zaposleni u meteorološkoj stanici već neko vreme nisu pogledali kroz prozor. Ovo ja zovem kišom! Ozbiljnije štete nije bilo, premda je u pojedinim delovima grada došlo do nestanka struje. U svakom slučaju, ništa strašno, na- rode. Bićemo u kontaktu sa meteorološkom stanicom, i ukoliko postane opasno... ”

Kord ispruži svoju dugu ruku i ugasi radio, prekidajući voditelja u pola rečenice.

-Ma, nema više opasnosti - promrmljao je, i ona takođe primeti da je grmljavina postajala sve reda i udaljenija. Utom je došla i struja i sva svetla se najednom upališe, zaslepljujući ih svojom iznenadnom blistavošću.

On se nasmeja i naglo se uspravi u sedeći položaj.

-Nameravao sam da ostanem s tobom sve dok struja ponovo ne dode - rekao je, a potom je ustao s kreveta i sagnuo se da dohvati svoje bokserice.

Suzan se takođe pridiže, zureći u njega iznenađeno. Pre nego što je uspela išta da kaže, on je već bio obukao pantalone. -

-Zar nećeš da ostaneš?

-Ne - rekao je, uputivši joj jedan hladan, dalek pogled.

-Ali, već je kasno. Zašto bi sad vozio do Džubili Krika?

-Iz tri razloga - prekinuo ju je. Glas mu je bio grub i prekoran. - Prvo, volim da spavam sam. Drugo, zaista mi je potreban san, a ako ostanem ovde znam da se neću naspavati. I treće, Emili me je prošli put zatekla kako spavam na kauču u salonu, ali ako me zatekne u tvojoj spavaćoj sobi, to će biti potpuno drugačije.

Suzan oseti oštar bol u grudima, ali ipak je uspela da načini napor i da mu se osmehne. Ponovo se zatvarao u sebe, pomislila je.

-Brineš za svoj ugled? - zadirivala ga je. - Obećavam da ću svima reći da sam ja zavela tebe.

Njeno prividno dobro raspoloženje je upalilo; on se nasmeši i sede na krevet pored nje.

-Drago mi je što razumeš — prošaputao je.

Međutim, kada joj je prišao toliko blizu da je mogao da vidi bol u njenim očima, premda se ona svim snagama trudila da ga prikrije, Kord se najednom namršti i ponovo naglo ustade. On nije bio naviknut da ikome polaže račune niti da priča o svojoj prošlosti, a sada je prvi put nakon mnogo godina zatekao sebe kako pokušava nekome da objasni svoje postupke. Potreba da ublaži taj nepodnošljiv bol u njenim predivnim plavim očima bila je jača od njegove gordosti.

-Suzan, ne osećam se prijatno kad spavam s nekim, više ne. Proveo sam previše godina čuvajući svoja leđa. Može da se desi da zadremam, ali ne mogu da utonem u dubok san. Jedan deo mene je uvek budan i spreman na pokret. Tako ne mogu pošteno da se odmorim, a večeras sam zaista umoran. Potrebno mi je da se dobro naspavam. Izaći ćemo na večeru sutra uveče... to jest, već večeras, budući da je već novi dan. Pola osam?

-U redu. Biću spremna.

On joj namignu.

- Neću se buniti ako ne budeš obučena.

Dok se oblačio, Suzan ga je pomno posmatrala, nesvesno krijući svoju nagost čaršavom. Grickajući donju usnu, pokušavala je da suzbije sopstvena osećanja kako bi bolje razumela njegova. Znala je da Kord oseća nelagodu i da ne može da se opusti kada je bilo ko sa njim, i priseti se one slike

kako ostavlja žene same u krevetu i odlazi da se osami. Sada je i ona bila jedna od tih žena, ostavljenih da jecaju u hladnoj postelji nakon što ih on zauvek napusti. Ipak, da je mogla da vrati vreme, prepustila bi mu se još one prve večeri kad ga je upoznala, jer više nije htela da propusti nijednu priliku da bude s njim.

Pošto se obukao, Kord se sagnu da uzme sako i pri tom je ovlašno poljubi u obraz. Suzan pusti čaršav i kleknu na kolena, obavijajući mu ruke oko vrata. On na trenutak zastade, posmatrajući njene čulne usne, nabrekle od njegovih poljubaca, a zatim mu pogled pade na njene guste crne trepavice koje su besprekorno štatile njena dva plava oka. Bila je tako meka, topla i ženstvena. Klizeći prstima niz svaku udolinu na njenom vitkom telu, počeo je strastveno da je ljubi, sa jezikom duboko u njenim ustima. Uprkos tome što je bio obučen, žudnja i nezasitost opet su očvrsle njegovu muškost, i sve što je mogao da učini bilo je da se naglo odvoji od nje.

- Ubićeš me - promrmljao je, uputivši joj pogled koji nije uspela da protumači jer je odmah potom izleteo iz sobe. Suzan je ostala nepomično da kleči sve dok nije čula kako se ulazna vrata s treskom zatvaraju; a onda se bacila na krevet, boreći se s vrelin suzama

koje samo što nisu potekle. Na trenutak joj se učinilo da je želeo da ostane, ali samo da bi zadovoljio svoju telesnu

potrebu, a ne zato što joj je verovao, ne zato što je mislio da može da spava na njenim grudima. Znala je da je mogla da ga namami nazad u krevet, ali to nije bilo ono što je želela. To veličanstveno ludilo koje bi je zaposelo svaki put kad bi je on dotakao bilo je predivno, ali ona je želela više od toga. Želela je njegovu ljubav i njegovo poverenje.

Tigar je savršena zver, nesputana i apsolutno moćna, ali osuđena na večitu samoću. Predivan tigar je usamljen, lovi sam, spava sam. Samo kada se pari nije sam, ali trenuci fizičkog sjedinjavanja traju kratko, i on potom nastavlja usamljeno da luta. Kordova priroda bila je poput tigrove. Nakon parenja bi odlazio u svoju postelju, daleko od svih, jer nikome nije verovao.

Suzan se istovremeno osećala bespomoćno i besno. Zašto nije mogla da se zaljubi u čoveka koji je voleo da se ušuška pored žene, čoveka koji nije proveo pola svog života lutajući po kugli zemaljskoj, koji je radio normalne stvari kao što su odlazak na posao tokom nedelje i košenje trave vikendom? Zato što, prekinula je naglo tok sopstvenih misli, taj čovek ne bi bio Kord. On je bio divalj, prelep i opasan. Da je želela čoveka koji to nije bio, još odavno bi se zaljubila u Prestona.

Ležala je budna, očiju uprtih u tavanicu, dok su sati neosetno prolazili jedan za drugim. Tako je dočekala ;oru, a potom je i ispratila. Jedan deo nje bio je povređen i ponižen

jer je osećala da je te noći došao samo radi seksa, ali drugi deo nje bio je zadovoljan što je uopšte došao. Ako je već vodio ljubav sa nekom ženom, želela je da to bude ona. Želela je da veruje da pored fizičke želje on prema njoj oseća još nešto, ali ako nije, ona će se svim snagama potruditi da počne. Dok god je dolazio, imala je čemu da se nada.

Narednog dana bila je iznenađena kada je, ugledavši crvenu mrlju na svojim gaćicama, shvatila da njihovo nesputano vođenje ljubavi nije urodilo plodom; osećala se tromo tokom čitavog dana, ali to je pripisivala neispavanosti. Međutim, bila je još više iznenađena kada je ubrzo potom briznula u plač, shvativši da se podsvesno nadala da će Kordovo seme ipak pronaći plodno tle. Gotovo da je mrzela svoje telo jer je bilo tako nepredvidivo; želela je njegovo dete, deo njega koji će zauvek biti njen. Nikada ne bi upotrebila trudnoću da ga veže za sebe, ali njegova beba, to da, strahovito je želela njegovu bebu! Na samu pomisao kako u svom naručju drži detence sa mekom tamnom kosicom i svetloplavim očima u njoj se najednom probudiše majčinski instinkti.

Kada je Kord to večer došao po nju, bila je bleđa i imala je tamne podočnjake ispod očiju. Odmah mu je rekla da ne mora da brine za trudnoću, a primetivši njegovo neskriveno olakšanje, bila je na ivici da zaplače. Uprkos tome, večera je

bila prijatna, a nakon jela su čak malčice i plesali uz zvuke lagane, snene muzike u stilu četrdesetih. Odveo ju je u jedan restoran u Nju Orleansu u kome nikada pre nije bila. Čim su ušli, svidela joj se ta neka patina koja je podsećala na ona dobra, stara vremena. Dopao joj se način na koji se te večeri ophodio prema njoj. Popila je nešto više nego što je inače bila navikla i osećala se kao da lebdi na oblacima dok ju je vozio kući u moćnom, belom jaguaru, premda je očekivala da će doći u svom crvenom blejzeru. Čovek ima stila, pomislila je dremljivo, prelazeći prstima preko belih kožnih sedišta. Potom je podigla pogled ka njegovom licu, ispruživši ruku i prešavši ovlašno kažiprstom preko njegovih usana.

-Tako si lep - šapnula mu je na uvo.

—Slobodno možeš da mi se diviš kad god to poželiš, gospo - rekao je šaljivo, ali pogled u njegovim očima kada se na trenutak okrenuo prema njoj bio je sve samo ne šaljiv. Oči su joj bile snene i bila je malčice pijana, i on je znao da bi mu rado pohrlila u zagrljaj ukoliko bi zaustavio auto i poželeo da je ima tu, u svom belom jaguaru. Na ovu pomisao podiđe ga blaga jeza i on se promeškolji na svom sedištu. Želeo ju je, ali bio je svestan da se nije osećala baš najbolje, a on je hteo da ona uživa u njemu isto koliko i on u njoj, a ne samo da prepusti svoje telo kako bi ga on iskoristio zarad sopstvenog zadovoljstva. Prisetio se kako je izgledala u trenucima

strasti i obli ga hladan znoj. Kada se sve ovo završi i kad ostvari sve što je naumio, odvešće je na jedno dugo putovanje, možda čak i na krstarenje, i vodiće Ijubav s njom koliko god bude želeo. Tek tada će— e možda uspeti da zadovolji barem delić—svoje žudnje za njom. Uživaće u njenom tananom, baršunastom telu, tako iznenađujuće senzualnom. Njena senzualnost bila je potpuno prirodna i činilo mu se da je ona gotovo uopšte nije svesna. Savršena dama, pomislio je, sve dok je ne bi uzeo u svoje naručje; onda bi se pretvarala u vrelu, pohotnu razvratnicu koja mu je oduzimala dah.

Nije planirao ništa dalje od toga; Kord nije voleo da pravi dugoročne planove jer su ga oni sputavali da postupa u skladu sa datim okolnostima. Pošto bi osmislili nekakav plan u svojoj glavi, ljudi su bili skloni da ga se slepo drže, premda je situacija često nalagala upravo suprotno. Za razliku od većine, kada je Kord planirao stvari, on bi uvek predvideo mogućnost da skoči ulevo umesto udesno, ili da pak potpuno promeni pravac svog kretanja. Upravo ta sposobnost održavala ga je u životu. Na taj način je bio biće trenutka, ali to ga nije sprečavalo da i dalje hrli ka svom cilju. Obično je bio pripremljen za bilo koga i bilo šta, ali kada se vratio u Biloksi nije bio pripremljen za iskonsku strast koju će osetiti prema ženi koja je jednom nogom stajala na ne- prijateljskom tlu, odlučna da tamo i ostane. Međutim, kad bude pobedio,

Suzan će biti njegova, a on će zauzeti sve njene misli. Divlja posesivnost koju je osetio prema njoj naterala ga je da izmeni svoje planove, ali na kraju... na kraju će sve biti onako kako je planirao i ona će konačno biti samo njegova.

Suzan je bila isuviše umorna, pospana i ošamućena od vina da bi uopšte pokušala da shvati zašto je Kord tako naglo otišao. Znala je samo da je razočarana; mogla je da skuva lonče kafe, da se sklopčaju jedno uz drugo i da gledaju televiziju, baš kao što su ona i Vans često radili...

Ali Kord nije bio Vans.

Suzan je stajala u mračnom predvorju svoje kuće, posmatrajući predivan, topao dom koji je Vans izgradio

za nju. Svetlo koje je ostavila upaljeno u dnu stepeništa obasjavalo je zidove krem boje i elegantne prozore koji su se prostirali od poda do plafona. Njen dom je bio ušuškan i prijatan, jer je u njemu bila proživljena jedna velika ljubav, ali sada je stajala sama u tmini, okružena stvarima koje joj je Vans priuštio, a sve o čemu je mogla da razmišlja bio je drugi muškarac. Kord je ispunio njene dane, njene noći, njene misli, njene snove. Njegove bledoplave oči bdele su nad njom kao što mesec bdi nad morem. Pokušala je da prizove u sećanje Vansovo lice, ali ono kao da je odbijalo da se prikaže. On je bio taj koji ju je naučio šta je to ljubav; njegova nežnost i posvećenost stvorile su od nje toplu i brižnu ženu. Ali Vansa

više nije bio tu. *Vanse, istinski sam te volela*, obratila mu se setno, ali odgovora nije bilo. Vans je bio mrtav, a Kord tako nesputan i živ.

Umesto da se vrati u krevet, otišla je u salon i iz police s knjigama izvukla jedan omanji album sa fotografijama. Sigurno je prošlo četiri godine otkako sam ga poslednji put uzela u ruke, pomislila je. Oprezno ga je otvorila, kao da se plaši onoga što će unutra zateći, našavši se licem u lice sa Vansovim slikama.

Kako je mladoliko izgledao! Tako sveže i otmeno! Osmotrla je taj prepoznatljivi odsjaj u njegovim svetlim očima, taj obešenjački osmeh i oštre crte Blekstounovih. Njegova sličnost sa Kordom bila je i više nego primetna. Izgledao je baš onako kako je zamišljala Korda pre nego što ga je život ogrubeo. "Volela sam te", prošaputala je, posmatrajući Vansovo nasmejano lice. „Da si mogao da ostaneš, volela bih te zauvek."

Ali nije ostao, a Kord je ukrao svu njenu ljubav poput pravog odmetnika.

Nežno je vratila album na njegovo mesto i napustila salon, penjući se polako stepenicama, nazad u svoj prazan krevet, dok su joj misli i čula bili zaokupljeni sećanjem na prethodnu noć, kada je Kord poput oluje upao u njen dom, onako divalj i moker. Nije čak ni pomišljala na to da mu nešto prebaci,

uprkos tome što ga nije bilo nedelju dana. Štaviše, samo se skinula i predala mu se, a znala je da bi to isto učinila i da je hteo da je uzme odmah s vrata, dole u predvorju.

Skinula je šminku s lica, zatvarajući pritom oči jer je i dalje bila blago opijena, kako od vina, tako i od Kordovog muževnog mirisa koji joj se zadržao u nozdrvama. Pokušala je da ubedi sebe da je ipak mario za nju, ali pomisao na to kako je te noći brzo utekao od nje nije joj davala mira. I to mu nije bilo prvi put. On želi samo seks sa mnom, pomislila je, ali potom shvati da je moralo da postoji nešto više od toga, jer u suprotnom... to sigurno ne bi podnela.

8.

Došla je i prošla još jedna sedmica, a Suzan se činilo da sve manje poznaje Korda. On je bio najzagonetniji čovek koga je ikada upoznala. Baš kada je pomislila da je s njom samo da bi utolio svoju seksualnu glad, on je svako veče počeo da je izvodi, da je poji izvrsnim pićem i hranom i da pleše s njom sve do ranih jutarnjih časova. Ples s njim bio je nešto posebno i uživala je svim svojim bićem, budući da su u njemu bili sjedinjeni najprefinjeniji flert i najsenzualnija predigra. U njegovom zagrljaju osećala se sigurno i zaštićeno, zaključana

u svetu u kome nije postojao niko drugi osim njih dvoje.

On je bio džentlmen u pravom smislu te reči, udvarao joj se i ugađao joj poput kakvog staromodnog gospodina, i premda bi svaki put bila iznenađena, istinski je uživala u tim trenucima. Nakon nekoliko dana suzdržavanja, nasrnuo je na nju gladno i nestrpljivo; umesto da je nežno poljubi za laku noć, kao što je prethodno činio, uzeo ju je u naručje i odneo je do kreveta. Kada je nekoliko sati kasnije otišao, ona ja nastavila da leži u svojoj zgužvanoj postelji, isuviše iscrpljena da bi dohvatila spavaćicu, pa čak i da bi se pokrila. Zaspala je sa blaženim osmehom na usnama, i dalje nabrekli od strasti i ljubljenja.

Noći koje su usledile bile su isto tako strastvene, a umesto da bude na ivici snage zbog neispavanosti, Suzan je bila blistava i puna energije. Na poslu je plutala po oblacima, isuviše ponesena sopstvenom srećom da bi obratila pažnju na Prestonovu rastuću depresiju, znajući da će kada dođe veće ponovo biti u Kordovom naručju.

Međutim, dok je jednog dana sedela u svojoj kancelariji i pregledala izveštaj o radu jedne od fabrika koje su posedovali, Preston se iznenada pojavi na njenim vratima. Suzan podiže glavu sa već spremnim osmehom, ali čim je videla njegovo napeto i neveselo lice, njen smešak naglo splasnu.

- Šta se desilo?

Preston je nekoliko trenutaka samo zurio u nju, i ona prebaci sebi što mu tokom protekle nedelje nije posvetila više pažnje. Znala je da ga nešto muči, ali nije želela da bilo šta pomrači njenu sreću. Sada se stidela svoje sebičnosti.

On joj je bez reči pružio papire koje je držao u ruci.

- Šta je ovo?
- Pročitaj.

Prišao je stolici i seo, duboko uzdahnuvši.

Suzan je polako listala papire, detaljno ih iščitavajući. Nadajući se da je nešto pogrešno razumela, čitala ih je iznova i iznova, ali značenje svake reči bilo je savršeno jasno. Kord je otkupio ogroman dug korporacije Blekstoun i sada je potraživao da mu ga isplate. Dao im je rok od trideset dana.

Gotovo zagušena osećajem izdaje koji joj je zastao u grlu, ona spusti papire na sto i zaprepašćeno pogleda u Prestona. Nije mogla da govori, premda je ovlažila

usne jezikom, pokušavajući da izusti neku reč. Kako je mogao to da uradi?

-Sad znaš gde je bio svih onih dana - reče Preston ogorčeno, pokazujući glavom na papire. - U Dalasu.

Suzan je i dalje ćutala, postavljajući u sebi jedno te isto pitanje. Zašto je to učinio? Zar nije shvatao da je- time naudio i njoj, isto koliko i Prestonu? Ovim svojim postupkom nije samo udario na Prestona, već na čitavu korporaciju, na njen,

kao i na živote hiljada radnika čije su porodice zavisile od njihove kompanije. Sigurno je to znao, a jedini logičan odgovor na pitanje zašto je to učinio, bio je da ga nije bilo briga. Nakon što je sve ove dane provela s njim, surova spoznaja da mu to nije ništa značilo zbolela ju je poput najsnažnijeg šamara.

-Mislila sam da smo zaštićeni od ovakvih stvari.

Preston je beživotno zurio u pod.

-Ali on je pronašao način kako da nas uništi...

Zastao je, uputivši Suzan jedan nadasve ogorčen, ali i osuđujuć pogled.

Ona isprva nije shvatila šta time želi da joj kaže, ali već u sledećem trenutku je osetila kako joj je sva krv pojurila u njene prebledele obraze. Kako je mogao da pomisli da bi ih ona izdala Kordu, nakon svega što je učinila da ga odgovori od osвете? Ali sa druge strane, zašto bi joj Preston verovao? Kord joj nije verovao, uprkos odanosti koju mu je ukazivala svaki put kad mu se predavala.

-Kako možeš da pomisliš tako nešto? Ja mu ništa nisam rekla.

-Kako je onda znao?

-Otkud ja znam? - uzviknula je uzbuđeno, ali ubrzo se sabrala.

- Izvini. Ja mu nisam rekla. Kunem se da nisam.

Njegove oči najednom su postale vodnjikave, i on duboko uzdahnu.

- Bože dragi, pa on je čak uspeo da nas posvada - rekao je tužno, a potom je ustao i prišao joj. Čvrsto ju je zagrlio, ljuljajući se napred-nazad.

-Znam da mu nisi rekla, ti nisi takva. Oprosti mi što sam bio tako glup, ali sve ovo me je strahovito pogodilo. Suzan, on pokušava da nas dovede do bankrota!

Dokaz je ležao na njenom stolu, te nije imalo smisla da mu se suprotstavlja. Sva uzdrhtala, naslonila je glavu na Prestonovo rame. Najgore od svega bilo je to što uprkos svesti da je Kord u stanju da bude tako beskompromisan i okrutan, ljubav koju je osećala prema njemu nije bila nimalo umanjena. Bita je apsolutno svesna rizika koji je preuzimala zbog petljanja sa zverkom poput njega.

Nije znala koliko dugo su stajali tako zagljeni kao uplašena deca, pokušavajući da uteše jedno drugo, ali Suzan je nakon nekog vremena ipak uspela malčice da se primiri.

-Koliko će nas to oslabiti? - upitala je, prividno smirenim glasom.

Preston dovuče jednu stolicu do njenog stola kako bi seo pokraj nje.

-Opasno. Nije mogao da pogodi bolji trenutak. Uložili smo poprilično u projekte koji će se isplatiti tek za godinu

dana, možda čak i dve. Ti si bila zadužena za projekat u Palo Altu i dobro znaš koliko smo investirali samo u to.

Znala je.

- A šta je sa našom ličnom aktivom? Ako je likvidiramo, mogli bismo da prikupimo dovoljno novca...

Preston je odmahnuo glavom, prekidajući je u pola rečenice.

-Šta misliš kako sam prikupio novac koji smo morali da mu nadoknadimo?

Suzan je zabezeknuto zurila u njega. Kako ih je samo Kord saterao u ćošak! Sigurno je sve vreme kovao ovaj plan. Prvo je pretio Prestonu da će pokrenuti tužbu protiv njega zbog krade, potom nije radio ništa, dajući Prestonu vremena da mu nadoknadi taj novac, znajući da će dati sve što ima kako bi to učinio. Igrao se sa njima kao sa šahovskim figurama.

Uprkos svemu, Suzan je verovala da ipak postoji neko rešenje.

-Imodžen i ja bismo to mogle da pokrijemo. Imamo deonice koje možemo da prodamo, kao i nekretnine na vrhunskim lokacijama...

- Suzan, stani - prekide je Preston nežno. -1 majka i ja smo bili umešani u ono sa Kordovim novcem, te smo oboje morali da se žrtvujemo kako bismo mu ga nadoknadili, a ti ne možeš sve sama. Neće ti ništa ostati.

Suzan slegnu ramenima. Besparica i siromaštvo nisu je preterano plašili.

-Kad bismo mogli da izguramo barem godinu-dve dana, a onda će korporacija biti sigurna. U tome je stvar.

-Zar zaista misliš da bih te pustio da prodaš sve što ti je Vans ostavio? Od trenutka kada se oženio tobom, samo je mislio na to kako da te obezbedi za slučaj da se njemu nešto desi. On te je obožavao, i ja neću dopustiti da pogaziš sve ono što je učinio za tebe.

-Samo da izbegnemo bankrot...

-Isplata tog duga nam ništa ne garantuje. Šta ako odluči da otkupi još neki? On očigledno ima novac, i to sasvim dovoljno da nas uništi ukoliko to zaista želi. Ako otkupi još jedan dug, svakako ćemo bankrotirati, pa čak i ako ti prodaš sve što imaš.

Prestonova logika bila je neoboriva, i Suzan oseti kako je podilazi jeza.

-Znači, ne možemo ništa da učinimo?

-Ne znam. Moraćemo da razmotrimo situaciju iz svih uglova. Problem je samo u tome što bi on učinio sve samo da mi se osveti, pa čak i ako bi to išlo na njegovu štetu. Ne mogu da verujem da je otišao ovako daleko. Znam da me mrzi, ali ovo je... ovo je suludo!

I sama pomisao da postoji neko tako zadrt, ko će u želji za

osvetom ići čak i protiv samog sebe, dovodila je Suzan do ludila. Kord je naprosto uživao u tome da muči i progoni Prestona. Možda jeste imao povoda za takvo ponašanje; mogla je da pretpostavi kroz šta je sve prošao od kada ga je porodica odbacila, uostalom, videla je ožiljke na njegovom telu, ali bez obzira na to šta se desilo u prošlosti, bilo je krajnje vreme da se to besmisleno povređivanje prekine. Isuviše dugo je trajalo, stvarajući gorke neprijatelje od ljudi čijim venama je tekla ista krv. Imala je poriv da uhvati Korda za vrat i tresе ga sve dok se ne urazumi, i na trenutak se čak osmehnu na pomisao kako drmusa nekoga ko je bio toliko viši i krupniji od nje.

Kada je tog dana konačno došla kući, bila je strahovito iscrpljena. Preston i ona su proveli čitave sate udubljeni u finansijske izveštaje, pokušavajući da osmisle odgovarajuću taktiku. Preston je bio izuzetan stručnjak i tačno je znao koliko mogu da se otvore a da sve ne ode u propast.

Iako se vratila s posla kasnije nego obično, Emili ju je dočekala sa toplim obrokom. Ona je uvek umela da pre-pozna kad je Suzan umorna ili snuždena, ali uprkos svoj blagosti i nežnosti koju joj je to veče pružila, nije uspe-la da odagna zabrinutost i napetost sa Suzaninog lica.

-I večeras izlaziš s Kordom? — upita Emili, pomislivši da je Suzan možda iscrpljena od svakovečernjih izlazaka s njim.

Suzan se trgnu kad je čula ime koje je neprestano vrtela u

svojim mislima.

—Ne znam... Rekao je da će večeras doći nešto kasnije. Morao je da ide u Nju Orleans zbog nekog posla.

Osetila je mučninu. Kakav je to posao bio u pitanju? Da nije pronašao još jedan ekser koji će zakucati u kovčeg korporacije Blekstounovih?

-Mislim da bi trebalo dobro da se naspavaš - reče Emili. - Deluješ izmrcvareno. Večeras bolje ostani kod kuće.

Suzan je nekako uspeła da nabaci jedan smešak za ženu koja je toliko brinula o njoj.

— Da, hoću.

Volela ga je, ali u ovom trenutku nije mogla da bude s njim. Imala je osećaj da će, ako pogleda preko ramena, videti dršku noža koji joj se zabada u leđa.

Najbolje bi bilo kad ne bi ni došao. Iskreno se nadala i da neće. Bila je isuviše umorna i povređena spoznajom o njegovoj izdaji. Zašto da se zavarava? Za njega to nije bila izdaja, jer nikada ništa nije ni obećao. Sve što joj je pružio bila je čista fizička strast. Nije tu postojao čak ni nagoveštaj bilo kakvog vezivanja.

Uprkos tome što se nadala da neće doći, nije bila začuđena zvukom motora crvenog blejzera pred svojom kućom kasnije te noći. Budući da je već bilo prošlo devet, bila je ubeđena da Kord neće ni dolaziti i upravo se spremala da se istušira i da

ode na spavanje. Ali on je sada bio ovde, a ona je stajala u salonu, dok joj je srce ubrzano tuklo. Ruke su joj bile hladne i drhtave, i ona se grčevito uhvati za suknju kako bi ih umirila. Kako da se postavi? Zašto nije mogao da sačeka do sutra, da se ona malo smiri i urazumi?

Začula je zvono na ulaznim vratima, ali ona je i dalje nepomično stajala. Nakon nekoliko sekundi začulo se ponovo, s tim što je sada neprekidno zvonilo jer je Kord očigledno držao svoj prst na njemu. Tek kad je počeo da udara pesnicom u vrata, Suzan je uspela da se pokrene, premda su joj se noge i dalje tresle. Kada je stigla do predvorja, samo je okrenula ključ u bravi, ali nije stigla da otvori jer je on svom snagom provalio unutra. Uhvatio ju je za ruke, stišćući je grčevito svojim snažnim prstima.

- Jesi li dobro? - upitao je unezvereno. - Svetla su bila upaljena, ali ti nisi otvarala, pa sam pomislio da se nešto desilo. Hteo sam da odem pozadi i da probijem staklo na stražnjim vratima...

Nije završio rečenicu, već ju je samo privukao obujmivši je jednom rukom oko struka, dok ju je drugom nežno uhvatio za bradu. Sagnuo je glavu i njegove usne se priljubiše uz njene, gladno i požudno, i u tom trenutku kao da je sve zaboravila. Bila je opijena njegovim uzbudljivim muškim mirisom i ukusom kafe u njegovim ustima. Privila se uz njega,

uranjajući prste u njegova mišićava leđa.

Pre nego što je uspela da razmisli ili da išta kaže, podigao ju je i pohrlio uz stepenice. Osećajući kako joj polako ponestaje i ono malo kontrole koju je posedovala kada je on bio u pitanju, Suzan je nekako uspela da na kratko oslobodi svoje usne njegovih.

- Sačekaj! Ja ne...

Ali samo na kratko, jer je njegov jezik ponovo uronio duboko u njena usta, ugušivši reči koje je trebalo da uslede i obarajući je na krevet. Da ju je tada pustio, zastavši na nekoliko trenutaka kako bi skinuo odeću sa sebe, Suzan bi još i imala neke šanse, ali ovaj put se nije odvajao od nje. Obrušio se na nju, ne skidajući svoje usne sa njenih, istovremeno zavlačeći ruku pod njenu suknju kako bi joj strgao gaćice. Ona ga je čvrsto obgrlila oko vrata, izvijajući kukove naviše, a on joj jednim hitrim pokretom razdvoji noge. Na trenutak je zastao kako bi stavio zaštitu, a potom je duboko i silovito uronio u nju.

Ipak, nije samo Suzan bila zatečena njegovim nestrpljenjem. Kord je bio neprijatno iznenađen panikom koju je osetio u stomaku pošto mu ona nije otvarala vrata, zamišljajući njeno beživotno telo kako leži u dnu stepenica. Takođe je pomislio da je neko možda provalio u kuću, silovao je i ubio. Upravo ta pomisao naterala ga je da počne

besomučno da udara na vrata, koja su se konačno ipak otvorila, a na njima je stajala ona, bleđa i ćutljiva, ali živa i zdrava, i trenutačno olakšanje najednom se razbukvalo u neobuzdanu strast. Morao je odmah da je ima, da uroni u nju i zadovolji svoje telo, ali i um, jer je i dalje bila tu, još uvek živa, još uvek njegova.

Suzanini prsti mrsili su njegovu kosu i njeno telo se požudno izvijalo u susret njegovom. Pokreti su mu bili polagani i sve vreme ju je držao na ivici, ne dopuštajući joj da je prede, ne želeći da se njihov zajednički ples okonča. Njegove snažne šake na njenim bokovima su je usmeravale i vodile. Suzan je stisnula zube, ne mogavši da zadrži tu bujicu zadovoljstva koje je vrilo u njoj; a onda je, najednom začula ljubavne reči koje je upravo prošaputala, reči koje je već neko vreme žude- la da izgovori.

Potom je osetila kako se njegovi nokti zarivaju u nežnu kožu na njenim leđima, a pokreti ubrzavaju, i ona poče da drhti od talasa nepodnošljive vreline koji su zapljusnuli obale njene utrobe. Zarila je zube u njegovo rame u pokušaju da uguši neobične zvuke koji su izlazili iz njenog grla, na šta Kord ispusti jedan životinjski krik i divlje nalegnu na nju, pritiskajući je tako jako da je morala da se bori da dođe do daha, kao da je želeo da se zauvek stopi sa njom. Narednih nekoliko sekundi njegovo telo i dalje su potresali kratkotrajni

trzaji, dok je ona nežno gladila njegovu njegovu kosu mokru od znoja.

Nije prošlo dugo i on je skliznuo sa nje, ostavši da leži na leđima i prekrivši oči nadlanicom svoje ruke potamnele od sunca. Suzan je ležala pored njega, a uzbuđenje koje ju je donedavno prožimalo sada je bilo zamenjeno brigom. Nije trebalo da dozvoli da se to desi, ne večeras, ne kad joj se toliko toga vrzmalo po glavi. I povrh svega, rekla mu je da ga voli. Nije mogao a da je ne čuje; štaviše, činilo joj se da te njene reči i dalje lebde u vazduhu izmedđu njih. Hoće li nešto reći na to ili će se praviti kao da se ništa nije desilo? Verovatno nije bio mnogo iznenađen; sigurno nije bio prvi put da neka žena u njegovom naručju uzvikne da ga voli.

Oprhvana svojim mislima, nije ni primetila da Kord više ne leži pored nje. Tek kada je začula zvuk tekuće vode u kupatilu, otvorila je oči i ugledala ga kako stoji pored lavaboa i žedno pije vodu iz čaše. Takođe je primetila kako je uredno pokupio svu svoju odeću s poda, i ona nesvesno stisnu šake u pesnice. Pošto je zadovoljio svoje seksualne apetite, sada je mogao da ode.

Vratio se i stao pored kreveta, posmatrajući je svojim opasnim bledoplavim očima od kojih bi joj srce uvek uzdrhtalo.

-Užasno si me uplašila - rekao je. - Zašto mi nisi odmah

otvorila vrata?

Suzan se pridiže i nasloni se na jastuk, a kada je vide- ia da joj je suknja i dalje na njoj, zadignuta iznad struka, u trenutku je pocrvenela. Žustro ju je povukla na dole, a zatim je sklonila kosu s lica i zagledala se u njega.

-Otkupio si deo duga korporacije i zatražio si naplatu.

Narednih nekoliko sekundi, koje su trajale kao večnost, prostorijom je vladala gotovo zagrobna tišina.

-Ti nemaš nikakve veze s tim.

Iz njenog grla se prolomi smeh, koji je zapravo mnogo više ličio na jecaj, i ona brzo ustade, napuštajući krevet u kome mu se tako predano predavala. Na trenutak se uplašila da će je noge izdati, ali nakon kratkotrajnog podrhtavanja uspeła je da povrati kontrolu nad njima i povuče se nekoliko koraka unazad.

-To nije tačno. Dobro znaš da je sve povezano. Ako napadneš njih finansijski, napadaš i mene. Ako oni bankrotiraju, bankrotiraću i ja.

-Ti ne moraš ni o čemu da brineš. Ja ću te paziti.

Hladna nadmenost njegovih reči kao da je opalila neki okidač u njoj.

-I ti misliš da je to u redu? Svešćeš me na... izdržavanu ženu, a ja treba da ti budem zahvalna?

On izvi jednu obrvu.

-Ne vidim u čemu je problem - rekao je. - Uostalom, rekla si da me voliš - dodao je podsmešljivo.

Suzan razrogači oči, ne mogavši da veruje da ju je tako brzo napao, i pored toga što mu je dobrovoljno dala oružje u ruke.

-Ti bi... Sve bi nas odgurao u bankrot samo da bi se osvetio Prestonu? Znajući da će na stotine ljudi izgubiti posao?

-Da.

Glas mu je bio oštar, poput njega samog, i poslednji tračak nade za Suzan se ugasi. Do tog trenutka se nadala da on samo želi da kazni Prestona, i da će prestati pre nego što stvari odu predaleko.

-Time povređuješ i sebe! - uzviknula je. - Kako to možeš da radiš?

On samo slegnu ramenima. - Ne bi mi bilo prvi put.

Molila ga je i ranije, premda bezuspešno, ali sada je bila primorana da to opet učini.

-Korde, prekini ovo! Molim te! Posie će biti prekasno. Kada ćeš konačno biti zadovoljan? Kad nas sve uništiš? I šta onda? Hoće li ti to vratiti Džudit?

Lice mu se najednom skamenilo, i Suzan oseti da je uspela da pronađe način da ga povredi, iako joj to nije bila namera. Međutim, nije mogla da zaustavi bujicu reči koja je pojurila iz nje.

- Pokušavaš da ublažiš krivicu koju osećaš zbog Džudit,

jer si i ti delom bio odgovoran za ono što joj se desilo i...

Pre nego što je uspela da dovrši rečenicu, Kord polete preko sobe prema njoj i ona ustuknu. Grčevito ju je uhvatio za ramena i uneo joj se u lice.

-Ne pominji Džudit! Pogrešio sam što sam ti uopšte ispričao za nju, ali ti ćeš napraviti još veću grešku ako mi je ikada više pomeneš. Poslednji put ti kažem, kloni se ovoga.

-Ne mogu. Već sam u tome.

Nepomično je stajala i zurila u njega, a njene krupne oči, ispunjene neizrecivim bolom, sada su bacale u zasenak ostatak njenog lica. Uništiće jedan drugog, Kord i Preston, a ona nije bila u stanju da ih zaustavi. U ovom porodičnom ratu neće biti pobednika, jer rane koje se otvore nikada više ne mogu da budu zalečene. Već je mogla da vidi provaliju koja se otvarala između nje i Korda, i poželela je da vrisne od tuge i nemoći, ali grlo joj je bilo tako suvo da nije mogla da ispusti ni glasa.

Kordov stisak na njenim ramenima već je bio popustio, ali i dalje je bio tu i gledao je svojim prodornim pogledom.

-Ti si premekana za sve ovo - promrmljao je, više za sebe, a potom ju je nežno zagrlio. Nemajući snage ni da se pomeri, Suzan mu se prepustila, sumnjajući da je ovo možda poslednji put da je on tako drži u svom zagrljaju. Sagnuo je glavu kako bi svojim toplim usna- ma dotakao baršunastu kožu na

njenom ramenu, i ona oseti kako je podilazi jeza. Samo tako, jednim ovlašnim poljupcem, bio je u stanju da je navede da ga opet poželi. Isuviše ga je volela, uprkos svoj opasnosti. Nije bilo načina da se zaštiti.

-Ne vraćaj se na posao - šapnuo joj je na uvo, dodirujući svojim usnama njenu zažarenu ušnu školjku. - Ostani kod kuće, i kloni se ovoga. Vans te je dovoljno obezbedio, a šta god da se dogodi Prestonu, to neće uticati na tebe.

Njegove snažne šake sada su prelazile preko njenih leđa, potpuno je sluđujući.

-Rekla si da me voliš. Ako je to tačno, ne eš stati na njegovu stranu.

Na trenutak, na jedan slabašan, prekratak trenutak, poželega je da uradi upravo ono što joj je rekao, da ostane u njegovom čvrstom zagrljaju, zaštićena od svega i svih. Međutim, uspela je da sakupi snagu i da se odvoji od njega. Lice joj je bilo napeto i bledo.

-Da, volim te - rekla je tihim glasom, znajući da nema smisla da mu to poriče. Kako je i mogla, kad mu je njeno telo govorilo istinu svaki put kad bi je dotakao?

-Ali moram da uradim sve što je u mojoj moći da te sprečim da dovedeš porodicu do bankrota.

-Izabrala si njega, a ne mene?

-Ne, ali mislim da grešiš. Ukoliko ne prestaneš, moraću da

mu pomognem da ti se suprotstavi.

U Kordovim bledim očima sada se ogledao toliki bes da je Suzan pretrnula od njegovog narednog koraka.

-Zar tražim mnogo ukoliko te zamolim da mi veruješ? - bilo je sve što je rekao.

-Isto onako kako si ti verovao meni? - uzvratila je.

-I sam si rekao da hoćeš da nas dovedeš do bankrota! Nisam sigurna da je to najbolji način da me ubediš da ti verujem.

Vatra u njegovim očima polako se gasila, pretvarajući se u najsiroviji led.

-Trebalo je da znam! Prvo mi kažeš da me voliš, a onda me umiljato zamoliš da ne progonim Prestona. Dobra si u krevetu, mala, najbolja od svih koje sam imao, ali time ne možeš da me obmaneš.

- Znam - prošaputala je. - Oduvek sam to znala. Ali to nije bila emotivna ucena, to je... Mislim da bi najbolje bilo da odeš.

-I hoću.

Dok je prolazio pored nje, pogledala ga je očima zamagljenim od suza. Odlazio je, a ona je znala da se više neće vratiti.

- Zbogom - promrmljala je, osetivši kako vene iznutra.

On je prostreli pogledom.

- Nije zbogom, još uvek ne. Vidaćeš me tu i tamo, ali poželećeš da me nikada nisi ni upoznala.

A onda je otišao. Suzan je bez razmišljanja pošla za njim, premda ne u nameri da ga sustigne. Došla je do ulaznih vrata baš u trenutku kada je njegov crveni blejzer nestajao za okukom. Zatvorila je vrata i zaključala ih, a potom je otišla u dnevnu sobu i uključila televizor. Čak je odgledala jedan kasnovečernji film do kraja, ali je u toku odjavne špice shvatila da zapravo ne zna šta je gledala. Nije čak znala ni kako se film zove, niti ko igra u njemu. Nije razmišljala ni o čemu, samo je sedela tamo, u potpunosti odsutna. Želela je da takva i ostane, jer je znala da će joj osvešćenje doneti strahovit bol, jači od onoga koji je mogla da podnese.

Obavila je pripreme za odlazak na spavanje; istuširala se, obukla spavaćicu, namazala lice, pokupila svoje razbacane stvari sa poda i bacila ih na pranje. Potom je legla u krevet, ali uprkos svim naporima, nije uspevala da zaspi. Oči su joj bile širom otvorene, a pogled uprt u tavanicu. Otišao je.

Otišao je! Dani koji su usledili bili su mučni i sivi. Sunce je možda i sijalo, ali ona to nije primećivala. Nastavila je da obavlja svakodnevne stvari samo zahvaljujući svojoj odlučnosti i čvrstini, kao i nakon Vansove smrti, premda je i onda, kao i sada, jedino želela da po ceo dan leži u krevetu i da po mogućstvu nikada više ne promoli glavu iz svoje

spavaće sobe.

Kada je Vans umro, bila je prinuđena da prihvati tu surovu istinu. Videla je njegovo beživotno telo, sahranila ga je. Sa Kordom je bilo gore. Otišao je od nje, ali činilo se da je svuda. Sreli su se u nekoliko navrata, a ona je morala da učini ogroman napor kako se ne bi presamitila od bola. Bio je često sa Čeril, premda je čula da se nije ograničavao samo na nju. Morala je da ga gleda, morala je da sluša kako izgovara sve te ugladene fraze dok ju je sekao svojim ledenim pogledom, morala je da posmatra kako obavija rukom Čerilin vitak struk, morala je da ga zamišlja kako ljubi neku drugu i kako je dodiruje svojim vrelin, čarobnim prstima na onom ogromnom krevetu u njegovoj kolibi.

Kako ne bi potpuno poludela, odlazila je svaki dan na posao i zajedno sa Prestonom smišljala načine da skupe dovoljno novca a da pri tom ne oslabe korporaciju. Bio je to nemoguć zadatak; oboje su znali da ako Kord odluči da ih opet napadne, oni neće moći da ispune njegove zahteve.

Ne rekavši Prestonu, Suzan je prodala neke nekretnine u Nju Orleansu koje joj je Vans ostavio, znajući da bi Preston radije umro nego što bi joj dopustio da proda svoje vlasništvo. Kada bi pomislila na to kako ih Kord primorava da prodaju zemlju koja je generacijama pripadala porodici, Suzan bi ga ponekad mrzela, ali ta mržnja uvek je bila isprepletana s

ljubavlju. Da ga nije toliko volela, ne bi se osećala toliko izdanom zbog njegovih postupaka i ne bi bila toliko besna svaki put kad bi videla Prestona kako se upire ne bi li sprečio bankrot korporacije Blekstoun.

Ova situacija duboko je potresla i Imodžen, možda čak i najviše od sinovljeve smrti. Od one noći kad su se Suzan i ona onako žestoko posvađale, bila je nešto tiša, kao da joj je ponestalo duha, kao da je osećala da ne mogu da se izbore Kordom. Ranije je uvek bila aktivno uključena u donošenje svih odluka vezanih za korporaciju, ali sada je sve prepustila Prestonu i Suzan. Po prvi put je pokazivala znake starenja.

Konačno su uspeali da sakupe dovoljno novca kako bi pokrili dug, i Suzan i Preston su odahnuli, premda je razloga za zabrinutost još uvek bilo, jer su dobro znali bi ih još jedan sličan udarac u potpunosti dotukao. Ipak, odlučili su to da proslave i te noći su izašli u jedan restoran u Francuskoj četvrti, mnogo življi i bučniji od onog u koji ju je Kord izvodio. To večer se po prvi put nakon dugo vremena osećala vedro i raspoloženo, i odlučila je da sebe počasti jednim dobrim obrokom, budući da je od kad se rastala sa Kordom izgubila nekoliko kilograma. Svaki put kada bi se pogledala u ogledalo govorila je sebi kako mora da se ugoji, ali depresija i utučenost činili su svoje.

Na povratku kući, verovatno usled iscrpljenosti i umora,

nisu progovorili ni reči, sve dok je Preston nije upitao:

-Razišla si se sa Kordom zbog ovoga, zar ne?

Nije bilo svrhe da to poriče, niti da izmišlja nesuvisle izgovore.

-Da - odgovorila je, i to je bilo to.

-Žao mi je. Trebalo bi da mi je drago, jer mi se nije sviđalo što si s njim, ali teško mi je da te gledam tako utučenu i povređenu. Nisam želeo da se nađeš u procepu.

-To je bila isključivo moja odluka. On je insistirao na tome da izaberem stranu, a ja nisam mogla da ga gledam kako uništava živote na stotine ljudi.

- Nadam se da zna šta je izgubio - reče Preston besno, i ponovo se usredsredi na put pred njima.

Čak i da je znao, nije ga bilo briga, pomisli Suzan setno. Svakako nije kopnio zbog nje; izgledao je sve bolje svaki put kad bi ga videla, a njegovo ionako osunčano lice postajalo je sve tamnije kako je proleće polako prelazilo u leto.

Kada je otišao, ostavio ju je izgubljenju i očajnu, bez ikakvog emotivnog cilja. Pitala se hoće li i ostatak života provesti ovako, usamljeno i bedno, bez žara u očima i poleta u srcu.

Da je znala šta će je dočekati u kancelariji tri dana kasnije, ne bi ni otišla na posao. Beril je već bila tamo. sa šoljom vrele kafe na stolu.

-Dobro jutro, Beril. Je li gospodin Blekstoun došao?

-Ne, još uvek nije. Da vam donesem kafu?

Suzan se osmehnu mladoj ženi.

-Sama ću otići po nju, čini mi se da ti već imaš dovoljno posla - odgovorila je, pokazujući glavom na hrpu papira nagomilanih na Berilinom radnom sto.

Beril klimnu glavom.

-Istina. Gospodin Blekstoun je sinoć sigurno ostao do ponoći. Ostavio je sve ovo, i toliko traka snimljenih na diktafonu da imam da kucam čitav vikend.

-Zaista? Nisam znala da se sinoć vratio u kancelariju. Izašli smo zajedno iz zgrade. Ne znam šta bi moglo da bude toliko hitno.

Otišla je po kafu, a potom se uputila ka svojoj kancelariji, balansirajući sa šoljicom toplog napitka u ruci Spustila ju je na sto, a zatim je prišla prozoru i razgrnula zavese, puštajući da blistavo jutarnje sunce ispunji prostoriju. Dan je bio topao, ali vlažan, i to jutro se probudila sa graškama znoja na čelu. Počela je da razmišlja o tome da uzme odmor i pronade neku plažu na kojoj neće raditi ništa osim što će se izležavati i

uživati na suncu i šumu talasa. Ipak, znojenje na plaži nije zvučalo ni upola toliko nepodnošljivo koliko znojenje na poslu.

Nakon što je udahnula miris svojim omiljenih geranijuma, sela je za sto. Tek tada je ugledala veliku, belu kovertu sa njenim imenom ispisanim na njom krupnim, štampanim slovima. Mršteći se, otvorila je zapečaćenu kovertu i izvukla svežanj papira. Na vrhu je bio neki pravni dokument i ona ga okrenu da ga pročita.

Najednom je smrtno prebledela, ne morajući da pročita više ni reč da bi znala o čemu se radi. Kord je otkrio još jedan dug i tražio je naplatu.

Bože dragi, uradiće to. Jako dobro je znala da ovo već nisu mogli da plate, a da kompanija nastavi normalno da funkcioniše.

Gde je bio Preston? Želela je da otrči u njegovu kancelariju i da joj on kaže kako će izdejstvovati još jedno čudo i stvoriti novac koji im je bio potreban. Ipak, to bi bilo jako sebično od nje, i uspela je nekako da se suzdrži. Moraće to da sazna, naravno, ali zašto da mu ne ostavi još nekoliko sati mira.

Kako je uopšte ta koverta dospela na njen sto? Uvek su zaključavali vrata nakon što bi napustili kancelariju. Osim toga, Preston je prethodno večer radio do duboko u noć.

Prelistala je dokument i iza je pronašla jedno pisamo adresirano na nju. Odmah je prepoznala Prestonov rukopis.

Njegov obično elegantnan stil sada je bio izrazito neuredan, kao da je pisao u žurbi. Pažljivo je pročitala pismo, a pošto je završila pustila ga je da padne na pod, dok su joj se oči punile suzama.

Ako je Kord želeo da porazi Prestona, uspeo je. Preston je otišao. Njegovo pismo bilo je pismo očajnika i gubitnika. Učinio je sve što je bilo u njegovoj moći, ali više nije mogao da se bori protiv Korda. Nadao se da će, ukoliko on ode, Kord možda odustati.

Kord je prethodnog dana po kuriru i na kućnu adresu poslao pravna dokumenta Prestonu. On se vratio u kancelariju, obavio ono što je bilo neophodno, napisao joj pismo, i nestao.

Nije mogla da krivi Prestona zato što je otišao; znala je da je to bio jedini način da spasi korporaciju, ukoliko i to uopšte urodi plodom. Nadao se da će Kord, kada sazna da Suzan vodi kompaniju, odustati od svojih zahteva, znajući da bi time direktno napao ženu za koju je do nedavno bio i više nego zainteresovan.

Kao da bi to njega zaustavilo!, pomisli Suzan očajno. Ali ni ona ga nikada ne bi molila i tražila da se smiluje nad njom!

Već ga je molila, ali sve je bilo uzalud.

Suzan nije odmah prepoznala užasan bes koji je rastao u njoj, ali znala je da nema nameru da odustane. Ako treba da se bori s njim do poslednjeg centa, onda će to i učiniti.

Uzela je telefon i hitro okrenula broj. Nije bila iznenađena kada joj se Imodžen javila.

-Imodžen, znate li gde je Preston? - upitala je, ne gubeći vreme na formalnosti.

-Ne znam. Samo mi je rekao da odlazi.

Imodženin glas zvučao je umorno i nejakom, kao da je plakala.

-Znate li zašto je otišao?

-Da. Pokušala sam da ga odgovorim, ali on nije hteo da sluša. Jednostavno nije hteo da sluša - uzdahnula je. - On smatra da je ovo jedini način da zaustavi Korda. A ti... Šta ćeš ti da uradiš? Hoćeš li se videti sa Kordom?

-Ne! - povika Suzan. Duboko je udahnula, pokušavajući da se primiri. - Neću mu ništa reći. Boriću se protiv njega sa svim što imam, i potrebna mi je vaša pomoć- .

-Pomoć? - ponovi Imodžen odsutno. - Kakva pomoć?

- Vi ste godinama bili na čelu ove korporacije. Imate puno kontakata i znate šta se dešava uprkos tome što ne dolazite u kancelariju. Previše je posla i nisam sigurna mogu li sve sama. Hoćete li da počnete da dolazite u kompaniju? Hoćete li i vi da se borite protiv njega?

Sa druge strane veze nastupila je duga, neprijatna tišina, a Suzan je zatvorenih očiju i moleći se u sebi čekala Imidženin odgovor. Zaista joj je bila potrebna njena pomoć. Nije se

zavaravala da može da izgura sve sama. Međutim, Imodžen se u poslednje vreme promenila i Suzan nije znala hoće li pristati.

-Ne želim da se borim protiv njega - reče Imodžen konačno. - Ova ludost je isuviše dugo trajala. Kad bih mislila da mogu da ga zaustavim, ovog časa bih mu prepustila sve što imam, samo zarad mira u porodici. I ja sam delom odgovorna za čitavu ovu zbrku, i nimalo se ne ponosim time. Nije trebalo da mu okrenem leđa. On pripada ovoj porodici, a ja sam to zaboravila. Sada se kajem zbog svega, ali kajanje ničemu ne služi.

-Znači, nećete da bi pomognete? - upita Suzan neveselo.

-Nisam to rekla. Doći ću u kompaniju što pre, ali ne da bih se borila protiv njega, draga, već da bih pomogla tebi i korporaciji da izbegne bankrot. To je jedino važno u ovom trenutku, a kad se sve završi, kleknuću na kolena ako treba i moliću Korda da prekine ovaj suludi rat.

Sama pomisao na Imodžen, tako ponositu, kako se ponižava pred Kordom, ponovo ispuni Suzanine oči suzama.

-Čekaću vas - rekla je tihim glasom, i spustila slušalicu pre nego što je dozvolila sebi da se osramoti i zaplače pred svojom svekrvom.

Ako je ranije radila, to nije bilo ništa u porednjenju sa načinom na koji se sada iznurivala. Dolazila bi u kancelariju

u ranu zoru i ostajala do devet ili deset sati uveče. Činilo se nemogućim da izađe u susret Kordovim zahtevima, ali ona nije odustajala. Imodžen je sve vreme bila na telefonu, pokušavajući da obezbedi zajam koji će im pomoći da opstanu. Međutim, čak i stari prijatelji sada su bili oprezni kada se radilo o korporaciji Blekstounovih, budući da se pročulo da finansijski loše stoje. Suzan je u očajanju čak stavila i neke od svojih akcija na prodaju. Preston i Imodžen su već bili prodali neke od svojih kako bi povratili novac koji su prisvojili od Korda, nadajući se da će nakon određenog vremena biti u mogućnosti ponovo da ih kupe. Ali uprkos svom trudu. Kord ih je držao na kratkoj uzici i Suzan je znala da će morati da preduzme još drastičnije mere.

Imala je akcije u drugim kompanijama i njih je bez mnogo razmišljanja unovčila. Krila je to od Imodžen, znajući da bi i ona, poput Prestona, bila zgrožena tom idejom. Imodžen se odlično snalazila i Suzan nije htela da učini ništa što bi njenu svekrvu ponovo bacilo u depresiju u koju je prethodno bila upala. Znala je da Imodžen brine za Prestona i da je očajna zbog odlaska svog jedinog preostalog sina; taj teret bio joj je sasvim dovoljan.

Svako jutro kad bi se pogledala u ogledalo, Suzan je bivala sve uverenija kako živi na ivici snage i sve češće se pitala koliko će još moći da izdrži. Podočnjaci su bili već dobro znani

gosti ispod njenih prelepih plavih očiju, ali ona je uspevala da ih prikrije šminkom, premda ne u potpunosti. Sada je izlazila iz kuće pre Emilinog dolaska i nije imala volje da sama sebi sprema doručak, ili uveče bi je uvek čekao pripremljen obrok koji je samo trebalo da podgreje. Međutim, Suzan je često bila suviše umorna i iscrpljena da bi jela. Živela je na kafi i zalogajima sendviča koji bi se najčešće ubuđali na njenom radnom stolu pošto nije stizala da ih dovrši.

Pored svega toga, vreme je bilo sparno i vlažno i to u je dodatno iscrpljivalo. Noću nije mogla da spava, ni kada bi uključila klima uređaj, već bi samo ležala u krevetu i posmatrala udaljene munje, nadajući se da one znače kišu, ali oblaci nisu dolazili i svakim danom samo je bivalo sve toplije.

Ležeći tako u svojoj postelji tokom tih teških, sparnih noći, Suzan je razmišljala o Kordu. Danju je mogla da ga mrzi i da se bori protiv njega, ali noću bi joj svi oni predivni trenuci provedeni s njim navrli u sećanje.

Toliko ga je želela da ju je celo telo bolelo. Želela je samo da ga vidi, da posmatra kako se one njegove predivno oblikovane usne izvijaju u očaravajuć osmeh.

Pričalo se da je ponovo otišao, ali ovoga puta Suzan se nije pitala hoće li se ikada vratiti, već koje novo oružje će sada upotrebiti protiv nje. Ne, ne protiv nje lično već protiv svih njih. Premda nije uspela da sazna tačan datum njegovog

odlaska, pretpostavila je da se njegov odlazak otprilike poklapao sa Prestonovim. Bilo je sasvim moguće da nije znao da je Preston nestao i da je korporaciju prepustio njoj. Svim poznanicima je rečeno da je Preston otišao na poslovni put. To je bila priča koju su ona i Imodžen zajedno smislile jer nisu želele da se šire tračevi na njihov račun, što bi se svakako desilo da su rekly istinu.

Upkos svemu, kada je opet putem glasina saznala da se Kord vratio, Suzan nije osetila očekivani strah. Na trenutak joj je čak bilo drago što je opet tu i što je blizu nje, barem u prostornom, ako ne i u emotivnom. smislu. Dok god je bio u Misisipiju, mislila je, nije bilo sve gotovo. Kad bude odlučio da zauvek okonča čitavu priču, zauvek će i otići. Takav je bio Kord.

Da nije bila tako umorna od svega, ta ideja joj nikada ne bi pala na pamet. Ali jednog poslepodneva ponovo se setila grebena. Prethodne noći uopšte nije spavala jer su joj se po glavi neprestano vrzmale razno- razne misli, poput uplašene vevice koja bi da izađe iz kaveza. Klima uređaj u kancelariji nije uspevaio da se izbori sa toplotom i vlagom, i lagana svilena haljina koju je tog dana nosila lepila se za njenu oznojenu kožu. Negde u daljini prolomila se grmljavina, ali Suzan se više nije nadala da će ti udaljeni gromovi doneti kišu a njihove krajeve.

Učinila je sve što je bilo u njenoj moći, ali još uvek nije uspela da sakupi dovoljno novca da isplati dug. Likvidirala je većinu svojih deonica u korporaciji Blekstounovih, sve deonice u drugim kompanijama i prodala e svu imovinu koju joj je Vans ostavio, sve osim zemlje na kojoj se nalazila kuća, i grebena.

S obzirom na zalihe nafte i prirodnog gasa, grebeni su bili pravi rudnik zlata. Novac koji bi mogla da dobije od njihovog iznajmljivanja bio bi dovoljan da pokrije dug. Bilo joj je čudno što je Kord nije pritiskao da potpiše najamni ugovor, ali bila je već jako umorna od traženja odgovora na besmislena pitanja koja je neprestano sebi postavljala. Volela ga je, ali čak i nakon nedelja i nedelja razmišljanja, nije uspevala da ga razume.

Nameravala je da se odveze do kolibe i da ponudi Kordu ugovor o najmu, a na njemu je bilo hoće li ga prihvatiti ili ne. Ukoliko ga ne prihvati, iznajmiće zemljište prvoj naftnoj kompaniji koja bude bila zainteresovana. Bila je svesna neubedljivosti ovog izgovora, ali najednom je osetila potrebu da ga vidi. Uprkos tome što joj je sada bio neprijatelj, morala je da ga vidi.

Ne ostavljajući sebi vremena za razmišljanje, zaključala je kancelariju i napustila zgradu. Da se premišljala, sigurno bi se predomislila i ne bi ni krenula. Ruke su joj se tresle dok je

vozeći svoj audi ostavljala Biloksi za sobom.

Radio je bio gotovo u potpunosti stišan, ali čak i ta pozadinska buka joj je išla na živce i Suzan ga ugasi jednim brzim, nestrpljivim pokretom. Bilo je strahovito toplo i osećala se slabo. Na trenutak joj se čak zavrtelo u glavi i ona uključi klimu tako da joj duva pravo u lice. Ubrzo se osetila bolje, te je dodala gas kako bi što pre stigla.

Blejzer je bio parkiran ispod jednog od ogromnih hrastova koji su sprečavali sunčeve zrake da se probiju do trema. Suzan je parkirala svoj audi odmah iza Kordovog automobila i kada je otvorila vrata da izađe, on je lenjo išetao iz kolibe i naslonio se na dovratak. Na sebi je imao čizme i toliko stare farmerke da je jedan džep nedostajao, kao da je bio iščupan, i to je bilo sve. Suzan ga pogleda i srce joj na trenutak zastade. Ponovo je počeo da pušta bradu i zbog tog pomalo zapuštenog izgleda delovao je kao da je ispao iz nekog vesterna. Njegov čvrsti, mišićavi torzo bio je izrazito preplanuo, kosa mu je bila duža, a njegove bledoplave oči još prodornije nego ranije. Suzanina usta su bila suva i ona se klecavim nogama se pope uz stepenice, grčevito se pri- državajući za ogradu.

Pokušala je da zamisli koje će biti njegove prve reči, ali njena mašta predlagala joj je samo grube i neotesane fraze, dok ju je on bez ikakvog ustručavanja merkao od glave do pete.

- Hajde, uđđi na čašu ledenog aja - rekao je, uhvativši je nežno za lakat. - Izgledaš kao da ćeš se istopiti.

I to je bilo to? Nakon itave one panike, on ju je opušteno pozvao na ledeni aj!

Već u sledećem trenutku sedela je za njegovim stolom, dok je on vršljao po kuhinji.

-Upravo sam se spremao da jedem - rekao je opušteno. — Ništa toplo po ovom vremenu, samo sendvič sa šunkom i mešanu salatu. Ima dovoljno za oboje.

Suzan je bila zapanjena. Źeleo je da ona jede sa njim?

-Ne, hvala ti...

Kord je bez reči prekinu, stavljajući tanjir ispred nje. Buljila je u sendvič sa šunkom, pitajući se hoće li moći da proguta ijedan zalogaj. Njegova ruka je ponovo ušla u njeno vidno polje, samo što je ovaj put stavljala činiju sa salatam pored tanjira. Odmah potom doneo je salvetu, escajg i veliku čašu primamljivog ledenog aja boje ilibara. Kada je podigla svoj zaprepašćen pogled, primetila je da je sve to isto postavio i za sebe.

-Jedi — rekao je brižno. - Prijaće ti.

Kada je poslednji put pojela pravi pravcati obrok? Dani koji su prethodili bili su stopljeni u jednu dugu, maglovitu noćnu moru, i ona nije mogla da se seti svog poslednjeg obroka. Polupojedeni sendviči, kafa i pokoja čokoladica bilo je sve što

je unosila u sebe od kada je Preston otišao. Počela je polako da jede, i hrskav, osvežavajuć ukus salate, samo lagano prelivene tartar umakom, najednom je bio nešto najprijatnije što je ikada okusila. Uživala je u svakom zalogaju, a hladan čaj kao da je postepeno spirao svu njenu napetost. Budući da je u poslednje vreme jako slabo jela, nije mogla da pojede ceo sendvič, ali Kord na to ništa nije rekao. Samo je brzo raščistio sto i spustio posuđe u sudoperu, a zatim se vratio da joj dopuni čašu čajem.

-E sad - rekao je, ponovo sedajući na stolicu preko puta nje.

— Sigurno postoji neki razlog zašto si došla. Slušam te.

Suzan je čvrsto držala ledenu čašu obema rukama, osećajući osvežavajuću hladnoću na svojim vrelinim dlanovima.

- Želim da popričam s tobom o grebenima - rekla je, ali tok njenih misli nije pratio njene reči. Zurila je u njegove muževne crte lica, kao da je pokušavala zauvek da ih ureže u pamćenje.

- Pa, pričaj. Šta s njima?

Prekrstio je ruke na grudima i naslonio se, podižući noge na susednu stolicu.

- Još uvek želiš da ih uzmeš u zakup?

- Predi na stvar, Suzan — rekao je, ne skidajući pogled s nje.

Suzan nervozno otpi gutljaj čaja, a potom se nakratko poigrala sa čašom, da bi je konačno spustila na isto mesto na kome je prethodno stajala, tako da se savršeno poklapa sa vodenim krugom na drvenoj površini stola.

- Ako ih želiš, imaš priliku da ih zakupiš. Odlučila sam da ne čekam na izveštaj. A ukoliko te više ne zanimaju, daću ih u najam nekoj drugoj kompaniji.

- Nego šta nego me zanimaju - rekao je. - Ali sada nemam nameru da ti dam novac za njih. Trčala bi do Biloksija da ga daš Prestonu. Neka sam proklet ako ti dam ijedan cent pre nego što se sve ovo ne završi. Novac od grebena je tvoj, da bi ti mogla da nastaviš da živiš onako kako si navikla nakon što Preston bankrotira.

Cinično se nasmešio, kao da ga je ono što će reći beskrajno zabavljalo.

-I dalje ćeš nositi svileni veš, draga.

Suzan skoči na noge, zajapurenih obraza.

-Onda ću ih iznajmiti nekom drugom!

-Nisam siguran - rekao je, spuštajući svoje dugačke noge sa stolice i ustajući kako bi se isprečio između nje i vrata. - Ako misliš da sam iskoristio sve što imam protiv Prestona, grdno se varaš. Ako iznajmiš tu zemlju nekom drugom, unišću ga za sva vremena, upamti to!

Suzan je pokušala da zaobiđe sto ne bi li se mimoišla s

Kordom, ali bila je toliko spora da joj je on naglo presekao put. Obujmio je rukom njen tanušni struk, iznenađeno se namrštivši.

-Zašto si toliko smršala? - upitao ju je zatečeno.

-To nije tvoja stvar - odbrusi Suzan, zarivajući prste u njegove bicepse i pokušavajući da ga odgurne od sebe, ali on se nije ni pomerio s mesta.

Jednom rukom ju je držao oko struka dok je drugom istraživao njeno ispošćeno telo. Prelazio je dlanom preko njenih koščatih kukova, preko njene male, ali i dalje zaobljene guze, a zatim je nežno dodirnuo njene grudi, pri čemu je ona sve vreme ječala i bezuspešno se upirala da se izmigolji. Pogled mu je goreo od besa.

-Šta ti je to uradio, do đavola?

Osetivši nepodnošljiv bol, Suzan skupi snagu i uz jedan zaglušujući krik uspe da se otrgne od njega. Lice joj je bilo blede kao kreč, a kosa raščupana. Bila je toliko očajna da je počela da urla na njega.

-On mi ništa nije uradio, već- ti! Ti si sve uradio! Ne uništavaš njega, već mene! On je otišao...

Zgrožena svojim rečima, stavila je ruku na usta kako bi zaustavila tu besmisleni bujicu koja je pojurila iz njih. Njene ionako tamne oči sada su bile poput dve mračne jame bez dna.

Kord ju je izbezumljeno posmatrao, kipteći od besa. Snažno je udario pesnicom o sto.

-Kako to misliš, otišao je? - zaurlao je. - Taj prokleti licemer!

-On nije licemer! - povikala je Suzan, ne razmišljajući o tome koliko je zapravo bilo pametno braniti Prestona pred Kordom. - Otišao je jer je nadao da ćeš prestati kad budeš video da više ne povređuješ samo njega. On pokušava da spase korporaciju i na hiljade radnika...

-Hoćeš da mi kažeš da je on mislio da ću se ja povući ukoliko ti dođeš i kažeš mi da je sada sve na tebi? Prokleta bila, Suzan, zašto to nisi uradila? Zašto to činiš sebi?

-Zato što mislim da grešiš! Preston me ne koristi kao žrtveno jagnje; kad bi prestao toliko da ga mrziš, video bi da on nije onaj isti čovek od ranije. Možeš da pokušaš da umanjiš sopstvenu krivicu tako što ćeš ga naterati da plati, ali to je potpuno pogrešno!

-I zato se ti ispošćuješ do smrti, da bi mi dokazala da grešim?

Nije mogla da mu kaže istinu.

-Ne - prošaputala je. - Iscrpljena sam jer pokušavam da sačuvam korporaciju. Ne spavam zato što po itavu noć smišljam načine kako da sakupim novac, a ne jedem jer nemam vremena. Prodala sam sve što imam, osim svoje kuće i grebena. Hoćeš li i njih? Ili možda ključeve od mog

automobila? A moju kolekciju ploča? Imam neke zaista retke...

-Umukni! - zaurlao je, zakoračivši prema njoj da je uhvati za ruku.

Ona se izmaknu, shvativši da sada ne bi mogla da podnese njegov dodir.

-Ostavi me! - povikala je, a potom je istrčala iz kolibe i pohitala prema svom audiju. Zalupivši vrata, silovito je okrenula ključ i motor je odmah upalio, ali kada je ubacila u brzinu, samo je zatandrkao i zamro.

-Ne radi mi ovo - procedila je kroz stisnute zube, ponovo okrećući ključ, ali ništa. Njen unezvereni pogled pade na merač goriva, na kome je igla pala ispod E.

-Proklet bio! - dreknula je na auto. - Ne radi mi ovo! - zaurlala je, udarajući obema pesnicama u volan. - Proklet bio! Proklet bio! - ponavljala je, dok su joj suze navirale na oči.

-Suzan!

Vrata su se otvorila i Kord je uhvati za zglobove, izvlačeći je iz kola.

-Suzan, prekini! Smiri se, dušo, samo se smiri. Nemoj tako da se nerviraš. Da vidim mogu li ja da upalim auto.

-Ne možeš - procedila je, a zatim je briznula u plač. Bila je na ivici snaga. Ona, koja je uvek uspevala da kontroliše svoje suze bez obzira na to koliko je bila povređena, sada je

neutešno jecala zato što je ostala bez benzina. - Rezervoar je prazan.

Kord sede na vozačevo sedište, ostavivši jednu nogu napolju, i okrenu ključ. Uzdahnuvši, izašao je iz kola i zatvorio vrata.

-Odvešću te kući.

-Ne želim da me ti voziš kući!

Prkosno je pošla prema drumu, ali on ju je snažno zgrabio, baš u trenutku kada je snažna grmljavina zatresla zemlju. Ona poskoči, iznenađena, pogledavši gore u ogroman crni oblak koji se iznenada nadvio nad njima. Tek sada je primetila da je počeo da duva neprijatan vetar. I dok su oboje gledali u nebo, prve krupne kapi kiše pokvasile su im lice. Kord je zagrlji i povuče je za sobom prema tremu, na koji su kročili baš kada je počelo strahovito da pljušti. Morao je da više kako bi ga čula.

-Ne možeš sada kući - povikao je, gotovo dodirujući njeno uvo usnama. — Sačekaćemo da prestane, pa ću te odvesti.

Suzan je očajnički posmatrala sivu kišnu zavesu. Znala je da će biti mokra do kole kože već nakon prvog koraka, ali nije mogla ni da ostane ovde, tako blizu njega, u kolibi u kojoj su prvi put vodili ljubav.

-Hoću kući! - povikala je besno. - Ne želim da ostanem ovde! Ne želim i tačka!

Lice mu je na trenutak poprimilo divalj i nestrpljiv izraz, ali snagom svoje volje ipak je uspeo da se kontroliše. Uhvatio ju je za ruku i uveo je u kolibu, zatvarajući vrata za njima.

—U redu, u redu! - rekao je. - Ali bićemo mokri pre nego što dođemo do blejzera.

—Briga me.

Besno su gledali jedno u drugo, ali on je na njenom licu video nešto što ga je strahovito pogodilo. Izgledala je tako ispijeno, a senke ispod njenih očiju bile su gotovo crne. Skrenuvši pogled u stranu, Kord provuče prste kroz svoju gustu kosu, i svilenkasti pramenovi nehajno padoše na njegovo visoko, preplanulo čelo.

— Prići ću blejzerom tremu koliko god mogu - promrmljao je. - Imaš novine na stočiću ispred kamina. Pokrij glavu njima. Ali upozoravam te, to ti neće mnogo pomoći protiv ovog potopa.

Otišao je do ostave, vraćajući se iz nje sa plastičnom kesom za đubre, a potom se izgubio u spavaćoj sobi. Suzan je sve vreme nepomično stajala, isuviše iscrpljena čak i da bi se zapitala šta je tamo radio. Nekoliko trenutaka kasnije je izašao, obučen u najobičniju belu majicu kratkih rukava koja mu je savršeno pristajala. Na glavi je imao kačket bež boje, a pod miškom je nosio plastičnu kesu koju je uzeo iz ostave, samo što je sada bila uredno presavijena.

Ne obraćajući joj se, izašao je na trem, i ona je bespogovorno pošla za njim. Uputio se ka delu trema najbližem blejzeru, zastavši na trenutak da baci pogled na kišu koja pljuštala, a potom se dao u trk. Onako utučena, Suzan ga je zadivljeno posmatrala.

Jedna blještavo bela munja udari u zemlju u neposrednoj blizini potoka, a zatim se prolomi strahovita grmljavina. Suzan odskoči unazad, osetivši kako joj se koža na leđima ježi, a sitne dlačice kostreše. Najednom je shvatila koliko je ova oluja bila moćna i koliko je opasno bilo biti napolju. Grane džinovskih hrastova njihile su se napred-nazad, kao da će u svakom trenutku poleteti u nebo. Želela je da pozove Korda da se vrati, ali on je već bio u blejzeru; čula je motor kako bruji i videla je upaljene farove. Ušla je u kolibu kako bi uzela novine, zatekavši potpunu tamu, te je morala da upali svetlo kako bi ih pronašla, a onda ga je ponovo ugasila drhtavim prstima.

Kada je Kord dovezao blejzer do trema, prednja svetla su kroz otvorena vrata osvetlela mokat pod, pošto je snažan vetar naneo kišu u kuću. Pipnula je kosu, otkrivši da je potpuno mokra, isto kao i njena odeća.

Kord je svirnuo, i ona se na trenutak ukopa u mestu. Zašto je stajala tako, u mraku? Trgnuvši se, izašla je iz kolibe,

boreći se sa vetrom koji je uporno pokušavao da je vrati nazad. Bila joj je potrebna sva moguća snaga da zatvori vrata, pri čemu je umalo ostala i bez novina. Pošla je niz stepenice, zagazivši u ledenu vodu koja joj je bila gotovo do članaka. Kord joj je otvorio iznutra, ali kada je pustila jedan kraj novina kako bi uhvatila njegovu ispruženu ruku, vetar ih je istog trena istrkao, i pljusak se svom silinom sručio na njenu nezaštićenu glavu. Kord se nagnuo da je uvuče unutra, odmah potom zatvarajući vrata.

-Imaš papirnate maramice sa strane - rekao je, pokrećući vozilo.

Ona izvadi nekoliko maramica i potapka svoje gole ruke i ramena. Prateći kapljice koje su curile sa njene kose, primetila je da su sedišta i pod automobila potpuno natopljeni.

-Žao mi je - promrmljala je, tek sada shvatajući da je trebalo da ostanu u kolibi dok oluja ne prode.

Kord je strgao svoj mokri kačket sa glave i spustio ga na sedišta između njih. Suzan mu ćutke pruži maramicu i on je ćutke uze, brišući lice jednom rukom dok mu je druga bila na volanu.

Farovi su osvetlili uzburkanu blatnjavu vodu potoka i Suzan se uplašila kad je videla koliko je nabujao za tako malo vremena. Kord je izgledao zabrinuto.

-Nadam se da ću uspeti da se vratim - promrmljao je.

Morao je da drži obe ruke na volanu kako bi i po- red snažnih naleta vetra blejzer uspeo da održi pravac; jedan posebno jak udar odgurnuo je vozilo u stranu, tako da su se obe leve gume zarile u omekšalu zemlju pokraj puta. Kord ga je nekako vratio na grubo asfaltiran drum, ali jedva da je uspevao da vozi. Farovi gotovo da nisu bili ni od kakve pomoći protiv neprobojne kišne zavese, a brisači, iako su radili punom brzinom, nisu uspevali da održavaju vetrobran čistim.

Kord baci jedan kratak pogled na Suzan, a potom zaustavi blejzer nasred puta i isključi motor. Ugasio je farove ali je ostavio svetla za maglu, koja su još više doprinosila ionako jezivoj atmosferi. Suzan ga uplašeno pogleda.

- Ne mogu da vozim, ništa ne vidim - rekao je. - Moraćemo da sačekamo da oluja prestane.

Ona poslušno klimnu glavom i nastavi da gleda kroz vetrobran. Nije mogla ništa da vidi; tama je bila potpuna, kiša ih je odsećala od ostatka sveta, a jedino skrovište koje su u tom trenutku imali bio je Kordov blejzer.

Prolazile su sekunde, a onda i minuti. Oluja nije jenjavala. Kord je uključio radio, ali nisu mogli da čuju šta je vođitelj pričao, te ga je odmah i ugasio. Krajičkom oka uhvatio ju je kako drhti, i ispružio je ruku da dotakne naježenu kožu na njenom ramenu.

- Zašto mi nisi rekla da se smrzavaš? - upitao je, i upalio motor, a zatim i grejanje.

Talas toplog vazduha prijao je njenim sleđenim nogama i stopalima, i ona izu svoje mokre cipele kako bi približila prste izvoru toplote.

Tišina koja je vladala skućenim prostorom u kome su se nalazili pritiskala ju je poput tega.

- Dugo nisam videla ovakvu kišu - rekla je, tek da nešto kaže.

Ne rekavši ništa, Kord samo nastavi da kucka prstima po volanu.

-Zašto si opet počeo da puštaš bradu?

-Zato što ne volim da se brijem.

Toliko od razgovora, pomisli Suzan. Obavila je ruke oko sebe, po prvi put pomislivši na sako i torbu koje je ostavila u kolima. Ponela se kao prava divljakuša. Tako je očajnički želela da pobegne da je pritom zaboravila na sve ostalo.

Sada je do njenih ušiju dopirao nekakav metalni zvuk, jedva čujan zbog kiše koja je i dalje lila kao iz kabla. Ona se uspravi na svom sedištu i zbunjeno pogleda Korda.

-Šta je to?

-Ledena kiša.

Tek što je izgovorio te reči, Suzan primeti kako metalno dobovanje postaje sve jače. Kord isključi motor, pažljivo

osluškujući okolne zvukove.

-Gromovi i munje su daleko — reče Suzan bojažljivim glasom. Nije želela da prizna da se već pomalo plašila.

-Tiše malo - opomenu je Kord, čvrsto je uhvativši za ruku. Suzan zadrža dah i načuli uši kako bi i ona bolje čula šta se događa. Grad je prestao, a potom i kiša, ostavljajući za sobom tišinu koju je prekidalo samo kapanje vode sa lišća.

Koliko god da joj je bilo drago što je kiša prestala, iznenadna tišina koja ih je sada okruživala ispostavila se još neprijatnijom. Vazduh je bio težak i jedva da je uspevala da diše, ili je možda bila isuviše uplašena da bi udahnula vazduh. Tako grčevito je stezala Kordovu ruku da su joj nokti bili zariveni u njegovo meso.

-Sad opet možeš da voziš - rekla je uzrujano.

Kord joj uputi jedan nežan pogled, kakav je možda prvi put videla u njegovim opasnim očima, a potom je zagrlila i ovlašno prislonila usne na njenu slepoočnicu.

-Sačekaćemo još malo - rekao je blago. - Nećemo moći da ga čujemo ako je motor uključen.

Suzan zadrhta i zatvori oči.

-Znam.

Svaki njen mišić bio je napet, a srce joj je ludački tuklo. Zatišje pred oluju nije bio samo kliše, već njihova neposredna stvarnost. Budući da je rođena i odrasla na jugu, gde se

hladnija vazдушna struja sa zapada često sudarala sa toplim i vlažnim južnjačkim vazduhom, Suzan je bila savršeno svesna razarajuće moći tornada. Znala je napamet sve znake koji su mu prethodili jer su ih još u školi učili najboljim načinima da ga prežive. Pravilo broj jedan bilo je: Ne daj da te uhvati.

-Ako ti se učini da nešto čuješ, izađi iz kola najbrže što možeš - reče joj Kord mirnim glasom. - Sa leve strane puta je jedan omanji jarak; verovatno je sada pun vode, ali moraćemo tamo da se sklonimo. Ništa ne brini, ja ću ti pomoći.

-U redu.

Glas joj je bio napet, ali smiren. Malčice je otvorila prozor, kako bi lakše čula da li se nešto približava. Za sada je do njenih ušiju dopirao samo zvuk kišnih kapi koje su se cedile sa drveća.

Prvo zrno grada udarilo je u vetrobran blejzera tako silovito da su oboje poskočili na svojim sedištima. Ubrzo je njihovo sklonište bilo zasuto gradom veličine loptice za golf, koji je pravio nepodnošljivu buku. Suzan se osećala kao da se nalaze u kakvom džinovskom bubnju, dok neki manijak divlje udara u njega. Izvukla je svoju ruku iz Kordove i prislonila dlanove na uši.

A onda je prošao, iznenada kao što je i došao, ostavljajući za sobom zemlju prekrivenu kuglicama leđa.

Kord je hitro istrčao iz kola i otvorio vrata sa suvozačeve

strane, a zatim ju je obujmio oko struka i pomogao joj da izade napolje, vodeći računa da se ne oklizne. Suzan je bila bosonoga, ne računajući tanke čarape, a led pod njenim nogama bio je nepodnošljivo hladan i grebao je njena meka stopala, ali ona je znala da joj je bolje bez cipela. Visoke potpetice bile bi i više nego beskorisne u ovoj situaciji, bile bi opasne. Ne obazirući se na bol, trčala je za Kordom ka novom skrovištu, slušajući kako se tutnjava približava i osećajući kako tlo počinje da podrhtava pod njihovim nogama.

Skočili su u jarak, a ledena voda joj je na trenutak oduzela dah. Nebo je bilo žućkaste boje, potpuno neprikladne za noćno nebo, i ona je mogla da vidi Kordovo napeto lice. Jednom rukom ju je čvrsto uhvatio za rame, nateravši je da legne u jarak, pri čemu joj je voda zapljusnula lice i ispunila njena usta ukusom blata. Ispljunula je mulj i pogledala Korda u oči. Ako je već morala da umre, hvala Bogu što će umreti s njim.

Sada ju je pokrivao svojim telom, štiteći je od nadolazeće oluje. Sve kao da je bilo nestvarno. Iznutra je bila prestravljena, ali sa druge strane ne samo da je bila smirena, već i nekako neobično ravnodušna. Osećala je kako im vetar šiba tela, tako snažan i jak da je izbacivao vodu iz jarka i njome vlažio zemlju zajedno sa kišom koja je opet počela da pada sa neba boje mastila. I prethodna oluja je bila snažna,

ali nije mogla da se poredi sa ovom. Pljusak je odmah nadoknadio vodu koju je vetar oduvao iz rova. Koža ju je bolela i peckala je na hiljadu mesta od sitnih zrna leda koja su se probijala kroz vazduh, a sve što je mogla da čuje bila je tutnja- va gromoglasnog čudovišta koje se kotrljalo po zemlji. Čvrsto se priljubila uz Korda, štiteći rukama njegovu glavu koliko je god to bilo moguće.

Duboka, zaglušujuća rika sada je bila već sasvim blizu, i Kord naleže na nju čitavim svojim telom i gurnu je još dublje u jarak. Borila se za dah, ali nije uspevala da dođe do kiseonika jer je čudovište uvuklo sav vazduh u svoje uskovitlano ždrelo. Njena jedina misao bila je - *drago mi je što sam s njim.*

Mora da se onesvestila, premda nije bila sasvim sigurna. U svakom slučaju, bila je ošamućena. U jednom trenutku se gušila, osećajući da tornado samo što ih nije zahvatio, a u sledećem je sve bilo neobično mirno. I dalje je padala kiša, ali bila je to obična kiša, kao da je silovitost prethodnog trenutka pripadala nekom drugom svetu. Više nije bilo ni munja, ni grmljavine, ni grada... a ni vetra. Kord je i dalje ležao na njoj, duboko dišući kako bi nadoknadio preko potreban kiseonik, dok su mu ruke bile ispružene a prsti zariveni u blato, kao da je bukvalno hteo da ih usidri u zemlju svojim telom. Ostali su u tom položaju narednih nekoliko minuta, ležeći u jarku i

pokušavajući da dođu k sebi i shvate ne samo da su živi, već i da su prošli bez ozbiljnijih povreda.

Suzan se pomerila pod njim, kao da želi da mu stavi do znanja da je dobro, na šta se on polako pridiže u sedeći položaj, povukavši i nju sa sobom.

-Jesi li dobro? - upitao je brižno.

-Jesam - rekla je, iznenadivši se bolom koji je osećala u grlu i svojim promuklim glasom.

Ustali su, pridrživajući se jedno za drugo, i Suzan začu Korda kako, kao za sebe, proklinje oluju, pokušavajući da kroz tminu i kišu pogledom pronađe blejzer.

-Neka sam proklet... - promrmljao je. - Okrenut je u suprotnom pravcu i izguran s puta.

Suzan je pokrila rukom oči kako bi ih zaštitila od kiše i sada je mogla da nazre vozilo iz koga su izleteli pre... činilo joj se kao da je prošla čitava večnost. Kord je očigledno imao izuzetan vid, pomislila je, čim je mogao da vidi ne samo gde je blejzer, već i pravac u kome je bio okrenut.

-Promašio nas je - reče Kord sa приметnim olakšanjem u glasu. - Prošao je tamo, preko puta.

Prateći njegovu ruku, ugledala je iskidano stablo jednog ogromnog drveta koje je ležalo popreko na putu. Pritom je zapazila i neko neobično iskričenje, shvativši da je oboreno drveće sa sobom povuklo i strujne vodove, koji su sada visili

sa njih i ljuljali se napred-nazad. Tornado je rušio sve što mu se našlo na putu, promašivši ih za samo pedesetak metara.

Videvši kako se sporim koracima uputila ka kolima, Kord je povuče za ruku i ona se, načinivši okret kao u plesu, najednom nade u njegovom zagrljaju. Osećala je da su joj zalihe snage na izdisaju i bila je srećna što će je on poneti, te je spustila glavu na njegovo rame i potpuno mu se predala. Odneo ju je do blejzera i poseo je na sedište, a potom se i on smestio za volan. Okrenuo je ključ i, na njeno iznenađenje, motor je odmah upalio. Nakon poslednjih sat vremena, bilo je krajnje vreme da barem nešto krene kako treba. Ubacio je u brzinu, pokrećući blejzer, čije su se velike gume borile sa blatom sve dok konačno nisu uspele da ga savladaju i izađu na put.

-Vraćamo se u kolibu - rekao je, vozeći polako i oprezno zbog tankog sloja leda koji je još uvek prekrivao asfalt. - Ne mogu da te odvezem kući pre jutra. Moram da vidim šta ću s ovim oborenim drvećem i strujnim vodovima.

Ne rekavši ništa, Suzan samo klimnu glavom. Pretpostavljala je da u kolibi neće biti struje, ali Kord je mogao da upali vatru. I sama pomisao da će uskoro biti na toplom i suvom činila joj se poput bajke. Njeni mišići su i dalje bili napeti, a pogled joj je bio uperen u dugačke snopove svetla koje su bacali farovi, probijajući se kroz sivu kišnu zavesu.

Kada su se približili potoku, Kord je zaustavio blejzer.

-Moram da proverim most - rekao je, izašavši napolje pre nego što je uspela da kaže kako bi i ona s njim. Ni na trenutak nije želela da ga ispušta iz vida.

Vratio se već nakon nekoliko minuta, skamenjenog lica, kao da je video nešto strašno.

-Voda je preplavila most; nema šansi da ga pređemo. Moraćemo da provedemo noć u kolima.

11.

Suzan se ugrize za usnu, razmišljajući o vatri koja ju je već grejala u njenoj mašti. Bila je ćutljiva dok se vraćao unazad putem kojim su maločas došli. Nekoliko minuta kasnije je stao i parkirao se pokraj drumu.

Pre par sati očajnički je želela da pobegne od njega, ali sada je bila srećna što je on ovde, i što je dobro. Bili su tako blizu smrti... Šta bi se desilo da je samo ona bila pošteđena? I sama pomisao na njega kako leži mrtav bila je nepodnošljiva.

Provukla je ruku kroz svoju mokru kosu, primetivši da je kiša isprala blato, ali je ipak naišla na nešto trunčica koje je izvadila i bacila na patos. Pa šta i ako joj je kosa bila raščupana? Počela je da se smeje.

Čuvši njen smeh, Kord je upitno pogleda, dok je ona pokrivala usta rukama, pokušavajući da sputa nevoljno cerekanje, ali uzalud.

- Dušo, u redu je - prošaputao je. - Gotovo je, sve je u redu.

On je čvrsto zagrlji, a ona ga obujmi rukama oko struka. Njeno cerekanje sada se pretvorilo u isprekidane jecaje, koji su polako jenjavali, jer je njegov tihi, blagi glas kojim joj je šaputao reči utehe, bio poput pravog melema za dušu.

Međutim, Suzan je i dalje drhtala, i on opipa dlanovima njena gola ramena i ruke.

-Gospode, pa ti se smrzavaš! - uzviknuo je. Dohvatio je dva peškira sa zadnjeg sedišta, koja je uzeo onda kada su svratili u kolibu pre nego što će krenuti, i obmotao jedan oko njene kose.

-Skidaj tu mokru odeću - naredio joj je, premda smirenim i blagim glasom. - Pozadi imam cebe. Umotaću te u njega - dodao je, pojačavši grejanje do maksimuma.

Suzan ga pogleda svojim krupnim očima.

-I ti moraš da skineš svoju odeću. Nisi ni ti imun na hladnoću.

Prijao mu je njen brižan ton, i on joj uputi osmeh koji je delovao još blještavije nego što je zapravo bio, nasuprot njegovoj tamnoj bradi.

-Ja sam topliji od tebe, ali priznajem da su mokre farmerke

prokleta neprijatne.

Skinuo je majicu preko glave i iscedio suvišnu vodu iz nje, a zatim ju je okačio preko volana.

Pogled na njegov muževan, moćan torzo odmah je uzbudi, i ona skrenu pogled, počevši da otkopčava svoju tanku bluzu dok se on borio da izuje čizme, s obzirom na skućenost prostora u kome su se nalazili. Njeni ukočeni prsti nisu hteli da sarađuju, te je uspela samo da skine svoju bluzu i grudnjak bez bretela koji je nosila ispod, dok je Kord već bio u potpunosti go i brisao se drugim peškirom.

Kada je završio, pritekao je Suzan u pomoć, skidajući joj suknju, čarape i gaćice, a potom ju je žustrim pokretima osušio peškirom. Osećala je kako joj gruba tkanina ubrzava cirkulaciju i greje kožu.

Dohvatio je cebe, odmotao ga i raširio preko sedišta. Seo je na sredinu, a zatim ju je posadio u svoje krilo, licem okrenutu prema njemu, i obmotao ostatak cebeta oko njihovih tela.

Sada ju je obavijala blagoslovena toplota, i Suzan duboko uzdahnu, pripijajući se uz njegove vrele grudi. Najednom je osetila spokoj; bili su potpuno sami i odvojeni od ostatka sveta, barem do narednog jutra. Bili su nagi, poput Adama i Eve, i sve što je u tom trenutku želela bilo je da budu na toplom i suvom. Sve ostalo moglo je da sačeka do sutra. Muževan miris njegove kože sve više ju je opijao i ona se

lagano promeškolji u njegovom krilu.

Kord ju je čvrsto držao, a izraz njegovog lica, koji jedva da je uspevala da nazre u pomrčini, nikada pre joj se nije učinio tako zabrinutim.

-Nikada u životu se nisam tako uplašio kao večeras — priznao je.

-Ti? - upitala je u neverici. - *Ti* si se uplašio?

Mislila je da je to nemoguće. On je imao čelične živce i neosporno iskustvo sa svakojakim opasnostima.

-Neprestano sam razmišljao, šta ako ne uspem da te zadržim? Sta ako te otrgne od mene? Da ti se išta desilo...

Suzan je bila iznenađena.

-Ali i ti si bio u opasnosti.

Slegnuo je ramenima, kao da ga nije bilo briga za sopstvenu sudbinu. Možda se upravo na taj način suočavao sa svim opasnostima i možda je to bio razlog zašto ga smrt još uvek nije bila pronašla. Budući da je se on nije plašio, ona ga nije ni tražila. Ali plašio se za nju i... Ona prekinu ovu misao, bojeći se da je dovrši. Samo se još jednom promeškoljila i priljubila uz njega.

On prisloni svoj obraz na njeno nežno čelo, čvrsto je stežući.

-Suzan...

Volela je zvuk svog imena na njegovim usnama. Instiktivno je protrljala svoje dojke o Kordove grudi, osećajući kako

njegove svilenkaste malje miluju njene bradavice.

-Da? - promrmljala je obuzeto.

-Želim da vodim ljubav s tobom. Dozvolićeš mi to?

Suzan zadrhta od uzbuđenja pri samoj pomisli na njihova stopljena tela. Prinela je svoje usne njegovim, i on ih požudno uze. Dugo ju je ljubio, dok su im se jezici pohotno preplitali, kao da žele da dokažu koji je od njih željniji.

Razdvojivši na trenutak svoje usne od njenih, pogle- dao ju je pravo u oči.

-Je li to da?

-To je da.

Uprkos nedeljama razdvojenosti i ljutnje, nije se stidela pred njim. Bila je njegova, u onom najčistijem smislu, i znala je da ni u čemu više neće tako uživati kao u njegovim dodirima. Njegova strast se na trenutke možda graničila sa grubošću, ali ona je znala da je on nikada ne bi povredio i da nema razloga da ga se plaši. Uostalom, sada među njima nije postojao nikakav razdor, niti nesuglasice; sve to kao da je nestalo, premda će se verovatno vratiti sa novim danom, ali do tada je želela da uživa u slatkoj groznici koja ju je tresla.

Mogla je da mu se odupre, da insistira na distanci između njih, ali nakon oluje koja ih je zadesila, njihove razmirice činile su joj se nevažnim. Volela ga je; i nije želela da se bori protiv njega. Posle onoga što su prošli, želela je samo da

ostane pripijena uz njega i oseti njegovo toplo, snažno telo, da se uveri da je nepovređen. Ovi trenuci bili su joj beskrajno dragoceni i nije joj padalo na pamet da ih prokocka. Ionako se gotovo razbolela od brige zbog svega, ali to nije ništa promenilo.

Pokreti su mu bili usporeni i izrazito nežni, a poljupcima i čarobnim dodirom svojih veštih prstiju doveo ju je blizu vrhunca i pre nego što je njihova senzualna igra uopšte počela. Oborio je sedište i plegao je, kontrolišući je čak i kad je ispružila ruke da ga dohvati, pokušavši da ga privuče k sebi. Suzan zatvori oči i prepusti mu se, kao da ni prošlost ni budućnost nisu postojale, nego samo sadašnji trenutak. On je ovlašno ljubio njene grudi, kružeći jezikom oko njenih otvrdlih bradavica. Više nije bila hladna, već je prosto isijavala toplotu, izvijajući svoje kukove i nudeći mu svoju nutrinu.

Kord je nežno pogura naviše i njegove usne napustiše njene dojke da bi krenule lagano da se spuštaju ka stomaku, dok je njegova brada nežno grebuckala njenu satenastu kožu. Vrh njegovog jezika pronašao je njen pupak, a potom je pošao naniže ka najdragocenijem blagu.

Osetivši njegove usne i njegov vlažan jezik u sebi, Suzan ispusti jedan kratak jecaj, a zatim poče ubrzano da diše boreći se da dođe do daha. Međutim, ubrzo je zaboravila na disanje,

dok su njeni dugi, tanki prsti mrsili njegovu još uvek mokru kosu; ubijao ju je od zadovoljstva, na smrt je ubadajući svojim đavoljim jezikom, a ona je žurila u susret svojoj maloj smrti. A onda je shvatila kako je on samo drži u svom naručju.

-Korde? - promrmljala je zbunjeno. - Šta se događa?

-Sve je u redu - odgovori on nežno. - Samo što sam nespreman. Nemam nikakvu zaštitu.

Njegov nesebičan čin ju je prijatno iznenadio, ali to joj nije bilo dovoljno. Ona je želela njega, tako muževnog i moćnog, pravog pravcatog muškarca. Ispružila je ruke i dodirnula njegovo lice svojim mekim dlanovima.

-Želim te - prošaputala je. - Ovde i sada.

On nije ništa rekao, već je samo legao preko nje i raširio joj butine, da bi potom svom silinom prodro u nju, ispuštajući gotovo životinjski krik. Trzao se na način koji Suzan nikada pre nije videla, i ona shvati da je krik koji se nekoliko trenutaka ranije prolomio zapravo označavao vrhunac njegovog uzbuđenja.

Pokušavši da sklizne s nje, Kord shvati da se oboje nalaze u nemogućim položajima. U trenucima strasti oni toga nisu bili ni svesni, ali sada ih je sve žaljalo.

-Mislim da će nam pozadi biti mnogo udobnije. Bog će ga znati zašto odmah nismo prešli tamo - reče Kord smeškajući se.

Kada su spustili zadnje sedišta, bilo je poprilično mesta za oboje, premda opet ne dovoljno da Kord ispruži svoje dugačke noge. Ugasio je motor, te su sada zavisili od ćebeta i uzajamnog grejanja, ali pošto se vremenom osušila, Suzan više nije osećala hladnoću.

Polovinu ćebeta prostrli su ispod, a drugom polovinom su se pokrili, ona sklupčana u njegovom zagrljaju i beskrajno srećna.

-Tako sam umorna - rekla je, zevajući. Nije želela da spava, nije želela da protraći nijedan trenutak njihovog zajedničkog vremena, ali njeno telo je žudelo za odmorom. Stres nagomilan tokom proteklih nedelja i strah koji je danas iskusila uzeli su svoj danak. Udovi su joj bili teški kao olovo, a njeni kapci jednostavno su odbijali da ostanu podignuti.

Ponovo je zevnula, i oči joj se polako sklopiše. Stavila je ruku na njegove grudi, baš na mesto gde je mogla da oseti snažno, ravnomerno lupanje njegovog srca. Bio je tako veliki i jak; osećala se beskrajno bezbedno i zaštićeno pored njega.

-Volim te - rekla je tihim glasom, ne mogavši da se suzdrži. Samo je želela da naglas izgovori ove reči, sad kada je među njima vladao mir.

-Znam - šapnuo joj je na uvo, čvrsto je prigrlivši.

Nije očekivao da će zaspati; čula su mu bila isuviše izoštrena. Bio je ubeđen da će osećati nemir koji ga je uvek

obuzimao kada je neko bio u blizini dok je spavao. Kiša je i dalje dobovala po krovu blejzera, a tama ih je obavijala poput kakve pećine; bio je na toplom i na suvom, a telo mu je bilo ugodno zadovoljeno. Ona je bila tako meka, krhka i malena u njegovom zagrljaju, tako nežna i ženstvena da je od samog početka kontrolisao svoju snagu da je kojim slučajem ne bi povredio. Ovog popodneva, dok je plakala i bespomoćno udarala pesnicama u volan, osetio se kao da mu je neko opalio šamar; ona nije bila plačljivica, ali on ju je toliko povredio da se na kraju rasplakala, iako mu to nije bila namera. Pobesneo je kada je čuo da je Preston pobjegao i ostavio je da se nosi sa svim nedaćama. Morao je ovo da okonča, što je moguće pre, za Suzanino dobro. Bila je na ivici snage, fizički i emotivno.

Ona ga je volela. Ranije bi ga to saznanje učinilo nestrpljivim da pobjegne. Nije mogao da pruži ništa zauzvrat, i hteo je da izbegne srceparajuće scene poput neutešnog plača, preklinjanja na kolenima i hvatanja za njegovu nogavicu, ili pak neverovatne planove osвете koje bi izneverene žene ponekad smišljale. Džuditina smrt ostavila je dubok trag. Izbegavao je da opet bude tako povređen i bespoštedno je štitio sebe... sve do Suzan. Upravo zato što nije tražila ništa od njega, on je imao potrebu da joj pruži više nego bilo kojoj drugoj.

Ipak, nije shvatao, sve dok ga ona praktično nije isterala iz

svoje kuće i svog života, koliko mu se zapravo uvukla pod kožu. Osećao se usamljeno, uprkos tome što je bio čovek koji je iznad svega cenio ličnu slobodu. Njegovo snažno telo žudelo je za seksualnim oslobađanjem, ali sve druge žene bile su mu neprivlačne. On nije želeo druge žene; on je želeo Suzan, koja je pak želela samo i jedino njega.

Sada je opet bila u njegovom naručju, prislonjena na njegovo srce, upravo tamo gde je i pripadala. Malčice se pomerio, ne bi li pronašao udobniji položaj, i ona se pomeri sa njim, ne puštajući ga čak ni u snu. Ovo s njom bilo je najdivnije iskustvo u njegovom životu, i dok je tonuo u san, usne mu se izviše u blažen smešak.

Kao što to obično biva nakon oluje, naredni dan osvanuo je sunčan i topao. Kao da je priroda bila zadovoljna

uništenjem koje je sprovela. Kord je žmirkajući otvorio oči, i neko vreme je ležao nepomičan, zureći u beskrajno, plavo nebo. Unutrašnjost blejzera već se bila zagrejala na jutarnjem suncu, i on oseti kako mu se tanak potočić znoja sliva niz čelo. Suzan se u jednom trenutku promeškolji, ali nije odmah otvorila oči, i on ju je sa zadovoljstvom posmatrao kako se lagano budi. Više nije bila pokrivena ćebetom i mogao je da vidi njeno vitko nago telo, njene oble, pune grudi i sočne bradavice. On je nežno uhvati za rame.

-Dušo, trebalo bi da pođemo - rekao je promuklim glasom. -

A pre nego što krenemo...

Suzan je znala šta je pokušavao da kaže, i ona se okrenu prema njemu i pogleda ga svojim snenim očima.

-Da - prošaputala je, obgrlivši ga oko vrata.

Uzeo ju je nežno i polako, odvlačeći je ponovo u onaj, samo njihov svet, koji je toliko volela. Kasnije, dok su ležali pripijeni jedno uz drugo, Suzan je po ko zna koji put poželela da ti trenuci večno traju, osećajući da je i Kord želeo to isto.

-Ostani sa mnom. Nemoj više da ideš u kancelariju. Brinuću o tebi, u svakom pogledu - čula ga je kako kaže.

Oči joj se ispuniše suzama, ali ipak je uspeła da mu se osmehne.

-Moram da idem. Ne mogu tek tako da okrenem leđa svima onima koji zavise od mene - rekla je, dok je slana tečnost pretiła da se izlije iz njenih zagasito plavih očiju.

-A šta je sa mnom? Kako možeš meni da okreneš leđa?

Njegove reči je pogodiše poput groma.

-Ja te volim, ali nisam ti potrebna. Ti me želiš, a to je nešto potpuno drugačije. Osim toga, mislim da nemam sve što je potrebno da bih bila savršena ljubavnica. Molim te, odvezi me kući.

Ćutke su obukli svoju još uvek vlažnu i neverovatno izgužvanu odeću, i Kord otpoče mučnu i gotovo nemoguću vožnju, budući da je put i dalje bio blokiran oborenim drvećem

i strujnim vodovima. Prošli su pored komunalnih ekipa koje su vredno radile, postavljajući nove vodove, a na pojedinim mestima i nove stubove. Do njihovih ušiju dopiralo je brujanje motornih testera koje su ubedljivo nadjačavale cvrkut ptica i kvarile jutarnju idilu. Vožnja koja je obično trajala petnaestak minuta sada se razvukla na preko sat vremena, ali Suzan se konačno domogla svoje kuće, a izašavši iz blejzera nabasala je pravo na Emilino zabrinuto lice.

-Gospode dragi, na šta to ličite! - uzviknu Emili.

Kord nabaci jedan od onih svojih đavolastih osmeha.

-Mislim da izgledamo prilično dobro za dvoje ljudi koji su ležali u jarku.

Osećao je svaki mišić na svom telu, ne samo od spavanja na tvrdom, već i od zrna grada koja su ga prethodne noći izubijala. Tek sada je primetio i ogrebotinu na Suzaninoj jagodici, i on je nežno dotaknu svojim palcem. Ona je samo nepomično stajala, očiju ispunjenih bolom i žudnjom.

Emili im pokaza rukom da uđu u kuću.

-Da ste se odmah popeli gore i istuširali toplom vodom! I bacite tu blatnjavu odeću u prljav veš, da je operem...

-Ja bih odmah da krenem - prekinu je Kord.-Moram da vidim mogu li da se probijem do kolibe i ima li kakve štete. Ali ako imate već skuvanu kafu, rado bih popio jednu.

Emili mu donese šolju iz koje se pušila vrela tekućina i on je

polako ispi, osećajući kako mu se snaga polako vraća u telo. Suzan je stajala sa strane i posmatrala ga, želeći da uradi ono što joj je rekao, da pode s njim i zaboravi na sve. Nesvesna da se uopšte pomakla s mesta, našla se ispred njega i, ne rekavši ni reči, on spusti šolju na sto i čvrsto je zagrlji. Ljubio ju je požudno, gotovo očajnički, kao da je želeo da otisak njegovih usana zauvek ostane utisnut na njenim. Privijajući se uz njega, Suzan oseti kako joj se gorke suze slivaju niz obraze, ne mogavši da učini više ništa kako bi ih zaustavila.

—Polako, polako... - prošaputao je, brišući joj obraze jagodicama prstiju; potom je uhvatio njeno lice svojim snažnim šakama i podigao ga kako bi mogao da je pogleda pravo u oči. - Sve će biti u redu. Obećavam ti.

Ona nije mogla ništa da izusti, i on je još jednom poljubi, a potom je pusti. Mahnuo je Emili i izašao napolje, ne okrećući se za sobom.

Suzan je prekrila rukom usta pokušavajući da zadrži jecaje od kojih joj se čitavo telo treslo, ali bezuspešno. Emili ju je povelala gore i pomogla joj da se skine, a potom joj je spremila čistu odeću, dok je Suzan stajala pod tušem i plakala.

Znala je da je čeka hiljadu stvari koje je morala da obavi, ali sve joj se činilo besmislenim. Želela je samo da se sklopča na svom krevetu i da plače sve dok joj je ne ponestane suza. Sve ovo bilo je previše čak i za nju.

Jedino je snagom svoje volje uspela da zadrži suze kada je izašla iz kupatila; sela je i osušila kosu, a potom se vešto našminkala, kako bi prikrila tragove plača. Nakon što je obukla pantalone i košulju koje joj je Emili pripremila, sišla je dole na doručak. Nije bila gladna, ali znala je da mora da jede, jer je u poslednje vreme isuviše zapostavljala hranu, a to joj nije donelo ništa dobro. Ne bi mogla da sačuva korporaciju od bankrota čak i kad bi organizovala dvorišnu rasprodaju i prodala sve što je posedovala, osim možda svoje garderobe.

Ceo dan je sedela na tremu, dremajući i razmišljajući, ali misli su joj se sve vreme vrtele u krug. Pozvala je Imodžen i objasnila joj zašto ne može da dođe u kancelariju; nije imala pojma kada će moći da preuzme svoj audi, ali to je bila jedina svetla tačka: ponovo će ga videti kad joj bude dovezao auto.

Sigurno sam ispala budala jer nisam prihvatila njegov predlog, pomislila je umorno. Mogla je jednostavno da zaboravi na sutra, na sve obaveze koje je imala; trebalo je da ode s Kordom i da uzme od njega svu ljubav koju je imao da joj ponudi. Bilo mu je stalo do nje; znala je da jeste. Možda je nije voleo, ali bila je sigurna da joj je pružio više nego bilo kojoj drugoj ženi, osim Džudit. Jadna, povređena, zbunjena Džudit, uzrok svom neprijateljstvu koje čak ni godine nisu uspele da ublaže. Zato što su je svi izneverili, i zato što je umrla, Kord je sada to pokušavao da joj nadoknadi, da je

osveti, najviše zbog sebe samog, kako bi mogao da nastavi dalje sa svojim životom.

Rekla mu je da nema sve što je potrebno da bi bila savršena ljubavnica, ali šta je uopšte bilo potrebno za to, osim zaljubljene žene? Čežnjivo je zamišljala kako provodi život pored njega, kako putuje svetom s njim. Po prirodi je bila osoba koja se najbolje osećala u sopstvenom domu, ali zbog Korda bi zavolela lutanje i spavanje na drugom jastuku svake noći.

U svakom slučaju, bilo je samo pitanje vremena kada će život koji je poznavala biti okončan. Propala je; nije mogla da otplati dug.

Pošto joj Kord do narednog jutra nije dovezao auto, Suzan je zamolila Imodžena da je pokupi; nije mogla više ništa da učini, ali bilo je još poslova koje je trebalo obaviti i odluka koje je morala da donese. Brod možda jeste tonuo, ali ona će se lično pobrinuti da to barem bude dostojanstveno.

Nikakve reči utehe koje je upućivala sama sebi nisu bile od pomoći. Bila je svesna da je izgubila na oba polja. Pokušala je da isceli razdor u porodici, ali on se samo još više produbio. Kord ju je možda želeo, ali kako će ikada moći da joj veruje? Molio ju je da ostane s njim, a ona je odlučila da pomogne Prestonu. Uprkos tome što je znala da Kord greši, oštar bol koji je osećala u duši nije jenjavao.

U kompaniji se nekako proćulo da je umalo stradala od tornada, a ona nije imala ni snage ni volje da ikome išta objašnjava. Prethodne noći nekoliko tornada je protutnjalo Misisipijem, a jedan je čak pogodio naseljenu oblast u blizini Džeksona, usmrćivši dvoje ljudi, ali njene kolege zanimao je ovaj lokalni, koji je uništio samo drveće i tek zasađene useve. Budući da nije napravila nikakvu dramu od ćitave priće, Suzan je veoma brzo uspela da ubije njihovu radoznalost.

Kada se to veće vratila kući, zatekla je audi na parkingu. Zašto nije mogao da ga doveze onda kada je znao da će ona biti kod kuće? Možda ju je izbegavao. Bila je beskrajno tužna i razočarana, i pre nego što će zahvaliti Imodžen na vožnji, nekoliko trenutaka je samo zurila u svoj auto.

-Mogu li ja nešto da učinim? - upita Imodžen, uhvativši je za ruku. - Da ja razgovaram s Kordom? Znam da nisi srećna, i osećam se krivom zbog toga.

-Niste vi krivi - reće Suzan suvo. - Sama sam donela izvesne odluke, i sad moram da živim s tim.

Kasnije, dok je večerala, Emili se pretvarala da ćisti kuhinju, premda je Suzan dobro znala da je ona zapravo nagleda, budući da je u poslednje vreme imala obićaj da hranu baca, a ne da je jede.

Pošto je pojela i poslednji zalogaj, Emili zadovoljno klimnu glavom.

-Kord mi je rekao da se pobrinem za to da dobro jedeš. Premršava si. Sve ovo će te uništiti.

-Uskoro će i tome doći kraj - reče Suzan, duboko uzdahnuvši. Mrzela je sebe što pita, ali morala je da zna. - Da li je rekao još nešto?

-Rekao je da je izgubio jedno drvo, ali da nije palo na kolibu, kao i da je grad delimično oštetiо krov. Osim toga, sve ostalo je u redu.

-Hvala bogu - ree Suzan tiho. Suzdržala se da pita da li je izgledao umorno.

Emili je upravo bila otišla kada je zazvonio telefon.

-Suzan, možeš li odmah da dođeš? - začula je uznemiren glas s druge strane žice. Bila je to Imodžen. - Preston se vratio. Saznao je nešto o Kordu!

-Dolazim!

Suzan spusti slušalicu i otrča po tašnu. Nešto o Kordu? Srce joj poskoči. Da nije uradio nešto nezakonito? Šta god da je bilo u pitanju, i ukoliko to ikako bude bilo moguće, ona će ga braniti. Ne, sigurno nije bilo ništa nezakonito. Pre će biti da se zamerio nekim moćnicima.

Dok je vozila prema kući Blekstounovih, gotovo da nije bila svesna škripe guma i brzine kojom je jurila. Srce joj je snažno udaralo u grudima, kao da će da iskoči. Jedva je čekala da se Preston vrati, ali sada se plašila da će pokušati nekako da

povredi Korda.

Kada je otvorio vrata, Preston je delovao savršeno pribrano. Bio je neobavezno obučen; izgledao je osveženo i opušteno. Međutim, ugledavši je, nije mogao da sakrije svoje zaprepašćenje.

-Gospode dragi, Suzan, pa ti si izgubila barem deset kila! Sta ti se to desilo?

-Nije bitno - reče Suzan nestrpljivo. - Šta si saznao o Kordu?

Uveo ju je u salon, u kome je zatekla Imodžen, i sačekao je da se smesti pre nego što je progovorio.

-Pošto sam otišao, malo sam istraživao — objasnio je. - Hteo sam da Kord pomisli da sam se uplašio. Znao sam da se u tom slučaju neće potruditi da prikrije tragove. Hvala bogu, upalilo je. Sigurno je mislio da će pobediti bez prave bitke.

-Sumnjam - prekinu ga Suzan. - Tek je prekjuče saznao da si otišao.

Preston se namršti.

-Ali kako? Zar mu nisi ti rekla?

-To si hteo da uradim, zar ne? - upita Suzan, gledajući ga pravo u oči. - Svalio si sve na mene, misleći da ću otrčati kod njega i preklinjati ga za milost. On mi je otvorio oči, ali ja mu nisam poverovala.

Preston se promeškolji u svojoj fotelji. Bilo je jasno da mu je nelagodno.

-A šta sam drugo mogao da pomislim? Hoćeš da kažeš da sam potpuno pogrešno protumačio situaciju?

-Ne znam. Nemaam pojma kako je ti tumačiš.

On skrenu pogled u stranu.

-Kako god, otišao sam u Njujork. Video sam da su cene naših deonica ostale visoke uprkos govorkanjima, ali neko ih je ipak kupovao. Tada sam posumnjao, ali želeo sam da budem siguran. Kord je kupio sve deonice koje su se pojavljivale na tržištu. On ne namerava da dovede kompaniju do bankrota, već da je preuzme. Zato nas je primoravao da prodajemo deonice, da bi ih on pokupovao.

Da preuzme kompaniju! Suzan na trenutak oseti divljenje prema Kordovom beskrajnom strpljenju i usne joj se izviše u osmeh.

-Sve ovo zbog preuzimanja kompanije! — uzviknula je.

-Ne vidim šta je tu smešno - odbrusi Preston.

-Naravno da ne vidiš! Ja sam ta koja je prodavala deonice kako bi sakupila novac za otplatu duga!

Imodžen u trenutku preblede.

-Suzan, zar sopstvene akcije?

Preston je zurio u nju u neverici.

-Suzan, razgovarali smo o tome. Rekao sam ti da ne likvidiraš svoju aktivu.

-Ali takođe si otišao i ostavio me na brodu koji tone - uzvрати

ona oštro.

-Bože, šta si sve učinila... a on nije ni imao ozbiljnu nameru da zatraži naplatu duga. Samo je želeo da se uspaničimo i da prodamo toliko da on dobije većinu. Suzan, koliko si prodala?

-Devet procenata.

-I dalje ti ostaje šest. Ja imam jedanaest procenata, majka takođe jedanaest. To je ukupno dvadeset osam. Kord ima, čini mi se, dvadeset šest procenata. I dalje imamo većinu.

-Ali on ima još jednog keca u rukavu - reče Imodžen, misleći na naplatu duga, ali Preston odsečno odmahnu glavom.

-Ne, to bi ubilo njegov sopstveni izvor prihoda. Od početka sam sumnjao u to da je u stanju da oštetiti sebe finansijski samo da bi mi se osvetio, ali sve je moguće. A onda, kada su deonice počele da se prodaju čim bi se pojavile na berzi, pomislio sam da je možda posredi nešto sasvim drugo.

-Zašto mi ništa nisi rekao? - upita Suzan. - Nije ni važno. Znam odgovor. Nisi mi verovao jer sam se vidala sa Kordom, a Kord mi nije verovao zato što pomažem tebi.

-Žao mi je - reče Preston blago. - Nisam mogao ni da pretpostavim da će ti sve ovo tako teško pasti. Kunem se da ću ti nadoknaditi sve što si prodala.

Suzan na to samo odmahnu rukom.

-Nije važno.

Samo je želela da se sve završi.

Videvši da je umorna i zbunjena, Preston odluči da tu prekinu razgovor.

- Odvezao sam se do Korda čim sam stigao, danas popodne - dodao je još. - Sazvao sam sastanak upravnog odbora za sutra u deset ujutru, i ovo će biti stavljeno na glasanje. Mislim da je svestan da je njegova igra završena.

Sve je bila samo igra. Čitave noći joj to nije izbijalo iz glave. Samo igra.

Nije znala kako su deonice prvobitno bile raspodeljene. Kada se udala za Vansa, znala je samo da je porodica posedovala pedeset jedan posto akcija, a da je ostatak pripadao drugima. Najvažnije je bilo to što je većina bila u rukama Blekstounovih. Imodžen je imala petnaest procenata, Preston petnaest i Vans petnaest. Suzan je nasledila Vansov deo. Što se preostalih šest procenata ticalo, Suzan je oduvek pretpostavljala da je taj deo bio raspodeljen na nekolicinu daljih rodaka. Ona nije ni znala da je Kord uopšte postojao pre nego što se vratio; prošlo je toliko vremena od njegovog odlaska da ga više niko nije ni pominjao. Ali sada je bilo jasno da je on posedovao ostatak deonica.

Preston i Imodžen su oboje prodali po četiri odsto svojih deonica kako bi pokrili ono što su dugovali Kordu; time je Kord dobio četrnaest procenata, ako se pretpostavi da ih je on kupio, a najverovatnije jeste. Ona je prodala devet procenata,

i on je nakon toga imao 23 odsto. Ako je sada imao 26 posto, to znači da je u međuvremenu kupio još neke zajedničke deonice. Sve je to bila samo igra brojeva. Ako ništa drugo, korporacija je bila jača nego ikada, budući da je Kord otplatio pozamašan dug. Porodica je sada posedovala pedeset četiri odsto deonica.

Sada joj je sve bilo jasno. Kord je znao da kompaniji ne pretila opasnost od bankrota, ali nije imao dovoljno poverenja u nju da joj kaže šta se događa, kao što joj ni Preston, iz istih razloga, nije poverio svoje sumnje. Ona, koja je pokušala da ih pomiri, ispala je žrtveno jagnje.

Bilo joj je drago što će jutro označiti kraj čitavoj toj priči. Bila je umorna od svih tih igri. Činilo se da su donele dobro svima osim jagnjetu.

12.

Od petoro ljudi u sali za sastanke narednog jutra, Kord je delovao najopuštenije. Na sebi je imao savršeno letnje odelo na tanke pruge, koje je posedovalo nesumnjivi evropski šmek. Brada od nekoliko dana sprečavala ga je da ne izgleda baš toliko savršeno, budući da mu je njegovo muževno telo dopuštalo da sa stilom nosi apsolutno sve... ili ništa, pomisli Suzan čežljivo, prisećajući se njegove moćne nage figure.

Imodžen je bila smirena, gotovo odsutna, dok je Preston bio sav užurban. Beril je izgledala profesionalno, kao i uvek. Sa druge strane, Suzan se osećala potpuno izgubljeno, kao da prvi put u životu prisustvuje jednom ovakvom sastanku. Bacila je još jedan kratak pogled na Korda, i on joj opušteno namignu. Zar je bio toliko ne- zainteresovan za ishod svega ovoga? Je li i ovo bio samo još jedan od načina da izluđuje Prestona? Ako jeste, onda je bio i više nego uspešan u tome.

Bila je toliko udubljena u sopstvene misli da nije čula ni reč od onoga što su pričali. Tek kada je začula Kordov ljutit glas, naglo se sabrala i počela da prati razgovor.

- To je moje nasledno pravo - rekao je. - Trebalo mi je puno vremena da to shvatim, ali sada nemam nameru da odustanem. Odlučio sam da se borim, i upozoravam vas da neću praviti nikakve kompromise, mada pretpostavljam da ste to već shvatili.

-Time samo gubiš - reče Preston oštro. - Hoćemo li da glasamo?

-Svakako.

Kord je sedeo tamo, pun samopouzdanja, uprkos tome što je znao da nema dovoljno da nadjača njih troje zajedno, ali to nikako nije moglo da se pročita na njegovom licu.

Pre mnogo godina bio je izopšten iz porodice. Šta mu je sada bilo u glavi, kad je pobeda plesala pred njegovim očima?

Planovi osvete? Ili samo želja da ponovo bude u toj porodici, hteli oni njega ili ne, kako bi se konačno skrasio na jednom mestu?

-Ja glasam za - reče Kord, trгнуvši Suzan iz njenih misli.

Imodžen je mirno sedela, ne gledajući ni u Prestona ni u Korda, ali kako je mogla da glasa? Nikada ne bi glasala protiv svog sina.

-Ja glasam protiv - konačno je rekla.

-Ja glasam protiv - reče Preston. - Suzan?

Bio je siguran u nju, shvatila je. Pogledala ga je i videla kako je nestrpljivo posmatra, dok mu je pobednički sjaj već blistao u očima. Ni on nije bio nimalo naivan! Bio je savršeni biznismen, hladan i beskom- promisan, spreman da se posluži gerilskim taktikama ukoliko je situacija to nalagala.

Za razliku od njega, Kordov izraz lica nije govorio apsolutno ništa. On je jednostavno čekao. Nije je gledao, nije pokušavao da je ubedi da glasa u njegovu korist. A i zašto bi, kada je ona ionako uvek bila na Pre- stonovoj strani? Nije ni čudo što joj nije verovao.

-Suzan! - uzviknu Preston.

Poverenje je moralo odnekle da počne, pomislila je. Kord je bio toliko naviknut da čuva sebi leda, da je to već postao sastavni deo njegovog karaktera.

-Ja glasam za - reče Suzan tiho. Prostorijom je zavládala

neprijatna tišina, a čuo se samo zvuk pisanja olovke po papiru, kojom je Beril vodila zapisnik.

Preston je delovao zaprepašćeno; bio je bled, a usne su mu bile stisnute u tanku liniju. Sastanak je odmah potom zaključen, ali samo je Beril napustila salu. Svi ostali su i dalje sedeli na svojim mestima; možda je čak i Kord bio zatečen iznenadnim preokretom situacije. Suzan je i dalje bila toliko smetena da ni sebi nije uspevala da objasni razloge svoje odluke. Samo je znala da sada nije mogla da ga izneveri. Da je izgubio, Kord se ne bi predao. Nastavio bi da se bori sve do potpunog uništenja porodice i raspada kompanije. Ona je samo želela da se bitka okonča, pa čak i po cenu da se zauvek zameri Prestonu i Imodžen. Bila je umorna, isuviše umorna, i strahovito ogorčena, jer je osećala da su je i Kord i Preston izigrali. Ona je bila samo pion u njihovim smutnim igrama.

Imodžen se nagnu napred i lupi rukom o sto.

-Okončajmo ovo - rekla je staloženo, pogledavši prvo u Korda, pa u svog sina. - Nekada smo bili porodica. Volela bih da to opet budemo. Priznajem da sam pogrešila, i ako ikako možeš da mi oprostiš, Korde, biću ti vrlo zahvalna na tome.

Njene čeličnosive oči nakratko zasjaše, i Suzan shvati da nikada pre nije toliko volela niti poštovala svoju svekrvu kao u tom trenutku.

Ne sačekavši Kordov odgovor, Imodžen se okrenu prema

Prestonu.

-Znam da će ti ovo teško pasti; bio si izuzetan predsednik, i neće ti biti lako da prepustiš kormilo drugo- me. Ali molim te da to učiniš bez gorčine, i da koliko je god to moguće olakšaš prenos dužnosti. Kord je deo ove porodice; on je isto toliko Blekstoun koliko i ti. Nadam se da si dovoljno velik da ovo okončaš sada, pre nego što nas potpuno uništi. Dosta ljudi je već povređeno, a biće ih mnogo više ukoliko se ovo nastavi. Suzan je jedina od nas to shvatila na samom početku. Ako ne želiš da prekineš zbog sebe, prekini zbog mene... i zbog nje. Sam bog zna da je već dovoljno platila zbog vašeg neprijateljstva.

Suzan se nije sviđalo to što su njena osećanja bila tako očigledna. Bila je bleđa, i nepomično je sedela, pogleda uperenog u svoje šake. Sada je bio red na njih da se ili povuku, ili da nastave borbu. Ona se u svakom slučaju povukla, da liže sopstvene rane. Bila je umorna.

Prestonovo lice bilo je namršteno, a misli su mu bile u nekom davno prošlom vremenu, kada su on i Kord postali neprijatelji.

—Uvek sam ti zavideo — rekao je odsutno, prisećajući se događaja iz prošlosti. - Tebi je uvek sve išlo od ruke. I Vansa je bilo teško pratiti, ali tebe... Bože dragi, kad si ti bio tu, ja sam postajao nevidljiv. Svi su gledali samo u tebe.

Kord je preko stola buljio u svog rođaka, lica bezizražajnog kao i obično. Bilo je teško pretpostaviti šta je mislio o Prestonovom priznanju.

Odmahnuvši lagano glavom, kao da ne može da poveruje koliko daleko su dogurali sa svojim neprijateljstvom, Preston duboko udahnu i pogleda Korda pravo u oči.

-Kada sam imao šenaest godina počeo sam da izlazim sa Keli Hartland. Strašno sam se zaljubio u nju. Ti si tada bio brucoš, i pretpostavljam da je za jednu gimnazijalku to bilo krajnje neodoljivo. Došao si kući za jedan vikend, upoznao si Keli na nekoj zabavi, i ona me je odmah sutradan ostavila.

Kord mu uputi jedan zaprepašćen pogled.

-Keli Hartland? Ona plavušica, navijačica? Jedva da je se sećam. Izašli smo svega par puta, i to je bilo to, ništa ozbiljno.

-Za mene jeste bilo. Mrzeo sam te jer si mi je uzeo, a bilo je očigledno da nisi mario za nju. Sa šesnaest godina mislio sam da je ona ljubav mog života. Kada se desilo ono sa Džudit, video sam priliku da ti se osve- tim, i to sam i učinio. Nisam ponosan na to, ali šta je bilo, bilo je, povratka nema.

Kord zatvori oči, i premda nije odmah ništa rekao, Suzan je znala koliko ga pominjanje Džudit boli, jer ga je krivica zbog načina na koji je prošla u životu i dalje progonila.

-Džudit je bila moja supruga - reče Kord promuklim glasom, blago drhtavim. - Venčali smo se nakon što smo otišli odavde;

umrla je već naredne godine. Mogao sam da te ubijem zbog onoga što si joj učinio.

Oči mu iznenada poprimiše neki kristalan sjaj.

-I ja sam kriv, možda više od svih, za ono što joj se desilo.

Nastupila je neprijatna tišina, i Suzan najednom oseti kako se guši. Ne gledajući ni u koga, brzo je ustala i išetala iz sale, ne dajući nikome priliku da je zaustavi. Srce je htelo da joj iskoči, ali nije bila sigurna da je mogla da zaplače. Vreme za plakanje je prošlo.

Prošla je pored Beril, koja ju je dočekala sa bezbroj pitanja, ali Suzan kao da je nije videla, već je samo ušla u svoju kancelariju i hitro zatvorila vrata za sobom, kao da je neko progoni. Prožela ju je jeza, takva da je mislila da se nikada više neće ugrejati.

Gospode dragi, sve ovo se izdešavalo zbog žena koje su još davno iščezle u maglovitoj prošlosti. I njena situacija bila je na neki način ironična; pitala se da li ju je ijedan od njih dvojice želeo zbog nje same, ili samo zato što ju je onaj drugi želeo?

Tek što se odmakla od vrata, začula je kako se naglo otvaraju i Kord se stvori iza nje, tako blizu da se osetila prignječena njegovom veličinom, i ona se instinktivno pomeri od njega. On je na to samo upitno pogleda i zatvori vrata.

-Zašto si otišla sa sastanka? - upitao je.

-Idem kući.

Dok je hodala prema svom radnom stolu, noge su joj bile teške poput olova. Uzela je tašnu i stavila je pod mišku, sve vreme izbegavajući njegov pogled.

On je koraknuo prema njoj, isprečivši se između nje i vrata.

-Potrebna si mi ovde, Suzan. Znaš i sama da neće biti lako obaviti prenos dužnosti. Treba obavestiti sve zaposlene o nastupajućim promenama. Potrebna mi je tvoja pomoć. Ti možeš da učiniš više samo jednim pogledom, nego što bi većina mogla palicom za bejzbol.

-Da nisam mislila da možeš da se izboriš sa ovim, ne bih glasala za tebe - rekla je umorno. - Molim te, pusti me da prođem.

-Zašto si glasala u moju korist? Nisi iznenadila samo njih, već i mene.

Nežno ju je uhvatio za ruku, tražeći nekakav odgovor od nje, ako ništa drugo, barem u vidu pogleda ili dodira.

Međutim, Suzan nije mogla da mu ga da. Samo je bezizražajno zurila u njegovo svetlosivo letnje odelo.

-Umorna sam. Želim da idem kući - ponovila je.

Kord je posmatrao njeno bledo, ispijeno lice, i premda mu je sve govorilo da ne sme sada da je pusti, bilo je i više očigledno da se ona nalazi na ivici nerava.

-Odvešću te kući.

-Ne - odgovorila je odsečno.

-U redu, ako ne želiš da te ja odvezem kući, siguran sam da će Imodžen...

-Sama ću se odvesti.

-U redu. Svratiću večeras...

-Nemoj - prekinula ga je, a on je u njenim očima sada mogao da pročita bol zbog nepravde koju su joj načinili. - Ne večeras.

Kord je vodio tešku bitku sa samim sobom, što je bilo vidljivo u napetom izrazu njegovog lica.

-Moramo da razgovaramo.

-Znam. Možda neki drugi put. Mislim da trenutno nisam u stanju za to.

-Kad?

-Ne znam. Možda za šest, sedam godina - rekla je drhtavim glasom.

-Do đavola! - uzviknuo je.

-Žao mi je, ali trenutno se tako osećam. Molim te, samo me pusti na miru. Ionako više nemam ništa što tebi treba; već si dobio moje akcije i moj glas.

Prošla je pored njega pognute glave kako bi izbegla njegov prodoran pogled. Gledala je u samo u svoje noge, naređujući im u sebi da idu napred i da se ne zaustavljaju. Kada je izašla iz zgrade, vrelo sunce Misisipija istog trenutka ju je zaslepelo

svojim bleštavim sjajem. Zavukla je ruku u tašnu kako bi iz nje izvadila sunčane naočare, što je nakon kraće potrage i učinila, a pošto ih je stavila, zraci podnevnog sunca postali su odmah mnogo podnošljiviji. Otići će kući i sesti u ljuljašku na tremu, da se malčice opusti, a potom će, ako bude mogla, pokušati da zaspi. To je bio najambiciozniji plan koji je u tom trenutku mogla da smisli.

Kada je nakon polagane i oprezne vožnje stigla kući, Emili joj nije postavila nikakva suvišna pitanja. Prvo što je želela da uradi bilo je da skine čarape koje su je stezale poput okova. Obukla je jedan stari šorc koji je obično nosila samo kad je radila u bašti, i najobičniju belu majicu bez rukava. Sve je bilo gotovo. Ona je izgubila najviše od svih, ali sada je konačno mogla da se odmori.

Odlučila je da se prvo malo sunča u dvorištu, te se ispružila na ligeštul, puštajući da topli zraci sunca barem donekle zaleče njeno iscrpljeno telo. Očni kapci su joj bili teški i nije uspevala da ih drži otvorenim, te je ubrzo prestala da se trudi. Pokušavajući da ne razmišlja ni o čemu, u jednom trenutku je zadremala.

Probudila ju je Emili, donevši joj čašu ledenog čaja. Jeza je više nije prožimala i sada je osećala prijatnu toplotu, a koža joj je bila vlažna od znoja. Popila je čaj, a potom se okrenula na stomak i ponovo zaspala. Nešto kasnije, za vreme najjačeg

sunca, Emili je izašla u dvorište i raširila ogroman suncobran kako bi zaštitila Suzan, a potom se vratila u kuću da dovrši svoje poslove.

Suzan se probudila tek predveče i ušetala u kuhinju da pojede laganu salatu i punjeni paradajz koji je Emili pripremila za nju. Kapci su joj i dalje bili teški i ona zevnu, uprkos svom trudu da to ne učini.

-Izvini - promrmljala je. - Još uvek sam umorna.

Emili je potapša po ramenu.

-Zašto ne odeš da pogledaš vesti? Podigni noge i opusti se.

-A šta sam drugo radila sve ovo vreme? - upita Suzan, slabašno se osmehnuvši. Ipak, Emilina ideja činila joj se vrlo primamljivom.

Naravno, zaspala je i pred televizorom. Poslednje čega se sećala bila je mapa sa obeleženim sistemima niskog vazdušnog pritiska.

Kada se probudili, bila je sva ukočena, te se lenjo protegnula, pokušavajući da ublaži bol koji je osećala u leđima i nogama. Pošto je konačno podigla svoje i dalje teške kapke, na svoje ogromno iznenađenje našla se oči u oči sa Kordovim čeličnim pogledom.

-Šta ti radiš ovde? - upitala je, naglo se razbudivši.

-Čekam da se probudiš - odgovori Kord smireno. - Nisam nameravao da te prepadnem. A sada ću da uradim ono što

sam želeo da uč- inim kada sam te prvi put video.

Suzan se šćućurila u jedan ugao kauča, bojažljivo ga posmatrajući kako joj prilazi i saginje se prema njoj.

-Šta to?

-Da te prebacim preko ramena i da te odnesem.

Čvrsto ju je uhvatio oko struka, i na njeno ogromno zaprepašćenje, ubrzo se zaista našla prebačena preko njegovog ramena. Jednom rukom joj je obuhvatio noge, dok je drugom tapšao njenu malu, oblu zadnjicu.

Ona se spontano zakači prstima za njegov kaiš.

-Spusti me! - uzviknula je.

On se opušteno šetkao po sobi. Prvo je ugasio televizor, a potom i svetla.

-Šta to radiš?

-Videćeš.

Tek kada ju je izneo napolje, u toplu, mirisnu letnju noć, Suzan je počela istinski da se bori, udarajući ga pesnicama u leđa.

-Spusti me! Kuda me to vodiš?

-Na jedno mesto - odgovorio je zagonetno, odlučno koračajući po šljunku prema svom blejzeru. Otvorio je vrata, a onda ju je nežno spustio sa ramena i posadio na sedište.

-Emili je spakovala tvoje stvari - rekao je, saginjući se da poljubi njene slatke, zapanjene usne. - Već sam ih uneo u

kola. Sve je u najboljem redu. Ti se samo opusti i prepusti se vožnji. I dalje imam ono ćebe pozadi, u slučaju da ti se opet prispava.

Svojim tonom joj je sasvim jasno stavio do znanja da se jako dobro sećao poslednjeg puta kad su ga upotreбили.

Suzan je samo nemo sedela, kao hipnotisana. On ju je zaista kidnapovao, i to uz Emilinu svesrdnu pomoć. Pomislila je kako bi trebalo da pruži jači otpor, ali još uvek je bila usporena i pospana i nije imala snage da se buni.

-Kako si znao da neću da pobegnem? - upitala ga je tihim glasom, pošto je zatvorio njena vrata i obišao blejzer da bi seo za volan. Zapravo, bio sam siguran da nećeš pobeći, a za to postoje barem dva razloga.

Upalio je motor i ubacio u rikverc, pogledajući preko ramena dok se isparkiravao.

-Prvo, isuviše si pametna da bi to malo snage što imaš trošila uzalud.

Na trenutak je zaustavio auto, ubacio u prvu, otpustio kvačilo i krenuo napred.

-I drugo, voliš me.

Bio je savršeno u pravu. Ona ga jeste volela, premda je i dalje pokušavala da se izbori sa bolom koji joj je naneo. Najbolje je mogla da opiše svoja osećanja kao zloupotrebljena i obscenjena u igrama koje su on i Preston igrali.

Kord je ispitivački pogleda.

-Nećeš to da porekneš?

-Ne. Ja nisam lažljivica.

Njeno dostojanstveno, a opet tako iskreno priznanje duboko ga je dirnulo. Volela je, ali beznadežno. Osećao je kao da plamen koji je goreo samo za njega sada polako počinje da se gasi, i da mora ponovo da ga raspiri, ali nežno i pažljivo. Kada je tog jutra otišla iz kompanije, prvo što je pomislio bilo je da joj da malo vremena da se odmori i povrati snagu, ali kako je dan odmicao, postajao je sve opsednutiji potrebom da učini *nešto* da je vrati u svoj zagrljaj, tamo gde je i pripadala. Na brzinu je skovao plan u kome je ona zauzimala središnje mesto. Posao i obaveze mogli su da sačekaju.

Mislio je da će zaspati, ali ona je sedela uspravno na svom sedištu, pogleda uprtog na put pred njima.

Kuda me vodiš? - konačno ga je upitala, kada je prošao sva mesta na kojima je očekivala da će se zaustaviti.

Na plažu — odgovorio je. — Hoću samo da jedeš, spavaš i izležavaš se na suncu sve dok ne povратиš težinu koju si izgubila i dok ti podočnjaci potpuno ne iščeznu.

Suzan se na trenutak zamisli, shvativši da svakako ne idu na plaže koje je ona poznavala. Uzdahnula je.

-Na koju plažu?

On se grohotom nasmeja.

-Reći ću ti samo da je na Floridi. Zadovoljna?

Pre nego što su stigli do odredišta, konačno je zaspala. Negde u ranu zoru Kord zaustavi blejzer ispred jedne usamljene kućice na plaži. Stavio je ruku ne njeno rame i nežno je prodrmao.

Kuća je bila na samoj plaži, a blještava svetla Zaliva prostirala su se u nedogled. Beli pesak je na slabašnoj jutarnjoj svetlosti podsećao na sneg. Izašla je iz kola i duboko udahнула. Vetrić koji je u tim krajevima ne- prestano pirkao donosio je miris okeana, pomešan sa svežim mirisom kiše.

Bila je to kućica na plaži tipična za Floridu, sagrađena od belih betonskih blokova okrečenih u belo, sa velikim prozorima i niskom tavanicom. Prateći Korda, koji je usput palio svetla, ugledala je veselu kuhinjicu u žuto-beljoj boji, stakleni sto i ventilator na plafonu iznad njega, i dnevni boravak sa belim trščanim nameštajem; Kord ju je potom uveo u spavaću sobu, takođe okrečenu u belo. Jedan jedini kofer koji joj je Emili spakovala spustio je pokraj kreveta.

-Tvoje kupatilo je tamo - rekao je, pokazujući rukom na vrata koja su se nalazila na jednom zidu sobe. - Ja ću biti u sobi u dnu hodnika, ukoliko ti nešto ustreba.

Od svih stvari o kojima je razmišljala otkad ju je strpao u blejzer, ta da će spavati sama nije joj pala na pamet, ali upravo to se desilo. Poljubio ju je u čelo i izašao, zatvarajući

vrata za sobom, a ona je ostala da stoji na sred sobe, zbunjena i iznenađena.

Međutim, krevet ju je neodoljivo privlačio, i nakon što se na brzinu istuširala, onako naga i mokra bacila se na čist čaršav, isuviše umorna da bi pogledala da li joj je Emili spakovala neku spavaćicu.

Narednog jutra za doručkom, koji je pripremio pre nego što ju je probudio, Suzan se konačno osećala odmornom.

—Znaš, ne postupaš baš najpametnije za čoveka koji je upravo preuzeo kontrolu nad jednom ogromnom kompanijom. Trebalo bi da si u kancelariji.

Kord na to samo slegnu ramenima, nastavljajući da maže džem na tost.

-Zavisi šta smatraš pametnim. Ja najbolje znam koji su moji prioriteti.

Napućivši usne, Suzan pažljivo iseče svoje parče tosta na tanke trake. Nije bila sasvim sigurna zašto ju je doveo ovamo, ali pitanja su mogla da sačekaju. Ako ništa drugo, bila je ispavana prvi put nakon ko zna koliko nedelja. Ipak, još uvek nije bila u stanju da raspreda o nekim ličnim pitanjima, premda je postojalo mnogo stvari koje je želela da zna.

-Sve si isplanirao još pre nego što si se vratio, zar ne?

Pogledao ju je svojim plavim očima, koje su neodoljivo svetlucale na blistavom jutarnjem suncu.

-Sve je zavisilo od prvog koraka. Kada sam saterao Prestona u ćošak, morao je da proda akcije i oslabi sebe finansijski kako bi nadoknadio novac koji je uzeo. On je bukvalno finansirao moje preuzimanje korporacije. Novac koji mi je nadoknadio iskoristio sam za otplatu prvog duga. A onda, pošto je dug otplaćen, iskoristio sam taj novac da otplatim drugi dug.

Njegovo strpljenje i upornost zaista su bili vredni divljenja.

-Znači, ti nisi imao nikakav novac kad si došao?

-Naravno da imam novac - promrmljao je. — Ja sam đavolski dobar kockar, bez obzira na to da li je reč o kartama, kockicama, konjima... ili nafti. Nekoliko puta sam gotovo sve izgubio, ali nekako sam uspevao da isplivam.

-A nafta? — upita Suzan iznenađeno. — Nisi nameravao da unajmiš grebene ni za kakvu kompaniju, već za sebe, zar ne?

Slegnuo je svojim širokim ramenima, koja su se savršeno ocrtvala ispod svetloplave polo majice koju je imao na sebi.

-Grebene su bili samo paravan - priznao je. - Način da pritisnem Prestona; želeo sam da odbije da mi ih najmi, omogućavajući mi time izgovor da podnesem tužbu protiv njega.

Suzan se priseti razgovora o grebenima i njegovog iznenađenog lica kada je saznao da pripadaju njoj, a ne Prestonu i Imodžen. Uprkos tome, upravljao je njima poput

najveštijeg lutkara, a oni su plesali upravo onako kako je on hteo.

-Znači, tamo nema nikakve nafte? Sad me uopšte ne čudi što nisi nimalo žurio da sklopimo ugovor!

-Nisam to rekao.

Nagnuo se prema njoj i stavio svoju ruku na njenu.

-Prestani više da kasapiš to parče tosta i pojed i ga - naredio joj je nežno. - Zar nisi dobila rezultate geološkog ispitivanja?

-Ne, još uvek nisam.

-Pa, deo o nafti je istinit, to jest postoje velike šanse da tamo leže pozamašne zalihe nafte, a ako ne, onda barem prirodnog gasa.

Pojela je jedan zalogaj tosta, a onda je počela da se igra sa drugim, sve dok nije podigla pogled i susrela se sa njegovim bistrim, svetlim očima.

-Zaista nisam mnogo gladna. Zao mi je.

-U redu je. Ubrzo će ti se povratiti apetit.

Ustao je i počeo da raščičava sto; kada je Suzan krenula da mu pomogne, zaustavio ju je podignutom rukom.

Gospo draga, spusti taj tanjir. Nisam te doveo čak ovamo da bi radila.

-Mislim da ipak imam toliko snage da ponesem jedan tanjir

- rekla je blago.

-Sedi. Mislim da ću morati da ti objasnim pravila.

Suzan ga bez reči poslušala, i poput kakve nestašne školarice, spusti ruke na kolena. On je seo na stolicu prekoputa nje i polako i detaljno joj objasnio situaciju.

-Ti si ovde da bi se odmorila, a ja da bih te pazio. Ja ću da kuvam, čistim i sve ostalo.

-I koliko će taj raj da potraje? - upitala je, i po prvi put osmeh joj osvetli lice, blistav poput zraka sunca nakon oluje.

-Koliko god bude trebalo - odgovorio je.

Bio je ozbiljan. Narednih nekoliko dana protekli su opušteno, gotovo jednolično, ali nakon stresa nagomilanog u prethodnih nekoliko nedelja, to je bilo upravo ono što je Suzan bilo potrebno. Vreme je merila jedino izlascima i zalascima sunca. U početku je puno spavala i nije opterećivala svoje misli uznemirujućim pitanjima tipa „Šta ako?“. Odmarala se, jela, spavala i tako sve u krug, a sve to pod Kordovim budnim i brižnim okom.

Kako joj se snaga polako vraćala, počela je da se pita dokle će spavati sama. To je bio znak njenog konačnog povratka u život, jer bila je mlada i zdrava, i Kordovo tetošenje ubrzo je urodilo plodom. Gotovo da je doživela neku vrstu ponovnog rođenja, u kome je beskrajno uživala. Znala je da je Kord takođe bio svestan toga koliko se bolje osećala, te je očekivala da će početi da joj dolazi u postelju. Ali pošto se to nije desilo, panično je pomislila da je možda više ne želi; a onda je

shvatila da je on zapravo čeka da ona načini prvi korak i stavi mu do znanja da je spremna za nastavak njihove veze.

Međutim, ona nije bila sigurna da to želi: i dalje ga je volela, ali u ustima je još uvek osećala onaj gorak ukus izdaje, i znala je da dok god on ne bude iščezao, mora da se drži podalje od njega. Uostalom, ona je sa njim želela nešto mnogo više od usputne veze. Želela je njegovu ljubav, i ukoliko je to bilo moguće, njegovu decu.

Pete noći njihovog boravka u kućici na plaži sručila se snažna oluja koja je dolazila iz Zaliva, tresući prozore i zaglušujući ih grmljavinom. Suzan se probudi, prestravljena, pomislivši da ponovo nailazi tornado. Međutim, ubrzo je shvatila gde se nalazi, te se sklopčala ispod pokrivača, osluškujući dobivanje kiše po prozoru. Nikada pre se nije plašila oluja; štaviše, čak je uživala u njihovoj neverovatnoj snazi i moći, sve dok se ne bi pretvarale u tornado.

Vrata njene sobe se naglo otvoriše, i na njima se pojavi Kord, veličanstven u svojoj golotinji.

Suzan je zurila u njega, osetivši iznenadnu napetost i toplinu u stomaku i preponama.

-Jesi li dobro? - upitao je brižno. - Pomislio sam da si se možda uplašila, mislim, nakon onog tornada...

Ona se pridiže u krevetu, sklanjajući razbarušenu kosu s lica.

-Dobro sam. Oluja me je trгла iz sna, ali ne plašim se.

-Dobro je - rekao je, i krenuo da izlazi iz sobe.

-Korde, stani! - povikala je, ne planirajući to da učini, ali reči su jednostavno izletele iz nje. On je na trenutak oklevao, a potom se okrenuo i ostao tako da stoji, gledajući je.

-Mislim da je krajnje vreme da porazgovaramo - reče Suzan odlučnim, ali istvoreneno i nežnim glasom.

-U redu. Idem samo da navučem nešto na sebe, pa se vraćam.

-Nemoj.

Ponovo ga je zaustavila, pružajući ruku prema njemu.

-Nema potrebe za tim, zar ne?

-Da, nema, ali nisam znao šta ti osećaš...

-Isto što i ti... Molim te, sedi na krevet.

Suzan se pomeri u stranu kako bi mu oslobodila mesto, obavijajući čaršav oko svog nagog tela.

Kord leže na krevet, uze jedan od njenih jastuka i podmetnu ga pod glavu, a zatim upali lampu.

Ako ćemo da razgovaramo, onda bolje da mi bude udobno.

Suzan se trudila da ne pilji u njegovu muževnu figuru, koja je sada bila tako blizu, i tako primamljiva. Nije mogla da zamisli lepšeg i zgodnijeg muškarca od njega. Svaki put kad bi ga videla, sve više bi mu se divila. I sada joj je njegovo telo odvrćalo pažnju, te se usredsredila na njegovo lice. Slab,

znalački osmeh koji je za-titrao na Kordovim usnama naterao ju je da pocrveni.

-Izvini, ali ti imaš poseban talenat da me nateráš da pocrvenim.

-Trebalo bi da sam ja pocrveneo, ako dobro čitam tvoje misli.

Oboje su znali da ih je savršeno dobro pročitao, međutim, za ono što je imala da mu saopšti bila joj je potrebna koncentracija, koju je na kraju i uspela da pronađe.

-Pre nego što bilo šta kažem, hajde da raščistimo jednu stvar. Ja te volim. Ukoliko ti to smeta ili te opterećuje, onda nemamo o čemu dalje da pričamo. Možeš da se vratiš u svoju sobu.

Kord se nije pomerio iz svog savršeno ugodnog položaja.

-Svestan sam toga već- neko vreme - rekao je. - Shvatio sam to onda kad smo prvi put vodili ljubav. Da me nisi volela, nikada ne bi izvela onaj striptiz za mene, niti bi mi se onako potpuno predala.

-Ali nisi mogao da mi veruješ? Ostavio si me u neznanju, znajući koliko sam brinula i koliko me je razdiralo to što sam morala da se borim protiv tebe?

-Voleo bih da kažem nešto u svoju odbranu. Nisam te očekivao. Zaslepela si me, dušo, i od tada pokušavam da dođem k sebi. Izuzev mojih roditelja, ne mogu da kažem da sam ikada upoznao nekoga kome bih mogao da verujem, dok

nisam sreo tebe. Ipak, branila si Prestona tako tvrdoglavo, uprkos tome što si rekla da me voliš; kako sam mogao da budem siguran da nećeš odmah otrčati da mu ispričaš da nisam pokušavao da dovedem kompaniju do bankrota, već da ga nateram da proda dovoljno deonica kako bih ja imao većinu?

-Kako ne shvataš? - prekinula ga je Suzan. - Branila sam Prestona upravo zato što sam mislila da želiš da ga dovedeš do prosjačkog štapa, da bi mu se osvetio za Džudit.

-Ne, nije mi bila namera da ga dovedem do bankrota, premda sam hteo da on to pomisli. A što se Džudit tiče, isuviše sam kriv da bih imao pravo da se nekome svetim. Ali kako je bilo kad sam otišao... Dušo, ne možeš da zamisliš tu ogorčenost. Želeo sam da se vratim kući, ali to sam mogao da učinim jedino na ovaj način. Nisam hteo da se skrivam po nekakvim mišjim rupa- ma, hteo sam da budem prihvaćen, da opet postanem deo društva kome sam ranije pripadao, kada sam bio previše mlad i nezreo da bih to umeo da cenim.

-Zar misliš da bih te izdala da si mi sve to poverio? - upita Suzan jedva čujnim glasom, očiju ispunjenih suzama.

-Ne plači - prošaputa Kord. - Rekao sam ti da nemam naviku da verujem ljudima. Proveo sam isuviše vremena u... dobro, to sad nije važno, ali znaš da nisam očekivao da ćeš ti biti ta koja će prodati svoje akcije. Nisam mogao ni da

pomislim da će on sve svaliti na tvoja pleća, ali on je jedno pametno kopile. Njegova ideja zamalo da upali. Da sam znao šta se događa, odmah bih stao. Uostalom, i ti si bila toliko tvrdoglava da mi ništa ne kažeš, čime sam dodatno dobio na vremenu da kupim deonice koje su mi bile potrebne.

-I da dobiješ moj glas - podsetila ga je.

-Da, i to.

Pomno ju je posmatrao, pokušavajući da pročita nebrojene izraze koji su se smenjivali na njenom lepom licu. Izgleda je neverovatno seksi, pomislio je, sa tom razbarušenom kosom i pospanim očima. Tamne senke oko njenih očiju su iščezle, a njene oble dojke nazirale su se ispod prozirne svilene spavaćice, zajedno sa napupelim bradavicama koje su pretile da probiju tanku tkaninu. Osetio je to po ko zna koji put, taj plamen u

svom srcu koji je samo ona mogla da raspiri. Ukoliko se on ikada ugasi, biće osuđen na tamu do kraja života.

—Pogrešio sam što ti nisam verovao - rekao je blago. — Znao sam da me voliš, ali bilo mi je teško da to poj-
mim. Plašio sam se da to poj-
mim. Bože dragi, Suzan, nemoj mi reći da nisi toga svesna! Zar ne znaš šta činiš ljudima? Gde god bih se zatekao, nailazio bih na ljude koji su se upirali da ti udovolje, da ti izmame osmeh na lice, da barem na trenutak skrenu tvoju pažnju. Čak i Imodžen! Da sam dopustio sebi da

poverujem da je sve to moje, i da sam posle otkrio da nije, ne bih to mogao da podnesem. Morao sam da se zaštitim tako što te ni- sam puštao previše blizu.

Suzan je buljila u njega, zatečena njegovim rečima.

—Ljudi se upiru da mi udovolje? Kako to misliš?

Ona zaista toga nije bila svesna, shvatio je. Zar je moguće da nije primećivala kako njen blistavi osmeh utiče na ljude? Gospode dragi, imao je blago za koje bi svaki muškarac ubio, a ona nije ni bila svesna sopstvene moći.

—Nije važno - rekao je nežno. I kad bi joj rekao, ona mu ne bi poverovala. - Najvažnije od svega je... da li me voliš dovoljno da bi mi oprostila?

—Moram — rekla je poslušno, ali ono što je istinski osećala izbijalo je iz njenog pogleda. Morala je da mu oprost, jer kad je zavirila u najskrivenije dubine svog srca, shvatila je da zapravo ne postoji ništa na ovom sve- tu što mu ne bi oprostila.

Kord je nežno uhvati za struk, oslobadajući je čaršava u koji je bila umotana, i vešto je privuče k sebi, polažući njenu glavu na svoje grudi.

-Drago mi je zbog toga - rekao je. Njegove iskričave oči bile su tako blizu njenih da je mogla da vidi sopstveni odraz u njegovim crnim zenicama. - Zato što te to- liko volim da mislim da bih poludeo kad bi me odbila.

Suzan razrogači oči, osetivši kako joj srce tako ja- ko kuca da joj se na trenutak učinilo da će probiti njen krhki grudni koš.

-Ti... šta?

-Volim te - ponovio je, lagano milujući njena leđa. Suzan zadrhta i pokušava nešto da kaže, ali iz njenih usta nisu izašle nikakve reči. Umesto toga je samo spustila glavu na njegovo rame i čvrsto ga zagrlila, a on je privuče još bliže k sebi. Najednom je osetio vrele, peckave suze u svojim očima. Pomisao na to da ju je zamalo izgubio bila je gotovo nepodnošljiva.

-Volim te - prošaputao je na njeno uvo, kao da još uvek ne može da poveruje da je konačno njegova. Dve krupne suze skotrljaše se niz njegove preplanule obraze, ali on ih nije osetio. Sva njegova čula bila su usredsređena na predivno biće koje je držao u svom naručju.

Suzan se malčice udalji od njega kako bi mogla da mu vidi lice, i kad je ugledala vlažne tragove na njegovim obrazima, bila je sigurna da je voli. Posmatrao ju je sa beskrajnom ljubavlju u očima, koju ni na trenutak nije pokušao da sakrije. I ono malo gorčine što je ostalo u njemu isprano je sa tim slanim suzama.

Znajući da ga ona neće odbiti, i da je došlo vreme da se plamen koji je tinjao među njima konačno rasplamsa, on je

vešto opkorači i razdvoji njene butine svojima. Zadigao je Suzaninu spavaćicu i skinuo je preko njene glave, za trenutak zastavši da osmotri njeno vitko telo, a potom svom snagom naleže na nju.

-Oženiću se tobom - prošaputao je tiho, ali uverljivo, ne prestajući požudno da je ljubi.

Suzan se još jednom našla iznenađena, ali ovaj put prijatno, kao da je konačno počela da veruje u ono što joj se događa. Pogledala ga je, i na njenom licu najednom zablista osmeh. Ono što je upravo izgovorio nije bilo pitanje, već izjava. Oženiće se njom, i bilo joj je bolje da se ne raspravlja s njim oko toga.

-Da - rekla je, zadržavši dah i zatvorivši oči pošto je osetila kako prodire u nju. Ono što je počelo plesom na krcatom plesnom podijumu, pretočilo se u senzualan ljubavni ples, zapečaćen suzama buntovnika i odmetnika koji je morao da nauči kako da zaplače.

Negde pred zoru, dok su iscrpljeni ležali jedno pored drugog, Kord se podboči na lakat i pogleda je onim svojim neodoljivim, prodornim pogledom.

-Bilo bi pametno da se venčamo što pre - rekao je. - Nakon one noći u blejzeru, a bogami i ove, vrlo je moguće da si ostala trudna.

-Znam.

Obrglila ga je rukama oko vrata i uputila mu jedan zadovoljan, ispunjen osmeh.

-I iskreno se nadam da jesam.

Epilog

Otvorio je oči i ugledao Suzan kako leži usnula pored njega. Ne mogavši da joj odoli, počeo je da je ljubi, lagano, po čitavom telu, raspaljujući vatru koja je sve jače i jače buktala među njima, čak i nakon godinu dana braka. Međutim, baš kad se spremao da uđe u nju, do ušiju mu dopre slabašan plač, koji se ubrzo pretvorio u zaglušujuće urlanje.

- Kako samo zna kad da se probudi... - promrmlja Kord i skoči sa kreveta.

Suzan navuče čaršav preko svog nagog tela. Dok je posmatrala prizor u susednoj sobi, usne su joj se izvile u

blaženi smešak. Kord možda jeste gundao, ali ona je znala da će se istopiti čim uzme u naručje svoju malenu ćerkicu, koja tek što je počela da im se osmehuje. Mali tiranin koji je zaustavio njihovu ljubavnu igru bila je četvoromesečna Elison Meri, jedino biće na planeti koje je uspevalo da vrta Korda oko svog majušnog malog prsta.

Zaista je bilo pametno što su se ubrzo venčali, jer se već nakon mesec dana od one strastvene, olujne noći ispostavilo da je Suzan trudna. Pre nego što se dete rodilo, Kord ju je začikavao da će, ako bude devojčica, dati bebi ime Oluja, a ako bude dečak, Blejzer. Suzan se pomalo brinula kako će se Kord snaći u ulozi oca, ali kada je Elison došla na svet, shvatila je da su njene brige bile potpuno neosnovane. Bila je sigurna da nije postojao muškarac koji je bio posvećeniji svom detetu.

Dok se pripremala da podoji bebu, otkopčavajući dugmiće na svojoj spavaćici, Kord ušeta u spavaću sobu noseći u naručju Elison, koja je mahala ručicama, pokušavajući da ga uhvati za bradu.

-Moraćemo da je zamenimo za neki model koji ne kmeči - reče Kord šaljivo, sedajući na krevet, dok je Suzan postavljala jastuk na uzglavlje kako bi se što udobnije naslonila.

Kada je uzela bebu, Kord je zagrlji, tako da se gotovo svom svojom težinom oslanjala na njegove grudi.

-Pogledaj to prasence - rekao je, posmatrajući Elison kako halapljivo vuče majčinu bradavicu. Fasciniralo ga je sve u vezi nje, i to od trenutka kada je saznao za Suzaninu trudnoću.

Uprkos tome što je nosila svoje prvo dete, Suzan je savršeno podnela trudnoću. Gotovo da nije imala jutarnje mučnine i svih devet meseci provela je krajnje lagodno, uživajući kao nikada pre u svom životu. Njen najveći problem bio je Kord, koji joj nije dopuštao ni kašiku da podigne. Rodila je Elison bez imalo muke, a Kord je bio tu da prihvati svoju ćerkicu, tešku svega dva i po kilograma.

Sada je svojim velikim šakama mazio njenu malu, jajastu glavicu, nežno gladeći crne loknice koje su je prekrivale. Elison na trenutak otvori oči, otkrivajući dve svetloplave dužice, optočene tankim prstenom zagasitoplave boje. Bila je njegova slika i prilika i on ju je obožavao. Ubrzo je ponovo utonula u san, prestavši da sisa i ispustivši Suzaninu bradavicu iz svojih malenih ustašca.

-Uskoro ću morati da je odviknem.

-Zašto?

-Počeli su da joj rastu zubići.

-Znači, opasna mala?

-Izuzetno. Na tatu - dodade Suzan, nežno se osmehnuvši.

Odnela je Elison do kolenke, i kada ju je spustila, ona na

kratko zakmeča, ali ubrzo nastavi spokojno da spava.

Kord je čekao da se vrati u njihovu još uvek toplu postelju, i kad je ponovo legla pored njega, on je čvrsto zagrlj. Suzan se sklupčala u njegovom naručju, spuštajući glavu na njegove široke, maljave grudi. Brak sa njim bio je bolji nego što je mogla da zamisli. Nije ni sanjala da će njen neumorni buntovnik ikada moći da se skrasi.

On i Preston su sklopili primirje, i Preston je ostao na mestu predsednika, jer je bio isuviše iskusan i sposoban da bi se njegov talenat za vođenje jedne tako velike korporacije proćerdao. Zajedno su stvorili jednu inovativnu kompaniju koja se kotirala kao jedna od najuspešnijih u čitavom Zalivu.

Pre nego što će ugaziti lampu, Kord baci još jedan pogled na Suzanino spokojno lice. Neko vreme su samo tako ležali i pričali, kujući zajedničke planove za budućnost. Njegova ruka lenjo je prelazila preko njenog baršunastog tela, konačno se zaustavivši na njenim jedrim grudima.

-Suzan? Misliš da će se opet probuditi?

Suzan se nasmeja, obavijajući ruke oko njegovog vrata i prepuštajući se svom voljenom buntovniku, svom obožavanom odmetniku, da je ponovo odvuče u svoj mračni, čarobni svet .

by voki